

CEL MAI TUBIT
DINTRE POVESTITORI

SERIE DE AUTOR

MATILDA

ROALD

ILUSTRAȚII DE QUENTIN BLAKE **ARTHUR**

ROALD DAHL

MATILDA

Traducere: Leontina RĂDOİ

Ilustrații de Quentin Blake

Editura FATRICIA S.R.L., București, 1993

NOTA EDITURII

Roald Dahl s-a născut în 1916 în Țara Galilor, Marea Britanie, părinții săi fiind de origine norvegiana. A fost educat în Anglia, după care a lucrat pentru compania petroliera Shell în Africa. A început să scrie după „o monumentală lovitură în cap”, primită în timpul celui de-al doilea război mondial, când a luptat ca pilot în aviația britanică. Roald Dahl este unul dintre cei mai de succes scriitori pentru copii, cunoscut în toată lumea. Dintre cărțile lui amintim: James și piersica uriașă, Charlie și fabrica de ciocolată, Liftul de sticlă, Despre vrăjitoare (căreia i s-a acordat în anul 1983 prestigiosul premiu Whitbread pentru literatură) și Uriașul cel bun și prietenos, care este deja cunoscută copiilor români.

Matilda, o carte deosebit de educativă (mai ales pentru părinți!), este prima lucrare premiata a acestui talentat autor.

Cititorul de cărți

Un lucru este caraghios în legătură cu mamele și tații. Chiar dacă propriul lor copil este cea mai enervanta zgaiba pe care ți-o poți închipui, ei totuși cred ca el sau ea este minunat (a). Unii părinți merg și mai departe. Devin atât de orbiți de adorație, încât ajung să se convingă ca copilul lor are calități de geniu. Ei bine, aici nu este nimic anormal. Așa este pe lumea asta. Numai ca, atunci când părinții încep să ne povestească despre inteligenta strălucitoare a revoltătoarei lor odrasle, ne vine să strigam „Aduceți un lighean ca ne vine să vomam!”.

Profesorii de școală au mult de suferit de pe urma acestor povesti cu coada din partea părinților prea mândri de odraslele lor, dar de obicei le întorc spatele când e vorba să scrie rapoartele de sfârșit de trimestru. Dacă eu aș fi profesor, aș pregăti niște gogoși adevărate pentru copiii acestor părinți nătăfleți. „Fiul Dvs. Maximilan, aș scrie, este o apa de ploaie. Sper ca aveți o afacere a familiei în care-l puteți împinge când termina școala, pentru ca sunt sigur cum sunt sigur că astăzi e vineri, ca n-o să-și găsească de lucru nicăieri în alta parte”. Sau dacă aș avea o dispoziție mai poetică în ziua aceea poate ca aș scrie: „Este o curiozitate faptul ca greierii au organele auditive în interiorul abdomenului, dar fiica dvs., Vanessa, judecând după ce a învățat trimestrul acesta, nu are organe auditive deloc”. Sau poate aș intra mai adânc în istoria naturală și aș scrie: „Cicada periodica petrece șase ani târându-se sub pământ și numai șase zile ca o ființă liberă în aer și soare. Fiul dvs., Wilfred, a petrecut șase ani târându-se în aceasta școală și încă mai așteptam să iasă din starea de larvă”. O fetiță deosebit de înțepată m-ar putea împinge să scriu: „Fiona are același fel de frumusețe cu un iceberg, dar, spre deosebire de acesta, nu are nimic dincolo de suprafață”.

Cred ca mi-ar place să scriu rapoartele de sfârșit de trimestru

pentru clienții din clasa mea.

Dar gata cu asta. Trebuie să mergem mai departe.

Cu totul accidental întâlnești părinți care sunt exact opusul celor descriși mai sus și nu manifesta niciun interes fata de copiii lor și bineînțeles aceștia sunt cu mult mai rai decât cei care-și strica copiii. Domnul și doamna Worwood erau doi astfel de părinți. Aveau un băiat pe care-l chema Michael și o fetița pe care o chema Matilda. Acești părinți se uitau la Matilda mai ales ca la un gunoi. Gunoiul este ceva ce trebuie să tolerezi până vine vremea să-l arunci afara. Domnul și doamna Worwood așteptau cu multa nerăbdare să vina vremea să o arunce afara pe fiica lor, de preferat în tara vecina sau mai departe decât atât.

Este suficient de rău ca părinții să trateze copiii obișnuiți ca pe niște gunoaie, dar devine încă mult mai rău când copilul cu pricina este neobișnuit și prin asta trebuie să se înțeleagă sensibil și strălucitor la minte. Matilda avea amândouă aceste calități, dar, mai mult ca orice, era de o inteligență neobișnuită. Mintea ei era atât de flexibilă și învăța atât de repede, încât calitatea aceasta ar fi trebuit să fie evidenta pentru cei mai greoi la minte dintre părinți. Dar domnul și doamna Worwood erau amândoi atât de tâmpi și așa de tare înfășurați în meschina lor viața, încât nu observau nimic neobișnuit la fiica lor. Ca să spunem adevărul, mă îndoiesc ca ar fi observat dacă s-ar fi târât prin casa cu un picior rupt. Fratele Matildei, Michael, era un băiat absolut normal, dar fetița, așa cum spuneam, îți sarea de la început în ochi. Pe când avea un an și jumătate, vorbirea ei era perfecta și știa la fel de multe cuvinte ca cei mai mulți dintre adulți. Părinții ei, în loc s-o aplaude, o numeau clănțănitoare zgomotoasă și-i spuneau răstit că fetițele mici trebuie văzute și nu auzite.

Când avea trei ani, învățase să citească, studiind singura ziarele și revistele pe care le găsea prin casa. Pe la patru ani, putea să citească repede și bine și începuse să caute cărți. Singura carte din casa acestei luminate familii era una care se chema Rețete simple, care

aparținea mamei ei și, după ce o citise din scoarță în scoarță și învățase toate rețetele pe de rost, realiza ca vroia ceva mai interesant.

— Tăticule, zise ea, crezi ca ai putea să-mi cumperi o carte?

— O carte? – zise el. Ce vrei să faci cu zăpăcita carte?

— să citesc, tăticule.

— Da' televizorul ce-are, pentru numele lui Dumnezeu! ai un televizor frumos, cu ecran de 30 cm și acum vrei și carte!

Aproape în fiecare după-amiază, Matilda era lasată singură acasă. Fratele ei (cu patru ani mai mare) mergea la joaca. Tatal mergea la lucru, iar mama ei se ducea să joace bingo într-un oras la 12 km departare. Doamna Worinwood era pasionata să joace bingo și juca cinci dupa-amieze pe săptămâna.

În dupa-amiaza zilei când tatal ei refuzase să-i cumpere o carte, Matilda pleca singura la biblioteca publica a statului. Când ajunsese, se prezenta singura bibliotecarei, doamna Phelps, și întreba dacă se putea aseza acolo să citeasca. Doamna Phelps fusese puțin mirata de venirea unei fetite atât de mici neînsoțite de unul din părinți, dar cu toate acestea îi spusese ca era binevenita.

— Unde sunt, va rog, cartile pentru copii? întreaba Matilda.

— Sunt acolo, pe rafturile de jos, îi raspunse doamna Phelps. Vrei să te ajut să gasesti una frumoasa cu multe poze?

— Nu, multumesc, zise Matilda. Sunt sigura ca ma descurc.

Și, de atunci înainte, în fiecare dupa-amiaza când mama ei pleca la bingo, Matilda alerga la biblioteca. Drumul până acolo îi lua numai zece minute și astfel îi ramâneau doua ore întregi să stea singura într-un colt confortabil și să devoreze o carte după alta. După ce citise toate cartile pentru copii din biblioteca, începu să se uite în jur în cautare de altceva.

Doamna Phelps, care o urmarise fascinata în ultimele doua săptămâni, se scula de la birou și se îndrepta spre ea:

— Pot să te ajut cu ceva, Matilda? întreba ea.

— Ma întrebam ce să mai citesc, zise Matilda. Am terminat toate

cartile pentru copii.

— Vrei să spui ca te-ai uitat la poze?

— Da, dar am citit și cartile.

Doamna Phelps se uita în jos la Matilda și Matilda îi întoarse privirea.

— Câteva mi s-au parut plictisitoare, zise Matilda, dar altele mi s-au parut minunate. Cel mai mult mi-a plăcut „Gradina Secreta”. E plina de mister. Misterul camerei în spatele usii închise și misterul grădinii de dincolo de zidul înalt.

Doamna Phelps ramase împietrită.

— Câți ani ai tu, Matilda? întreba ea.

— Patru ani și trei luni, raspunse Matilda.

Doamna Phelps fu și mai mirată de data asta, dar avea destula înțelepciune să nu arate.

— Ce fel de carte ți-ar plăcea să citești acum? întreba ea.

— aș vrea o carte foarte bună, zise Matilda, una dintre cele pe care le citesc oamenii mari. Una renumită. Nu știu niciun nume.

Doamna Phelps se uita fără grabă de-a lungul rafturilor. Nu prea știa ce să aleaga. Cum putea cineva, gândi ea, să aleaga o carte renumită pentru adulți, pentru o fetiță de patru ani? Primul ei gând fu să aleaga o carte romântată de genul celor scrise pentru adolescente de cincisprezece ani, dar dintr-un instinct al ei se pomeni trecând peste raftul cu astfel de cărți.

— Încearca asta, zise ea în cele din urmă. Este renumită și frumoasă. Dacă este prea lungă, spune-mi ca să caut una mai scurtă și mai usoară.

— „Marile Speranțe”, citi Matilda, de Charles Dickens. aș vrea să încerc s-o citesc.

„E o nebunie”, gândi doamna Phelps, dar către Matilda zise:

— Sigur ca poți s-o încerci.

În după-amiezile care urmărau, doamna Phelps cu greu își putu dezlipi privirea de la fetița care statea ore în sir cuibarită în fotoliul cel mare, la capatul opus al camerei, cu cartea pe genunchi. Trebuia

s-o tina pe genunchi, pentru ca era prea grea s-o tina în mână și asta o făcea să stea aplecata în fata ca să poată citi. Era o aratare ciudata aceasta mica creatura cu parul închis la culoare, cu picioarele atârinate mult deasupra podelei, absorbita total de minunatele aventuri ale lui Pip și ale batrânei domnisoare Havisham cu casa ei împaienjenita și de vraja cu care acest mare povestitor împletise cuvintele. Singurele miscari ale micutei cititoare erau ridicarile de brat din când în când ca să întoarca pagina și doamna Phelps se simtea puțin trista ori de câte ori traversa camera spre ea să-i spuna:

— Este cinci fără zece, Matilda.

Într-una din dupa-amiezile primei saptamâni petrecute la biblioteca, doamna Phelps o întrebase:

— Te aduce mama până aici și pe urma vine să te ia acasă?

— Mama se duce la Aylesbury în fiecare dupa-amiaza să joace bingo. Nu știe ca sunt aici.

— Dar asta nu e bine, zise doamna Phelps. Mai bine i-ai cere voie.

— Prefer să nu-i cer voie, zise Matilda. Nu ma încurajeaza să citesc, nici ea, nici tata.

— Dar ce se asteapta ei ca tu să faci într-o casa pustie, singura, toată dupa-amiaza?

— Să-mi fac de lucru și să ma uit la televizor.

— Aha.

— Mamei nu-i prea pasa ce fac, adauga Matilda cu tristete.

Doamna Phelps era îngrijorata de drumul care trebuia să-l facă, traversând strada principala a satului cu trafic destul de intens, dar hotărî să nu intervina.

Într-o saptamâna, Matilda termina „Marile Sperante” care în acea editie continea patru sute unsprezece pagini.

— Grozav mi-a placut, zise ea doamnei Phelps. Domnul Dickens a mai scris și altele?

— Multe altele, raspunsese uluita doamna Phelps. Să-ți aleg alta?

În urmatoarele șase luni, sub îndrumarea grijulie a doamnei Phelps, Matilda citise urmatoarele carti:

Nickolas Nickleby de Charles Dickens
Oliver Twist de Charles Dickens
Jane Eyre de Charlotte Bronte
Mândrie și Prejudicata de Jane Austin
Tess D'Urbervilles de Thomas Hardy
Kim de Rudyard Kipling
Omul invizibil de H. G. Wells
Batrânul și Marea de Ernest Hemingway
Strugurii mâniei de John Steinbeck

Era o lista formidabila și doamna Phelps devenise tot mai plina de uimire și de fericirea acestei realizari, dar era probabil un lucru bun faptul ca nu se lasă cu totul transportata de toate acestea. Aproape oricine altcineva, martor al acestor realizari ale unui copil atât de mic, ar fi fost tentat să facă vâlvă mare și să împrastie vestea în tot satul și mai departe. Dar nu doamna Phelps. Era o persoana care-și vedea de treburile ei și care descoperise de multa vreme ca rareori merita să te amesteci în treburile altora.

— Domnul Hemingway spune multe lucruri pe care nu le înțeleg, îi spuse Matilda. Mai ales despre barbati și femei. Dar îmi place foarte mult chiar și așa. Din felul cum povesteste am sentimentul ca ma aflu și eu acolo și ca urmaresc întâmplările, la fel ca personajele din carte.

— Un scriitor bun reuseste întotdeauna asta, zise doamna Phelps. N-are nimic dacă sunt parti pe care nu le înțelegi. Stai de o parte și lasă cuvintele să te înconjoare, ca o muzica.

— Da, da.

— Stiai ca bibliotecile publice ca asta îți dau posibilitatea să împrumuti carti și să le iei acasă!

— N-am stiut, zise Matilda. aș putea și eu să împrumut?

— Bineînțeles, zise doamna Phelps. După ce alegi o carte, vino cu ea la mine să fac o fisa și o poți lua acasă pentru doua saptamâni. Poți să iei mai multe odata dacă vrei.

De atunci înainte, Matilda vizita biblioteca o dată pe săptămâna să ia carti noi și să le înapoieze pe cele vechi. Micul ei dormitor devenise acum biblioteca și acolo își petrecea cele mai multe după-amieze, deseori cu o cana de cacao lângă ea. Nu era suficient de înalta ca să ajunga la cele necesare în bucatarie, dar pastrase în curte o cutie pe care acum o adusese înauntru, pe care se urca ca să ajunga la cele ce-i trebuiau. De cele mai multe ori, își făcea cacao cu lapte, încălzind laptele pe cuptor înainte de a-l amesteca cu celelalte ingrediente. Alteori, pregatea o supă sau alta bautură caldă. Era plăcut să aibă o bautură caldă în camera ei, când statea singură și citea într-o casă pustie. Cartile o transportau într-o altă lume, printre oameni extraordinari, care traiau vieți palpitante. Calătorise astfel cu corabii din vremuri îndepărtate cu Joseph Conrad, în Africa, cu Ernest Hemingway, și în India cu Kudyard Kipling. Calătorise în toată lumea stând de fapt în camaruta ei, într-un sat englezesc.

Di Worwood, marele vânzator de masini

Parintii Matildei aveau o casa destul de frumoasa, cu trei dormitoare la etaj, și sufrageria, camera de zi și bucataria la parter. Tatal ei era vânzator de masini de mâna a doua și se descurca bine cu asta.

— Rumegus, zicea el cu mândrie. Este unul din secretele succesului meu. Și nu ma costa nimic. Il iau gratis de la fabrica.

— Și la ce-l folosesti? întrebuse Matilda.

— Hate intereseaza pe tineraspunse el.

— Eu nu vad cum rumegusul te poate ajuta să vinzi masini de mâna a doua, taticule.

— Asta pentru ca ai o minte de găscă, zise el. Nu vorbea foarte frumos, dar Matilda era obisnuita cu asta. La fel știa ca tatalui ei îi placea să se laude și-l provoca fără jena.

— Trebuie să fii foarte destept ca să folosesti ceva care nu costa nimic, zise ea. aș vrea să pot și eu să fac așa ceva.

— N-ai să poți, raspunse el. Ești prea prostovana pentru asta. Dar am să-i spun fratelui tău Mike despre ce este vorba, pentru ca el o să-mi fie partener de afaceri într-o zi. Ignorând-o pe Matilda, se întorsese spre baiat și zisese:

— Sunt gata întotdeauna să cumpar o masina după ce un dobitoc i-a stricat vitezele în așa hal, ca nu se mai poate face nimic cu ele și cârâie ca dracul. O iau foarte ieftin. Pe urma, tot ce am de facut este să amestec niște rumegus cu uleiul din cutia de viteze și merge ca unsa!

— Și cât timp o să tina până începe să cârâie din nou? întrebuse Michael.

— Suficient de mult ca să ajunga cu ea la o distanta mare, îi raspunse rânjind. Vreo 150 km.

— Dar asta este necinstit, taticule, zisese Matilda. Este înșelatorie.

— Nimeni n-a ajuns vreodata bogat fiind cinstit, zise el. Clientii exista ca să fie pacaliti.

Domnul Worwood era un barbat scund cu o figura ca de sobolan, dintii din fata iesindu-i de după mustata soriceasca. Îi placea să poarte jachete în carouri mari în culori vii și cravate, de obicei galbene sau verzi.

— Sau kilometrajul, de exemplu, continua el. Orice om care cumpara o masina de mâna a doua vrea să știe primul lucru câți kilometri au fost facuti cu ea, nu?

— Da, raspunse baiatul.

— Asadar cumpar o rabla care are 300 de mii de km pe indicator. O iau ieftin, pentru ca nimeni nu cumpara o masina atât de uzata, nu? Dar la masinile din ziua de azi nu mai poți să scoti vitezometrul afara și să aranjezi cifrele, cum se făcea acum zece ani. Sunt fixate în așa fel, încât e imposibil să-ți bagi nasul, decât doar dacă ești cine știe ce smecher de ceasornicar. Așa ca... îmi folosesc creierul, baiete, asta fac!

— Cum? întreba Michael fascinat. Parea ca mostenise de la tatal sau placerea de a fi necinstit.

— Stau și ma gândesc cum aş putea să fac indicatorul să arate zece mii de km în loc de 300 de mii de km, fără să desfac vitezometrul în bucati. Ei bine, dacă aş merge înapoi cu masina suficient de mult, atunci aş obtine asta, fiindca numerele se schimba înapoi, nu-i așa? Dar cine poate să mearga înapoi mii și mii de kilometri? Nu se poate!

— Bineînțeles ca nu, zisese Michael.

— Așa ca ma scarpin în cap, zise tatal. Îmi folosesc creierul Când ai norocul să ai un creier ca al meu, trebuie să îl folosești dintr-o dată îmi veni raspunsul. Va spun, m-am simțit cum trebuie să se fi simțit tipul aia care a descoperit penicilina. Evricaam strigat. Asta este!

— Și ce-ai facut, tata? întrebase baiatul.

— Vitezometrul, zisese domnul Wormwood, este legat de un

cablu care este cuplat cu un altul la roțile din fata. În primul rând, am deconectat cablul acolo unde se unea cu roțile din fata. Pe urma, am luat un burghiu electric din alea de mare viteză și l-am cuplat la capatul cablului în așa fel încât atunci când se învârteste se transmite prin cablu invers. Ați înțeles până acumma urmați?

— Da, taticule, raspunse tânărul Michael.

— Burghiile astea se învârt cu o viteză teribilă, zisese tatal, așa ca atunci când pornesc burghiul, numerele de pe kilometraj se schimbă mergând înapoi cu o viteză fantastică. Pot să iau 70 km de pe kilometraj cu burghiul meu de mare viteză în câteva minute. Și când am terminat treaba, mașina a parcurs numai zece mii de kilometri și e gata de vândut. „E aproape nouă” îi spun clientului. „De abia are zece mii. A aparținut unei bătrâne care o folosea numai de două ori pe săptămână pentru cumpărături.”

— Chiar poți să întorci kilometrajul înapoi cu un burghiu electric? întrebă tânărul Michael.

— Va spun secrete de comerț, zisese tatal. Așa ca nu vorbiți cu nimeni altcineva despre asta. Nu vreți să mă vedeți la pârnaie, nu-i așa?

— Nu spun la nimeni, zisese băiatul. Faci asta la multe mașini?

— Fiecare mașină care îmi ajunge în mână primește acest tratament. Toate au kilometrajul sub zece mii de kilometri înainte de a fi oferite la vânzare. Și când te gândești ca asta este inventia mea, zise tatal cu mândrie. Și mi-a adus ceva banisori!

Matilda care ascultase toată povestea cu mare atenție zise:

— Dar, tata, asta este mai necinstit decât chiar povestea cu rumegusuleste dezgustător. Înseli încrederea oamenilor!

— Dacă nu-ți place, atunci n-ai decât să nu mănânci mâncare din casa asta, zise tatal. E cumpărată din profituri.

— Sunt bani murdari, zise Matilda. Urasc asta. Două pete roșii aparura pe obrajii tatălui.

— Cine dracu' crezi tu ca ești? Arhiepiscopul de Canterbury, să-mi vorbești mie de cinste? Ești o găscă proastă care n-are nici cea

mai mica idee despre ce vorbeste!

— Ai dreptate, Harry, zise mama, și apoi spre Matilda: Ai obrazul gros, să vorbești așa tatălui tău. Acum tine-ți gura aia rea închisă, să putem urmări programul de la televizor în liniste.

Se aflau în camera de zi, mâncându-și cina pe genunchi în fata televizorului. Cina era de obicei în fața televizorului în cazolette de staniol cu compartimente separate pentru mâncare cu carne, cartofi fierți și mazare, așa cum erau cumparate de la magazin. Doamna Wormwood mesteca mâncarea cu ochii lipiți de ecranul televizorului, uitându-se la un serial comic american. Era o femeie grasă cu parul vopsit platinat, la rădăcina căruia se vedea o parte crescută de culoarea blănii de soarece. Se farda abundant și avea una din acele constitutii nefericite, în care carnea e parcă legată cu sfoara, să nu cada de pe corp.

— Mamico, zise Matilda, pot mânca în sufragerie ca să pot citi la masă în timp ce mănânc?

— Nu poți, o repezi tatăl aruncându-i o privire. Cina este o reuniune de familie și nimeni nu se ridică de la masă până nu se termină.

— Dar noi nu suntem la masă, zise Matilda. Nu stam niciodată la masă. Întotdeauna mâncăm pe genunchi în fata televizorului.

— Și ce este rău la uitatul la televizor, pot să te întreb? zise tatăl. Vocea îi devenise dintr-o dată moale și amenințătoare, periculoasă.

Matilda nu avu curajul să-i răspundă, așa că tacu. Simtea furia clocotind înăuntrul ei. Știa că era rău să-și urască părinții așa, dar îi venea greu să-i privească altfel.

Toate lecturile pe care le avusese până atunci îi dăduseră o viziune asupra vieții pe care ei n-o avuseseră niciodată. Numai puțin dacă ar fi citit din Dickens sau Kipling și și-ar fi dat seama că puteai să ieși și altceva de la viață în afara de a înșela oamenii și de a te uita la televizor.

Mai era și altceva. Nu-i placea să i se spună întruna că era proastă și nestiutoare când ea știa bine că nu era așa. Supărarea ei clocoti

din ce în ce mai tare, până când, stând în pat în seara aceea lua o hotărâre. Hotărâse ca, ori de câte ori mama sau tatal ei erau nedrepti cu ea, să le întoarca spatele într-un fel sau altul. O mica victorie sau doua ar ajuta-o să-i tolereze și s-o protejeze de atâția nervi. Trebuie să va amintesc ca ea nu avea înca cinci ani și nu este usor pentru cineva atât de mic să obtina victorii în fata unor oameni mari și puternici. Dar chiar și așa, era hotărâta să încerce. Tatal ei, după tot ce se întâmplase în seara aceea, era primul pe lista.

Pălăria și lipiciul

În dimineata următoare, cu puțin înainte ca tatal ei să plece la nefericitul lui garaj, Matilda se strecura în hol și-i lua palaria pe care o purta în fiecare zi să mearga la lucru. Se ridicase pe vârfuri cât de mult putu și cu un baston de-abia, de-abia reusise s-o ia de pe cuier. Palaria era una din acelea turtite, din piele de porc, cu o pana de rață într-o parte. Tatal ei era foarte mândru de ea, fiindca avea impresia ca-i dădea o alura de om îndraznet și fără griji, mai ales când o purta pe-o parte, cu jacheta în carouri și cravata verde.

Matilda, tinând palaria într-o mână și un tub de clei din acela care lipeste orice în cealalta mână, începu să stoarca tubul și aseza o liniuta foarte fina de lipici de jur-împrejurul marginii, înauntrul palariei. Pe urma, puse cu grija palaria înapoi în cuier cu ajutorul bastonului. Planuise din timp operatiunea cu atentie, astfel încât palaria fu înapoi în cuier când tatal ei se ridica de la masa după micul dejun.

Domnul Worwood nu observase nimic când își pusese palaria, dar când ajunsese la garaj n-o mai putu da jos. Cu cleiul acela nu era de glumit, îți lua pielea de pe cap dacă trageai mai tare. Și cum domnul Worwood nu voia să-și facă așa ceva cu mâna lui, nu putu decât să stea cu palaria pe cap toată ziua, chiar când punea rumegus în ulei sau când aranja kilometrajul cu burghiul electric. Într-un efort de a salva aparentele, luase o atitudine degajata, sperând ca lucratorii să creada ca așa avusese el chef să-și tina palaria pe cap toată ziua doar ca să se distreze, ca gangsterii din filme.

Când ajunsese seara acasă, tot nu-și putuse lua palaria din cap.

— Termina cu prostiile, îi spuse sotia sa. Vino-ncoace ca ți-o scot eu!

Trase scurt, dar cu putere, de palarie și domnul Wormwood dădu drumul la un tipat de rasunara geamurile.

— Auustriga el. Nu trage asada-i drumulO să-mi iei pielea de pe jumătate de frunte!

Matilda, cuibarita în fotoliu ca de obicei, se uita de după marginea cartii cu oarecare interes.

— Ce s-a întâmplat, taticule? zise ea. Ți s-a umflat capul sau ce?

Tatal se uita la ea cu o mare suspiciune, dar nu zise nimic. Doamna Worwood zise:

— Trebuie să fie clei. N-are ce să fie altceva. Să-ți fie învățătura de minte să nu mai umbli cu lucruri periuloase ca asta. Presupun c-ai vrut să-ți lipești înca o pană la palarie.

— Nici n-am atins porcăria de cleistriga domnul Worwood. Se întoarce și se uita fix la Matilda, care-i întoarce privirea cu ochii ei mari caprui și nevinovați.

— Trebuie să citești eticheta de sub tub înainte să te apuci de ceva. Întotdeauna trebuie să urmezi instrucțiunile de pe eticheta, continua ea.

— Ce dracu' tot spui acolo, scorpie tâmpă? striga domnul Worwood, tinându-se bine de palarie ca să nu cumva să-i mai vina ideea să traga de ea. Crezi ca sunt atât de idiot să-mi lipesc singur palăria de cap?

Un baietel care sta mai jos pe strada, zise Matilda, și-a pus niște clei dintr-asta pe deget fără să știe ce este și pe urma și-a bagat degetul în nas Domnul Worwood sari în sus:

— Și ce s-a întâmplat cu el? se precipita el.

— A rămas cu degetul lipit în nas, zise Matilda, toată săptămâna. *Toată lumea îi spunea.....*

— Asa-i trebuie, zise doamna Worwood. Nu trebuia să își bage degetul în nas. E un obicei urât. Dacă toți copiii ar avea clei pe deget nu și-ar mai baga niciunul degetul în nas.

— Și oamenii mari mai fac asta, mamico, zise Matilda. Te-am văzut pe tine ieri în bucatărie.

— Te rog să termini, zise doamna Worwood făcându-se roșie la fata.

Domnul Worwood trebui să-și tina palaria pe cap tot timpul cât mâncara cina în fata televizorului. Arata caraghios și ramase tot timpul tacut. Când se pregati de culcare, încerca din nou să-și scoata palaria. Îl ajuta și doamna Worwood, dar nu era posibil.

— Acum cum o să-mi fac dusul? întreba el.

— Trebuie să renunti, ca n-ai încotro, îi spuse sotia.

Mai târziu, când se uita la sotul ei scund și slab în pijamaua cu dungii violete și cu palaria de porc pe cap umblând înapoi și-ncoace prin dormitor, se gândi ca arata într-un hal fără de hal și ca nu era genul de barbat la care să viseze sotia lui.

Domnul Worwood descoperise ca cel mai rau lucru în legatura cu a avea o palarie lipita de cap era să fii forțat să dormi cu ea. Nu era niciun chip să-și aseze capul, confortabil, pe perna.

— Nu te mai agita atâta, îi spuse sotia după ce se învârtise în pat vreo ora. Cred ca până mâine dimineata se mai desprinde și o s-o putem scoate usor.

Dar nu se desprinsese și nici n-o putu scoate usor, așa ca doamna Wormwood lua o foarfeca și taie palaria pe lângă cap, bucată cu bucată, întâi partea de sus și apoi marginea. Unde partea dinaintea a palariei se lipise de par, pe lateral și la spate, trebui să taie și parul până la piele, așa încât, când termina, domnul Wormwood avea un cerc alb în jurul capului, ca un fel de calugar. Iar în fata, unde palaria fusese lipita direct de piele, ramasesera mici bucatele maronii de piele de porc pe care nu se știe câte spalături le-ar fi înlăturat.

La micul dejun, Matilda îi spuse:

— Trebuie să încerci să-ți scoti bucatele alea de pe frunte, taticule. Arata ca și cum ai avea o sumedenie de insecte maronii umblând pe tine. O să zică lumea ca ai paduchi.

— Taci din gură în furie totală. Ține-ți afurisita aia de gură închisă

Una peste alta, Matilda era multumită. Dar știa ca așa îi daduse tatălui ei o lecție pentru totdeauna.

Fantoma

După episodul cu cleiul, în familia Worwood se asternuse o atmosfera de calm relativ. Era clar ca experienta îl scuturase nitel pe domnul Worwood care, pentru o scurta perioada, paru să-și piarda cheful de a se mai lauda sau de a mai face pe stapânul.

Dar nu tinu mult și începu din nou. Probabil ca avusese o zi mai proasta la garaj și nu vânduse destule masini de mâna a doua aranjate cum știa el. Sunt multe lucruri care-l pot face pe un barbat iritabil acasă, după o zi proasta la serviciu și, în mod normal, o sotie sensibila sesizeaza semnalele de furtuna și-l lasă în pace până se linisteste.

Când în acea seara, domnul Worwood ajunsese acasă venind de la garaj, avea fata întunecata ca un nor de furtuna și cineva avea să fie calul de bataie în curând. Sotia recunoscuse semnalele imediat și disparu. Domnul Worwood intra în camera de zi unde Matilda statea ghemuita în fotoliu, complet absorbita de cartea pe care o citea. Domnul Worwood dădu drumul la televizor. Ecranul se lumina și apără imaginea. Domnul Worwood se uita la Matilda. Fetita nu se miscase. Se obisnuise să se poată concentra, în ciuda zgomotului care venea de la televizor. Continua să citeasca și, dintr-un anume motiv, asta îl înfurie pe tatal ei. Probabil ca furia îi crescuse, fiindca o vazuse ca-i făcea placere un lucru dincolo de puterea lui de înțelegere.

- Nu te opresti niciodata din cititul alase rasti el.
- A, buna, taticulezise Matilda. Ai avut o zi buna azi?
- Ce-i porcaria asta? zise, smulgându-i cartea din mâna.
- Nu e porcarie, e foarte frumoasa. Se cheama Poneiul Roscat. E scrisa de John Steinbeck, un scriitor american. De ce nu încerci s-o citesti? O să-ți placa.
- Gunoi, zise domnul Worwood. Dacă e scrisa de un american,

sigur e gunoi. Toți scriu la fel.

— Nu, taticule, e minunata, pe cuvânt Este despre...

— Nu vreau să știu despre ce este, latra el. M-am saturat de cititul asta al taudu-te și fa ceva cu folos!

Dintr-o dată, începu să rupă foile din carte și să le mototoleasca în ghemotoace pe care le zvârlea în cosul de gunoi. Matilda îngheta de oroare. Tatal continua cu furie și, de data asta, nu mai era niciun dubiu ca era cuprins de un fel de invidie. Cum îndrazneste, pareă să spuna el cu fiecare pagina rupta, cum îndrazneste să-i placa să citeasca când eu nu pot? Cum îndrazneste?

— Asta e o carte de la bibliotecaplângea Matilda. Nu este a meatrebuie s-o duc înapoi doamnei Phelps!

— Atunci o să trebuiasca să cumperi alta, nu-i așa? zise tatal, smulgând mai departe paginile. O să trebuiasca să-ți economisesti banii de buzunar până este suficient în pusculita ca să cumperi una noua pentru draga ta doamna Phelps!

Cu asta arunca coperta ramasa goala în cos și iese din camera lasând televizorul aprins.

Cei mai multi copii în situatia Matildei ar fi hohotit de plâns. Dar ea nu făcu asta. Ramase nemiscata, alba la fata și plina de gânduri. Parcă ar fi înțeles ca plânsul și nervii nu ajuta la nimic. Așa cum spusese cândva Napoleon, singurul lucru inteligent pe care poți să-l faci când ești atacat este să contraataci. Mintea minunata și subtila a Matildei era deja la lucru să gaseasca o alta pedeapsa potrivita pentru un tata așa de veninos. Planul care începuse acum să se formeze în mintea ei depindea de cât de adevarat era ca papagalul lui Fred vorbea foarte bine, așa cum se laudase el.

Fred era un prieten al Matildei. Era un baietel de șase ani care statea după colt și care de multa vreme se tot lauda cu un papagal extraordinar pe care i-l daduse tatal lui. În dupa-amiaza urmatoare, imediat ce doamna Worwood plecase cu masina pentru o noua partida de bingo, Matilda porni spre casa lui Fred să investigheze. Batu la usa și, când acesta îi deschise, îl întreba dacă vroia să-i arate

și ei extraordinarul papagal. Fred fu încântat și o conduse în camera lui, unde – într-adevar – se afla un papagal minunat, albastru cu galben.

— Îl vezi? zise Fred. Îl cheama Chooper.

— Fa-l să vorbeasca, zise Matilda.

— Nu poți să-l faci să vorbeasca, raspunse Fred. Trebuie să ai rabdare. Vorbeste când are el chef.

Își facura de lucru asteptând. Dintr-o dată, papagalul zise:

— Salutare, salutare, salutare!

Suna exact ca o voce omenească.

— Extraordinarzise Matilda. Ce altceva poate să mai spună?

— Zornaie-mi oasele zise papagalul făcând o imitație a unei voci cavernoase. Zornaie-mi oasele!

— Mereu spune asta, îi spuse Fred.

— Ce mai poate să spună? întreba Matilda.

— Asta este tot ce știe, zise Fred. Dar este extraordinar, nu-i așa? zise Fred.

— E fabulos, zise Matilda. Mi-l împrumut și mie pentru o noapte?

— Nu, zise Fred. Nici nu te gânde!

— Îți dau toți banii mei de buzunar pe săptămâna viitoare, zise Matilda.

Asta era altceva. Fred se gândi pentru câteva secunde.

— Bine, zise el. Dacă-mi promiti ca mi-l aduci înapoi mâine dimineata.

Matilda se întoarse acasă ducând colivia cu amândouă mâinile. Era un camin în sufragerie și Matilda se chinui să potrivească colivia în hornul caminului, ferita la vedere. Nu fu prea simplu, dar reuși în cele din urmă.

— Salutare, salutare, salutarezise papagalul din ascunzătoare. Salutare, salutare!

— Taci din gura, nebunulezise Matilda și plecă să se spele pe mâini de funingine.

În seara aceea, pe când mama, tatal, fratele și Matilda mâncau cina ca de obicei în camera de zi, în fata televizorului, o voce clara se auzi din hol venind din sufragerie:

— Salutare, salutare, salutare!

— Harry, striga mama făcându-se alba la fata. E în casaam auzit o voce!

— Și eu, zise fratele Matildei. Matilda sari și închise televizorul.

— Sss zise ea. Ascultati!

Nimeni nu mai mânca și asculta cu atentie.

— Salutare, salutare, salutarese auzi iar.

— Ati auzit? sopti fratele Matildei.

— Sunt hoți, sopti mama. Simt în sufragerie!

— Așa cred, zise tatal stând mai deoparte încordat.

— Du-te și prinde-i, Harrysuiera mama. Du-te și prinde-i asupra faptului!

Domnul Worwood nu se misca. Nu parea ca se grabeste să-i prinda și să devina erou. Se facuse gri la fata.

— Haidesuiera mama. Probabil ca vor argintaria.

Tatal își sterse gura cu servetelul într-un gest de nervozitate.

— Hai să mergem cu totii să vedemzise el.

— Hai atunci, zise fratele Matildei. Haide, mamamama lua un fier lung de lângă camin. Tatal apuca o crosa de golf dintr-un colt. Fratele apuca o veioza și o scoase din priza. Matilda lua cutitul cu care mâncase și toți patru se strecurara prin usa sufrageriei, tatal – ultimul dintre ei.

— Salutare, salutare, salutarezise vocea din nou.

— Haidetistriga Matilda și dădu buzna înauntru cu cutitul ridicat. Mâinile susV-am prinsstriga ea.

Ceilalti o urmara, fluturându-și armele. Apoi se oprira. Se uitara de jur împrejur și nu era nimeni.

— Nu e nimeni aici, zise tatal usurat.

— L-am auzit, Harry, zise mama încă tremurând. I-am auzit clar vocea și ai auzit-o și tu!

— Sunt sigura ca l-am auzitstriga Matilda. E aici undeva!

Începu să caute după canapea, după perdele. Atunci vocea se auzi din nou, moale, înfricosatoare:

— Zornaie-mi oaselese auzi. Zornaie-mi oasele!

Toți sarira în sus, inclusiv Matilda, care era o buna actrita. Se uitara de jur împrejur, dar din nou nu era nimeni.

— E o fantomazise Matilda.

— Doamne ajuta-nestriga mama, prinzându-și gâtul de după gât.

— E precis o fantoma, zise Matilda. Am mai auzit-o pe aici. Camera asta e bântuita de fantome. Eu credeam ca voi stiti!

— Salveaza-nestriga doamna Worwood aproape sugrumându-și sotul.

— să plecăm de aici, zise tatal, mai gri ca niciodata.

Toți iesira tragând usa după ei.

În dupa-amiaza zilei urmatoare, Matilda reusi să scoata papagalul nevatamat. Dar plin de funingine din horn și iesi din casa, fără să fie vazuta. Îl scoase prin usa din spate și fugi cu el la casa lui Fred.

— S-a comportat cum trebuie? întreba Fred.

— Ne-am distrat grozav cu el, zise Matilda. Parintilor mei le-a placut la nebunie.

Aritmetica

Matilda și-ar fi dorit ca parintii ei să fie buni și iubitori, înțeleghetori, onorabili și inteligenti. Faptul ca nu erau nimic din toate astea, era ceva ce Matilda trebuia să tolereze. Dar nu era usor. Noul joc de a-i pedepsi, pe unul dintre ei sau pe amândoi, ori de câte ori o raneau sufleteste, îi făcea viața mai mult sau mai puțin suportabila.

Fiind foarte mica și neajutorata, singura putere pe care o avea asupra lor era puterea mintii ei. Cu inteligenta ei ascutita putea să-i învălțasca pe amândoi. Dar adevarul este ca în orice familie o fetita de cinci ani trebuie să facă ceea ce i se spune, oricât de absurde ar fi ordinele primite. Așa ca trebuia să manânce cina de pe tava în fata plictisitoareii cutii a televizorului. Trebuia să stea singura acasă în fiecare dupa-amiaza a saptamânii și, oricând i se spunea să tacă din gura, trebuia să tacă din gura.

Supapa ei de siguranta care o ajuta să nu-și ia câmpii era placerea de a inventa și de a coace acele splendide pedepse, dar cel mai placut lucru era ca ele își făceau efectul pentru o perioada scurta de timp. Tatal ei, în special, devenea mai puțin cocos și mai suportabil pentru câteva zile, după ce primea doza din medicamentul magic al Matildei.

Povestea cu papagalul în horn, în mod clar îi linistise pe amândoi considerabil, pentru o perioada mai lunga de o saptamâna, făcându-i să se comporte civilizet fata de Matilda în comparatie cu modul lor obisnuit. Dar, din pacate, asta nu tinu mult. Urmatoarea scânteie apăru într-o seara, în camera de zi. Domnul Worwood de-abia se întorsese de la lucru. Matilda și fratele ei asteptau linistiti pe canapea ca mama să le aducă obisnuitele tavi cu cina. Televizorul nu era aprins. Domnul Worwood își făcu aparitia într-un tipator costum în carouri și cu o cravata galbena. Carourile mari, portocalii

cu verde ale jachetei și pantalonilor, suparau la vedere. Arata ca seful celui mai sarac birou de pariuri, îmbracat pentru nunta fiica-sii și era încântat de el însusi în seara aceea. Se aseza în fotoliu și frecându-și mâinile se adresa fiului sau:

— Mai baiete, zise el, tatal tău a avut astazi o zi cât se poate de buna. Sunt mult mai bogat acum decât eram azi-dimineata. Am vândut nu mai puțin de cinci masini astazi, fiecare cu un profit frumusel. Rumegus în cutia de viteză, burghiu electric la vitezometru, o aruncatura de vopsea ici, una colo și alte câteva trucuri din astea și nătăfleții se bateau să le cumpere.

Scoase o bucata de hârtie din buzunar și începu s-o studieze.

— Asculta, baiete, zise el, adresându-se fiului sau și ignorând-o pe Matilda. Având în vedere ca o să intri în afaceri într-o zi, trebuie să știi să socotesti profiturile pe care le faci la sfârșitul fiecărei zile. Ia o foaie de hârtie și un creion și hai să vedem cât ești de destept.

Baiatul iese ascultator din camera și se întoarce cu materialele cerute.

— Scrie așa, zise el, citind din bucata lui de hârtie. Masina nr.1 a fost cumparata de mine cu 278 de lire și vânduta cu 425 de lire. Ai scris?

Baiatul de zece ani scrisese cele doua valori încet, cu grija.

— Masina nr.2, continua el, m-a costat 180 de lire și am vândut-o cu 760. Ai scris?

— Da, tata, zise baiatul.

— Masina nr.3 m-a costat 100 lire și am vândut-o cu 999 lire și 50 de pence.

— Mai spune-mi o dată, zise baiatul. Cu cât ai vândut-o?

— 999 lire și 50 de pence, zise tatal. Și asta, apropo, este un truc inteligent de dus de nas cumparatorul. Niciodata să nu ceri suma rotunda. Întotdeauna spui ceva mai puțin. Nu spui 1000 de lire. Spui 999 de lire și 50 de pence. Suna mult mai puțin, dar în realitate nu este. Inteligent, nu?

— Foarte, zise baiatul. Este sclipitor, tata!

— Masina nr.4 a costat 86 de lire, era o rabla, și am vândut-o cu 699 lire și 50 pence.

— Spui prea repede, zise baiatul scriind numerele. Așa. Am scris.

— Masina nr.5 a costat 637 de lire și am vândut-o cu 1649,50. Ai scris, baiete?

— Da, tata, zise baiatul curbat deasupra hârtiei și scriind.

— Foarte bine, zise tatal, Acum calculeaza profitul pe fiecare masina și fa totalul. Pe urma o să poți să spui cât a câstigat sclipitorul tău tata în total astazi.

— E mult de socotit, zise baiatul.

— Bineînțeles ca e mult, zise tatal. Dar când ești în afaceri importante ca asta, trebuie să fii așa în aritmetica. Eu am un computer în cap. Mi-a luat mai puțin de zece minute să rezolv asta.

— Vrei să spui ca ai socotit în cap, tata? întreba baiatul minunându-se.

— Nu, nu chiar așa, zise tatal. Nimeni nu poate să facă asta. Dar nu mi-a luat mult. Când termini, spune-mi cât crezi tu ca am facut profit în total astazi. Am totalul final scris aici și am să-ți spun dacă ai facut bine.

— Tata, ai facut exact 4303 și 50 de pence în total, zise Matilda.

— Nu te amesteca, zise tatal. Fratele tău și cu mine discutăm finante.

— Dar, tata...

— Taca-ti gurazise tatal. Ghicesti și faci pe desteapta!

— Uita-te la raspuns, tata, zise Matilda cu blândete. Dacă ai calculat corect trebuie să ai 4303 și 50 de pence. Atât ai pe hârtie?

Domnul Wormowood se uita la foaia de hârtie și întepeni. Tacu. După un timp spuse:

— Mai spune o dată.

— 4303 și 50, zise Matilda.

Din nou se făcu liniste. Apoi fata tatalui se făcu rosie stacojie.

— Sunt sigura ca atâta e, zise Matilda.

— Tu. Parșivenie micăstriga dintr-o dată tatal, îndreptând înspre

ea amenintator degetul aratator. Te-ai uitat pe foaieai citit din ce-aveam eu aici!

— Taticule, sunt în cealalta parte a camerei, cum aş fi putut să vad?

— Nu ma prosti pe minestriga el. Sigur ca ai vazuttrebuie să fi vazutnimeni n-ar fi putut să dea un raspuns așa, mai ales o fataesti o excroaca mica, domnisoara, asta estiO excroaca și o mincinoasa!

În acel moment, mama intra ducând o tava mare cu patru portii de mâncare pentru cina. De data asta, era pește cu cartofi prajiti, pe care le cumparase de la magazinul din colt, gata prajite, în drum spre casa, de la bingo. Se pare ca jocurile de bingo o epuizau în așa masura pe doamna Wormwood, atât fizic, cât și emotional, încât nu-i mai ramânea suficienta energie să gateasca singura cina. Astfel încât, dacă nu era mâncare cumparata, congelata și încălzita, atunci sigur era pește cu cartofi prajiti.

— De ce ești așa de rosu la fata, Harry? zise ea, punând tava domnului Wormwood pe masuta din fata canapelei.

— Fii-ta este o excroaca și o mincinoasa, zise tatal, luând tava și punând-o pe genunchi. Da drumul la televizor și să terminam cu discutia.

Barbatul platinat

Pentru Matilda, nu era niciun dubiu ca ultima iesire a tatalui ei merita o pedeapsa severa și, stând și mâncându-și cina aceea oribila și ignorând programul de la televizor, mintea îi mergea la toate variantele posibile. Când se facuse vremea de culcare, Matilda era decisa.

În dimineata urmatoare, se scula devreme, se duse la baie și încuie usa. Așa cum stiti, doamna Worwood își vopsea parul într-un blond platinat și stralucitor, aceeași culoare scânteietoare pe care o au actritele care merg pe sârma la circ. Treaba asta o făcea la coafor de doua ori pe an, dar, o dată pe luna sau cam așa ceva, obisnuia să-și împröspateze culoarea limpezindu-și parul într-un lighean cu ceva care se chema BLOND PLATINAT. VOPSEA DE PĂR FOARTE PUTERNICĂ. Asta îi servea și ca să-și vopseasca oribilele radacini maron-cenusii.

Sticla cu BLOND PLATINAT. VOPSEA DE PĂR FOARTE PUTERNICĂ era pastrata în dulapiorul de la baie și pe ea mai era o eticheta mica pe care scria „Atentie, contine peroxid. Nu lasati sticla la îndemâna copiilor”. Matilda citise asta de multe ori fascinata.

Tatal Matildei avea o recolta buna de par negru pe care-l purta cu o carare la mijloc și de care era grozav de mândru. „Par sanatos, îi placea lui să zică, asta înseamna ca dedesubtul lui este un creier sanatos!”

- Ca Shakespeare, îi spusese odata Matilda.
- Cine?
- Ca Shakespeare, taticule.
- Era destept?
- Foarte destept, taticule.
- Avea tone de par, nu-i așa?
- Era chel, taticule.

— Dacă nu ești în stare să vorbești logic, taci din gură și răstise el.

Domnul Worwood își făcea parul să arate sanatos și lucios sau așa-si închipuia, masându-și capul în fiecare dimineață cu abundente cantități dintr-o lotiune care se numea ULEI DE VIOLETE TONIC PENTRU PĂR. O sticlă cu această soluție violetă și puternic mirositoare se afla în permanență pe etajera de deasupra chiuvetei lângă periuta de dinți, și, în fiecare dimineață, după ras, avea loc un viguros masaj al capului cu acest ulei de violete. Acest masaj era întotdeauna acompaniat de puternice zgomote barbatești, respirație suierătoare și oftături, cam așa:

— Ahhh, asta este Asta este ce-mi trebuie!

Trebuie frecat la rădăcina, ceea ce putea fi auzit clar de la Matilda din dormitor, la celălalt capăt al coridorului.

Acum, dimineața devreme, singură, în baie, Matilda goli trei sferturi din conținutul sticlei cu ulei de violete în chiuvetă. Pe urmă, umplu la loc sticlă cu BLOND PLATINAT. VOPSEA DE PĂR FOARTE PUTERNICĂ. Lasase grijulie ceva din tonicul de păr în sticlă. Astfel încât, după ce agita bine sticlă, conținutul să capete culoarea violet. Apoi puse din nou sticlă pe etajera de deasupra chiuvetei, având grija să pună cealaltă sticlă la loc în dulapior. Până acum, toate bune.

La micul dejun, Matilda stătea liniștită la locul ei la masă, mâncându-și în tăcere cornflakes-ul. Fratele ei stătea la celălalt capăt cu spatele la ea, devorând una după alta felii de pâine unse cu unt de arahide și gem de capsuni. Mama era undeva în bucătărie preparând micul dejun pentru domnul Worwood care întotdeauna consta din două ouă prajite, trei cârnați prajiti, trei felii de sunca prajite, câteva roșii de asemenea prajite și pâine.

În acest moment, domnul Worwood intra zgomotos în camera. Nu era capabil să între altfel, mai ales la micul dejun. Trebuia să-și facă întotdeauna simțita prezența zgomotos, trănăcănind și vorbind tare, de parcă ar fi spus: „Sunt euuuite-mă că vinstapânul casei, capul de familie, cel care face ca voi ceilalți să trăiți atât de bineobservati-

ma și aratați-mi respect.”

În dimineata asta, pasi înauntru cu pasi mari, își batu fiul pe spate și striga:

— Baiete, tatal tău simte ca astazi o să fie iar o zi buna de facut bani la garajam câteva frumusele cu care să-i duc de nas pe nătăfleți în dimineata asta. Unde este mâncarea mea?

— Acum, comoara mea, striga doamna Worwood din bucatarie.

Matilda se uita în farfurie. Nu îndraznea să-și ridice privirea. În primul rând nu era sigura de ce avea să vadă. În al doilea rând, dacă n-ar fi vazut ceea ce astepta să vadă, n-avea încredere ca putea să-și pastreze figura, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Fratele ei se uita direct la fereastra din fata, umplându-și gânditor gura cu pâine cu unt de arahide și gem de capsuni. Tatal se deplasa de-a lungul camerei ca să-și ocupe locul din capul mesei, când mama apăru în usa bucatariei cu o farfurie enorma, plina cu oua, cârnati, sunca și rosii. Ridicând privirea, prinse imaginea sotului și se opri împietrita. Dădu drumul unui tipat care parcă o ridicase deasupra în aer și scapa farfuria care se sparse de podea, continutul sarind în toate partile. Toată lumea tresari, inclusiv domnul Worwood.

— Ce dracu' se-ntâmpla cu tine, femeie? striga el. Uite ce-ai facut pe covor!

— Parulzise strângându-se în sine și îndreptând un deget tremurat spre sotul ei. Uita-te la parul tauce ți-ai facut la par?

— Ce are parul meu, pentru numele lui Dumnezeu?

— O, Doamnetata, ce ți-ai facut la par? striga baiatul.

O scena minunata începea să se contureze în sufragerie. Matilda tacea și admira efectul muncii și mintii ei. Mâadrectea de claie de par a domnului Worwood era acum de un argintiu murdar. De data asta, culoarea era a unui actor de circ care merge pe sârma și care nu s-a spalat pe cap întreaga stagiune.

— Ți-ai... ți-ai... ți-ai vopsit parul, se auzi subtile vocea mamei. Ce ți-a venit, netotule? Arati absolut înfricosatorarata groaznic. Arati ca un monstru!

— Ce tot spui acolo? striga el punându-și amândoua mâinile în cap. Cum să mi-l vopsec? Ce vrei să spui cu asta? Ce areori vreti să-mi jucati o farsa tâmpita!

Fata i se schimbase la culoare, devenind verde deschis, culoarea merelor necoapte.

— Ți l-ai vopsit, tata, zise baiatul. Are culoarea parului mamei, numai ca arata mai murdar.

— Bineînțeles ca și l-a vopsitzise mama. Nu-și putea schimba culoarea de la sinece-oi fi vrut să faci? să te faci mai frumosarati ca o baba dementa!

— Adu-mi o oglinda, tipa tatal.

Poseta mamei statea atârnată de un scaun. Doamna Worwood o deschise și scoase din ea o cutie de pudra compacta, care avea o oglinda mica, rotunda, în interior. O deschise și o înmâna sotului. Acesta i-o smulse din mână și bucatele de pudra se împrastiara pe jacheta în carouri.

— Fii atent tipa ea. Uite ce-ai facuteste pudra cea cea mai buna!

— Vai de minetipa domnul Worwood uitându-se în oglinda. Ce s-a întâmplat cu parul meu? Arat grozitorarat ca tine, dementanu pot să ma duc garaj să vând masini, aratând în halul astacum s-a putut întâmpla așa ceva? Se uita de jur împrejur, întâi la mama, apoi la baiat, apoi la Matilda.

— Cum s-a putut întâmpla așa cevaurla el.

— Cred ca nu te-ai uitat bine, taticule, zise Matilda, și ai luat sticla mamei în loc de a ta.

— Bineînțeles ca asta s-a întâmplatstriga mama. Harry, multa minte-ti mai trebuiede ce n-ai citit eticheta înainte să-ți torni chestia aia în cap? Vopseaua mea e foarte puternica. Pui o lingura la un lighean cu apa și tu ți-ai pus-o direct pe părprobabil ca o să-ți cada tot parul până la urmate ustura capul?

— Vrei să spui ca o să-mi cada tot parul? urla el.

— Cred ca da. Peroxidul este o substanta foarte puternica. Se pune în chiuvete și în WE-uri ca să se dezinfecteze, numai ca-i dau

un alt nume.

— Ce spui acolo? urla el. Eu nu sunt vas de WENU vreau să ma dezinfectez!

— Chiar diluata cum o folosesc eu, zise doamna Wornrwood, face să-mi cada parul, așa ca Dumnezeu știe ce-o să-ți faci tiema mir ca nu ți-a ars toată pielea capului până acum!

— Ce să fac? întreba el disperat. Spune repede ce să fac, până nu-mi cade tot parul!

— În locul tău m-as spala repede cu apa și sapun, dar repede!

— O să-mi revina la culoare? întreba el îngrozit.

— Bineînțeles ca nu, zăpăcilăzise mama.

— Atunci ce să fac? Nu pot să ies așa din casa!

— O să trebuiasca să ți-l vopsești negru, zise mama. Dar spala-te mai întâi sau n-o să mai rămână ce să vopsești!

— Da, zise domnul Worwood sarind la treaba. Fa-mi o programare la coaforul tău în dimineata asta pentru un vopsit spune-i ca e o urgenta, să-mi faci locma duc să ma spal acum!

Cu asta, domnul Wornrwood iese din camera și doamna Worwood, cu un oftat, lua telefonul să sune la coafor.

— Face câteodata niște lucruri absolut prostesti, nu-i așa, mamico? zise Matilda.

Formând numarul, mama raspunse:

— Barbatii nu sunt întotdeauna așa destepti cum cred ei. O să înțelegi asta când o să fii mare, fetito.

Domnisoara Honey

Matilda începu scoala mai târziu decât alți copii. Cei mai multi copii încep scoala la cinci ani sau puțin înainte, dar parintii Matildei, care nu erau preocupati de educatia fiicei lor, uitasera s-o înscrie. Așa ca Matilda avea cinci ani și jumătate când începu scoala.

Școala satului pentru copii mici era o cladire stearsa de caramida, care se numea „Crunchem Hall”. Avea doua sute cincizeci de elevi între cinci și doisprezece ani. Directorul scolii, marele sef și comandantul suprem al acestei asezari, era o femeie cu totul neobisnuita, între doua vârste, care se chema domnisoara Trunchbull.

Natural, Matilda fusese înscrisa în clasa începatoare, unde erau alți optsprezece copii, baietei și fetite de vârsta ei. Profesoara lor era domnisoara Honey, care n-avea mai mult de douazeci și trei, douazeci și patru de ani. Avea o fata ovala și palida ca o madona, cu ochii de un albastru deschis și parul saten deschis, aproape blond. Corpul ei era atât de fragil, încât aveai impresia ca dacă ar cadea s-ar sparge în mii de bucatele ca o figurina de portelan. Domnisoara Jennifer Honey avea un caracter blând și linistit, nu ridica niciodata vocea, zâmbea rar, dar poseda acel har rar întâlnit, de a fi iubita de toți copiii din grija ei. Parea să înțeleaga perfect revolta și teama care-i cuprindea deseori pe copiii mici, pentru prima dată în viața lor grupati într-o clasa și pusi să se supuna unor ordine. Fata ei emana o caldura ciudata care parcă era simtita ori de câte ori se adresa unui nou venit, ratacit și confuz.

Domnisoara Trunchbull era cu totul altfel. Era ca o teroare sinistra, ca un monstru tiranic și înspaimântator, care speria elevii și profesorii deopotriva. Era un fel de aura amenintatoare în jurul ei pe care o simteai chiar de la distanta, iar când se apropia puteai să simți pericolul pe care-l iradia, ca un fier încing. Când marsaluia,

domnisoara Trunchbull nu mergea niciodata normal: marsaluia ca o trupa de militari balansându-și bratele soldateste. Când marsaluia pe coridor, îi puteai auzi respiratia zgomotoasa și, dacă un grup de copii se întâmpla să fie în calea ei, își făcea drum printre ei ca un tanc, iar copiii îi sareau din fata, în stânga și-n dreapta. Slava Domnului ca nu exista multi oameni pe lume ca ea, deși exista totuși, și este foarte posibil ca fiecare dintre noi să întâlneasca cel puțin unul în cursul vietii. Atunci când ti se întâmpla să-l întâlnești trebuie să te porti ca și când un rinocer fioros ți-ar fi aparut în fata dintr-un tufis: sari în primul copac și stai acolo până dispare. Pe aceasta femeie, cu toate excentricitatile ei, îmi este aproape imposibil s-o descriu, dar am să fac o încercare mai târziu în cursul povestirii. S-o lasam acum și să ne întoarcem la Matilda și la prima ei zi de scoala.

După obisnuita treaba cu strigatul catalogului, domnisoara Honey dădu fiecarui elev câte un caiet nou-nout.

— V-ați adus fiecare câte un creion, sper, zise ea.

— Da, domnisoara Honey, cântara copiii.

— Bine. Astazi este prima zi de scoala pentru fiecare dintre voi. Este începutul a cel puțin unsprezece ani de scoala, prin care fiecare dintre voi trebuie să treaca. Șase dintre ei îi petreceti aici la Crunchem Hall, unde, după cum stiti, directoare este domnisoara Trunchbull. Acum, spre binele vostru, am să va spun ceva ceva despre domnisoara Trunchbull. Dumneaei insista pe disciplina stricta în scoala și, dacă vreți să m-ascultati, sfatul meu este să va purtati cât puteti de bine în prezenta ei. N-o contraziceti, nu-i raspundeti obraznic. Faceti întotdeauna ce va spune ca, dacă ajungeti pe mâna ei, va desfiinteazaca morcovul pe razoarenu e nimic de râs, Lavender. Ia-ti zâmbetul de pe figura. Ar fi înțelept din partea voastra să tineti minte ca domnisoara Trunchbull este foarte, foarte severa cu toți cei catre depasesc masura. Ati înteles?

— Da, domnisoara Honey, ciripira optsprezece voci grabite.

— Eu însami, continua ea, vreau să va ajut să învățati cât mai

multe lucruri cât sunteți în această clasă, pentru ca asta o să vă ajute să vă descurcați mai ușor în viitor. De exemplu, aș dori ca la sfârșitul acestei săptămâni toată lumea să știe tabla înmulțirii cu doi pe dinafară. Și la sfârșitul anului toată lumea să știe tabla înmulțirii până la doisprezece. O să vă ajute enorm dacă reușiți. Acum, este cineva care știe deja tabla înmulțirii cu doi?

Matilda ridică mâna. Era singură. Domnisoara Honey se uita atent la fetița maruntică, cu părul negru, din rândul al doilea.

— Minunat, zise ea. Te rog ridică-te în picioare și spune-o până unde știi.

Matilda se ridică și începu. Când ajunse la $2 \times 12 = 24$, nu se opri. Continua cu $2 \times 13 = 26$, $2 \times 14 = 28$, $2 \times 15 = 30$, $2 \times 16 = \dots$

— Ajungezise domnisoara Honey. Ascultase mirată tot recitalul Matildei și acum întreba:

— Până unde poți să ajungi?

— Până unde? Nu știu exact, domnisoara Honey. Destul de departe, cred.

Domnisoara Honey lasă să treacă câteva momente după această curioasă marturisire.

— Vrei să spui, întreba ea, ca poți să spui cât fac 2×281 ?

— Da, domnisoara Honey.

— Cât?

— 56, domnisoara Honey.

— Dar dacă te întreb ceva mult mai greu, ca 2×487 ? Poți să-mi răspunzi?

— Cred că da, zise Matilda.

— Ești sigură?

— Da, domnisoara Honey. Cât se poate de sigură.

— Cât fac atunci 2×487 ?

— 974, zise Matilda imediat. Vorbise încet și politicos fără niciun semn de laudărosenie.

Domnisoara Honey se uita la Matilda absolut stupefiată, dar, când începu să vorbească, păstra aceeași voce.

— Dar înmulțirea cu doi este foarte usoară în comparație cu înmulțirea cu alte numere. Știi vreo alta?

— Cred că da, domnișoara Honey. Cred că știu.

— Care, Matilda? Cât de departe ai ajuns?

— Nu prea știu, zise Matilda. Nu știu ce vreți să spuneți.

— Vreau să spun dacă știi de exemplu tabla înmulțirii cu trei.

— Da, domnișoara Honey.

— Și cu patru?

— Da, domnișoara Honey.

— Câte știi în total? Le știi pe toate până la înmulțirea cu 12?

— Da, domnișoara Honey.

— Cât fac 12×7 ?

— 84, zise Matilda.

Domnișoara Honey făcu o pauză și se rezema de spatarul scaunului din fața mesei goale, aflată la mijlocul podelei părții din fața clasei. Era tulburată de ultimul schimb de cuvinte, dar se feri să arate. Nu întâlnise până acum un copil de cinci ani, nici de zece, care să înmulțească cu atâta ușurință.

— Sper că restul clasei ascultă cu atenție, zise ea. Matilda este o fetiță foarte norocoasă. Are niște părinți minunați care au învățat-o deja să înmulțească. Te-a învățat mama, Matilda?

— Nu, domnișoara Honey. Nu mama.

— Atunci înseamnă că ai un tata extraordinar. Trebuie să fie un profesor foarte talentat.

— Nu, domnișoara Honey, zise Matilda. Nu m-a învățat tata.

— Vrei să spui că ai învățat singură?

— Nu știu exact, zise Matilda cu sinceritate. Adevărul este că nu mi se pare greu să înmulțesc un număr cu alt număr.

Domnișoara Honey inspiră adânc și expiră încet. Se uita din nou la fetița cu ochi stralucitori care stătea în picioare în fața catedrei, atât de inteligentă și atât de serioasă.

— Spui să nu ti se pare greu să înmulțești un număr cu altul, zise domnișoara Honey. Încearcă să-mi explici puțin asta.

— Ah, zise Matilda, dar nu prea știu cum să explic.

Domnisoara Huney astepta. Clasa era linistita. Toți asteptau.

— De exemplu, zise domnisoara Honey, daca-ti cer să înmulțesti 14 cu 19... nu, asta e prea greu...

— Fac 266, zise Matilda încet.

— Domnisoara Honey se uita la ea fix. Apoi lua un creion și făcu calculul pe hârtie.

— Cât ziceai ca fac?

— 266, zise Matilda.

Domnisoara Honey puse creionul jos, își scoase ochelarii și începu să lustruiasca lentilele cu o bucata de material. Clasa ramase în liniste, asteptând urmarea. Matilda statea înca în picioare lângă catedra.

— Spune-mi, Matilda, zise domnisoara Honey lustruind mai departe lentilele, încearca să-mi spui ce e în mintea, ta când faci înmulțirea. Calculezi într-un fel, asta este sigur, dar se pare ca obtii rezultatul instantaneu. De exemplu, s-o luam chiar pe cea care ai rezolvat-o acum, 14x19.

— Iau... iau... îl iau pe 14 și-l înmulțesc cu 19. Mi-e teama ca nu pot să explic altfel. Întotdeauna mi-am spus ca, dacă un calculator de buzunar poate să facă, de ce n-as putea și eu?

— De ce nu, sigur ca da. Posibilitatile creierului uman sunt înca necunoscute.

— Eu cred ca creierul este mult mai bun decât o bucată de metal, zise Matilda, pentru ca asta este un calculator.

— Câta dreptate ai, zise domnisoara Honey. Calculatoarele de buzunar nu sunt admise în aceasta scoala, oricum...

Domnisoara Honey se simtea tulburata. Nu era nicio îndoiala în mintea ei ca întâlnise un creier extraordinar de dotat pentru matematica și-i treceau prin cap cuvinte ca fenomen, copil-geniu sau miracol. Știa ca astfel de minuni apareau pe lume din când în când, dar numai unul la o sută sau două sute de ani. Doar Mozart avea cinci ani când a început să compuna și uite până unde a mers.

— Nu este drept, zise Lavender. De ce ea să poată și noi nu!
— Nu-ți face probleme, Lavender, cu totii o să stiti în curând, zise domnisoara Honey mintind printre dinți.

În acest moment, domnisoara Honey simți ca nu putea rezista tentației de a explora mai departe mintea acestui copil extraordinar. Își dădea seama ca trebuie să se ocupe și de restul clasei, dar era prea curioasă ca să lase treaba din mână.

— Acum, zise ea, ca și cum s-ar fi adresat întregii clase, să lasam pentru un moment aritmetica și să vedem dacă unul dintre voi știe să scrie cuvântul „pisica”.

Trei mâini fura ridicate. Erau Lavender, un baietel pe care-l chema Nigel și Matilda.

— Cum scrii „pisica”, Nigel?

Nigel spuse cuvântul pe litere. Domnisoara Honey se hotărî să pună o întrebare pe care nu-și închipuise vreodata ca o poate pune în prima zi de școală, în clasa întâi.

— Ma întreb, zise ea, dacă vreunul din cei trei puteți citi un grup întreg de cuvinte care împreună formează o propoziție.

— Eu pot, zise Nigel.

— Și eu, zise Lavender.

Domnisoara Honey se duse la tabla și scrisese cu creta albă următoarea propoziție: „Eu am început deja să învăț să citesc propoziții lungi!”. O făcuse înadins mai dificilă, pentru ca știa că erau copii inteligenți în clasa care puteau citi.

— Poți să citești, Nigel? întrebă ea.

— E prea greu, zise Nigel.

— Lavender?

— Primul cuvânt este „eu”, zise Lavender.

— Poate cineva să citească toată propoziția? întrebă domnisoara Honey așteptând un „da” care era sigură că o să vină de la Matilda.

— Da, zise Matilda.

— Citește, zise domnisoara Honey. Matilda citi propoziția fără să ezite.

— Asta este într-adevar foarte bine, zise domnisoara Honey, făcând aprecierea cea mai generoasă pe care o facuse vreodată. Cât poți să citești, Matilda?

— Cred că pot să citesc aproape orice, domnisoara Honey, zise Matilda, deși nu înțeleg întotdeauna sensul cuvintelor.

Domnisoara Honey se ridica în picioare și iese vioi din casa, întorcându-se treizeci de secunde mai târziu cu o carte groasă. O deschise la un semn și o așeza pe banca Matildei.

— Este o carte de poezie umoristică, zise ea. Vezi dacă poți să citești pe asta cu voce tare.

Linistită, fără pauze și cu o viteză potrivită genului, Matilda începu să citească:

" Un gurmand mâncând la Pana
Găsi un soarece-n tocana.
Un chelner zise: "Nu striga,
Și nu-l agita așa,
Ca toată lumea o să vrea
Unul, de toana!"

Câteva copii vazura latura comică a poeziei și începura să râdă.

— Știi ce înseamnă „gurmand”, Matilda? întreba domnisoara Honey.

— Este cineva caruia îi place să manânce, zise Matilda.

— Corect, zise domnisoara Honey. Și știi cum se cheama genul acesta de poezie?

— Se numește limerick (*poezie simplă, din cinci versuri), zise Matilda. Acesta este unul dragut. Foarte comic!

— Este unul renumit, zise domnisoara Honey ridicând cartea și întorcându-se la catedra în fața clasei. Un limerick inteligent este foarte greu de scris, adăuga ea. Pare simplu, dar în realitate nu este!

— Știu, zise Matilda. Am încercat de mai multe ori, dar nu mi-a reușit niciunul.

— Ai încercat, nu-i așa? zise domnisoara Honey socată ca până acum. Matilda, mi-ar plăcea să aud din limerick-urile pe care spui

ca le-ai scris. Poți să-ți amintesti unul și să mi-l spui?

— Aaa... zise Matilda. De fapt, am încercat să fac unul despre dumneavoastra, domnisoara Honey, când stateati lângă mine.

— Despre mine zise domnisoara Honey. Ei bine, trebuie neaparat să-l auzim pe acesta, nu?

— Nu cred ca vreau să-l spun, domnisoara Honey.

— Te rog, spune-l, zise domnisoara Honey. Îți promit ca n-o să ma supar.

— Ba eu cred c-o să va suparati, domnisoara Honey, pentru ca trebuie să folosesc numele dumneavoastra mic ca să rimeze. De asta nu vreau să-l spun.

— Cum de-mi știi numele mic? întreba domnisoara Honey.

— Am auzit un alt profesor strigându-va chiar înainte să intram în clasa, zise Matilda. V-a spus „Jenny”.

— Insist să aud acest limerick, zise domnisoara Honey zâmbind larg cum numai rareori zâmbea. Ridica-te în picioare și recita-l!

Fără placer, Matilda se ridica în picioare și emotionata, recita limerick-ul:

"Se întreaba toată lumea:

Ca Jenny mai e vreuna,

Cu o fata așa frumoasa

Și la fel de aratoasa?"

Și raspunsul e:

„Niciuna!"

Fata palida și placuta a domnisoarei Honey se îmbujora cu un rosu trandafiriiu. Apoi zâmbi din nou. Zâmbetul fu și mai larg de data asta, un zâmbet de pura placere.

— Multumesc, Matilda, zise ea înca zâmbind. Chiar dacă nu este adevarat, limerick-ul tău este foarte bun. Măi, măi, trebuie să nu-l uit pe acesta.

Din rândul al treilea de banci, Lavender zise:

— E bun, îmi place.

— Și e și adevarat, zise un baietel pe nume Rupert.

— Bineînțeles ca este și adevărat, zise și Nigel.

Și toată clasa începu s-o laude pe domnisoara Honey, deși ea nu observase încă bine pe altcineva în afara de Matilda.

— Cine te-a învățat să citești, Matilda? întreba dra Honey.

— Am învățat singură, zise Matilda.

— Și ai citi vreo carte tu singură? O carte pentru copii, vreau să spun.

— Le-am citit pe toate de la biblioteca de pe strada principală, domnisoara Honey.

— Și ți-au plăcut?

— Câteva mi-au plăcut foarte mult, zise Matilda, dar altele mi s-au parut plictisitoare.

— Spune-mi una care ți-a plăcut.

— Mi-a plăcut „Leul, Vrajitoarea și Dulapul”, zise Matilda. Eu cred că domnul C.S. Lewis este un scriitor foarte bun. Dar are totuși un defect. Nu are parti comice în cartile lui.

— Ai dreptate, zise domnisoara Honey.

— Nu sunt parti comice nici în cartile domnului Tolkien, zise Matilda.

— Crezi că toate cartile pentru copii ar trebui să aibă parti comice?

— Da, zise Matilda. Copiii nu sunt așa de serioși ca adulții. Le place să râdă.

Domnisoara Honey ramase înmarmurită de înțelepciunea fetitei.

— Și ce-ai să faci acum dacă ai citit toate cartile pentru copii? întreba ea în continuare.

— Citesc alte cărți. Împrumut de la biblioteca. Doamna Phelps este foarte bună cu mine. Ma ajută să le aleg.

Domnisoara Honey se aplecase mult în fața peste catedra și se uita minunându-se la Matilda. Uitase cu desăvârșire de restul clasei.

— Ce alte cărți? murmură ea.

— Îmi place foarte mult Charles Dickens, zise Matilda. Ma face să râd. Mai ales domnul Pickwick.

În acel moment, clopotelul anunța sfârșitul orei.

Trunchbull

În pauza, domnisoara Honey parasi clasa și se îndrepta direct spre biroul directoarei. Era foarte tulburata, întâlnise o fetita care avea sau, așa i se pareea ei, calitati extraordinare de inteligenta. Nu avusese încă timp să-și dea seama cât de inteligenta era fetita, dar realizase ca trebuia să facă ceva cât de repede putea. Era ridicol să tii o fetita ca asta în clasa întâi. În mod normal, domnisoara Honey era îngrozita de directoare și se ferea de ea, dar de data asta se simtea în stare să dea ochii cu oricine. Batu la usa temutului birou.

— Intrabubui vocea grava și intimidanta a domnisoarei Trunchbull.

Domnisoara Honey intra.

În general, directorii sunt alesi, pentru ca poseda un numar de calitati deosebite: înțeleg copiii și au permanent în minte interesele lor, simpatizeaza cu ei, sunt drepti și sunt profund interesati în educatia lor. Domnisoara Trunchbull nu poseda niciuna din aceste calitati și cum de capatase aceasta slujba era un mister. Dincolo de orice era o femeie neobisnuita. Fusesse cândva atleta și, chiar și acum, muschii îi erau clar evidentiati. Se puteau vedea pe gâtul ca de bivol, pe umerii mari, pe bratele groase, pe încheieturile pline de tendoane, pe picioarele puternice. Uitându-te la ea, aveai impresia ca era o persoana care putea să îndoaie bare de metal și să rupă carti de telefon dintr-o dată. Fața, din pacate, nu avea nicio trasatura frumoasa și nu inspira nici cea mai mica impresie de bucurie niciodata. Avea o barbie încăpățânată, o gura cu o expresie de cruzime și niște ochi mici și aroganti. Cât despre hainele pe care le purta... erau, să spunem doar atât, ciudate. Purta întotdeauna o bluza larga, maro din bumbac, peste care punea în jurul taliei o curea lata de piele. Cureaua se închidea în fata cu o catarama mare argintie. Coapsele masive care ieseau de sub bluza erau înghesuite

strâns într-o pereche de pantaloni de culoare verde ca sticla și dintr-un material tesut grosolan. Acești pantaloni îi ajungeau puțin mai jos de genunchi și mai jos de ei purta niște ciorapi verzi cu marginea de sus întoarsa, care lasau să se vadă perfect muschii gambelor, în picioare avea niște pantofi solizi cu tocul jos, maro la culoare și cu o limba de piele. Pe scurt, arata mai degraba ca un hăitaș excentric și însetat de sânge al câinilor la o vânatoare decât ca o directoare a unei scoli de copii.

Când domnisoara Honey intra în cancelarie, domnisoara Trunchbull statea în picioare lângă biroul ei cu o imagine de nerabdare pe fata.

— Da, domnisoara Honey, zise ea. Ce doresti? Arăți grabită și ravasită în dimineata asta. Ce se întâmplă cu dumneata? Te-au suparat cumva nemernicii aia mici?

— Nu, domnisoara directoare, nimic de genul asta.

— Atunci ce este? Da-i drumul. Sunt o persoana ocupata.

În timp ce vorbea, se întinse spre o cana cu apa care se afla tot timpul pe biroul ei și își turna în pahar.

— Este o fetita la mine în clasa, pe nume Matilda Worwood... începu domnisoara Honey.

— Asta este fetita celui care tine garajul în sat, lătra domnisoara Trunchbull. Ea vorbea astfel: ori latra, ori striga. Este un om exceptional, continua ea. Am fost la el chiar ieri. Mi-a vândut o masina. Aproape noua. Avea doar zece mii de kilometri la bord. Fostul proprietar este o batrâna care o folosea cel mult o dată pe an. Un chilipir extraordinar. Da, mi-a placut de domnul Worwood. Un adevarat pilon în societatea noastra. Mi-a spus ca fiica-sa e o neispravita. Mi-a spus să stau cu ochii pe ea. Zicea ca, dacă se întâmpla ceva rau în scoala, în mod sigur ea e de vina. N-am cunoscut-o pe zgâtia asta, dar o să afle tot ce ți-am spus, acum când o s-o vad. Taica-su spune ca e o piata rea.

— O, nu, domnisoara Trunchbull, asta nu poate fi adevarat, se revolta domnisoara Honey.

— Ba da, domnisoara Honey, e al naibii de adevarat De fapt, acum ca ma gândesc, sunt sigura ca ea a fost cea care a pus pocnitoarea mirositoare sub biroul meu azi-dimineata, de puțea toată camera ca un canalsigur ca ea a fostO să plateasca pentru asta. Cum arata? E un vierme nenorocit, sunt siguraam descoperit, domnisoara Honey, în lunga mea cariera de profesor, ca o fată rea este mult mai periculoasa decât un baiat rau. Problema este ca o fată rea e mult mai greu de prins. să prinzi o fată rea e ca și cum ai încerca să prinzi o musca verde. Plesnesti palma peste ea și nenorocita nu-i acolo Scârboase creaturi sunt fetelebine ca n-am fost niciodata așa ceva!

— Dar și dumneavoastra trebuie să fi fost cândva fetita, domnisoara Trunchbullnu se poate altfel.

— Nu pentru multa vreme, latra Trunchbull cu un rânjet. Am devenit femeie foarte repede.

„Este complet zbanghie, își spuse domnisoara Honey. Este la fel de sanatoasa la minte ca un câine turbat.” Domnisoara statea în picioare în fata directoarei, asteptând finalul. De data asta, n-avea de gând să se dea batuta.

— Trebuie să va spun, domnisoara directoare, ca faceti o mare greseala, crezând ca Matilda v-a pus pocnitoarea mirositoare sub birou.

— Eu nu gresesc niciodata, domnisoara Honey!

— Dar, domnisoara directoare, fetita de-abia a venit la scoala pentru prima dată, în dimineata asta, și a intrat direct în clasa!

— Nu te contrazice cu mine, pentru numele lui Dumnezeu, femeiebruta asta de Matilda sau cum o cheama mi-a pus împutita asta de pocnitoare sub birounu e nicio îndoiala Îți multumesc ca mi-ai sugerat.

— Dar eu nu v-am sugerat nimic!

— Bineînțeleș ca mi-ai sugerat Dar acum ce doresti, domnisoara Honey? De ce ma tii din treaba?

— Am venit să va vorbesc despre Matilda, domnisoara

directoare. Am niște lucruri extraordinare să va spun despre acest copil. Pot, va rog, să va povestesc ce s-a întâmplat în clasa chiar acum?

— Presupun ca ți-a pus foc sub fusta și ți-a scorjit chilotii, cloncani domnisoara Trunchbull.

— Nu, nustriga domnisoara Honey. Matilda este un geniu.

La auzul acestui cuvânt, domnisoara Trunchbull se făcu roșie la fata și corpul păru să i se umfle ca acela al unei broaste.

— Un geniustriga ea. Ce prostie mai e și asta, domnisoara? Cred ca nu ești sanatoasă la mintetată ei mi-a spus cu gura lui ca este o huliganca!

— Total ei greșeste, domnisoara directoare.

— Nu fi toantă, domnisoara Honeydumneata ai cunoscut-o acum o jumătate de ora și total ei o cunoaște de o viață!

Dar domnisoara Honey era hotărâtă să spună tot ce avea de spus până la capăt și începu să descrie câteva din răspunsurile de necrezut pe care Matilda le daduse la aritmetica.

— Și...? A învățat câteva din tabla înmulțirii pe dinafară, da? Iată domnisoara Trunchbull. Draga mea, asta n-o face geniuasta o face papagal!

— Dar, domnisoara directoare, știe să citească.

— Și eu la fel, o repezi ea.

— După părerea mea, zise domnisoara Honey, trebuie luată din clasa mea și trecută la un nivel mai înalt, cu copiii de unsprezece ani.

— Ahasforai domnisoara Trunchbull. Vrei să scapi de ea, nu-i așa? Nu poți s-o stăpânești și vrei acum s-o arunci biete domnisoare Himsoll în clasa mare, unde va face un taraboi și mai și!

— Nu, nu, plânse domnisoara Honey. Nu este deloc acesta motivul!

— Ba dastriga domnisoara Trunchbull. Vad perfect prin urzeala dumitale, domnisoarași răspunsul este NUMatilda va rămâne unde este și este răspunderea dumitale să se comporte cum trebuie!

— Domnisoara directoare, va rog...

— Nu vreau să mai aud nimicstriga domnisoara Trunchbull. Și, în orice caz, am o regula în scoala asta, ca toți copiii să rămâna în grupele de vârstă, indiferent de ce le poate capuldoamne ferestedoar n-o să am o pușlama de cinci ani la un loc cu baietii și fetele mari. Cine-a mai pomenit așa ceva?

Domnisoara Honey ramase neputincioasa în fata acestui urias cu gâtul rosu. Erau și alte lucruri pe care voia să le mai fi spus, dar știa acum ca n-ar fi ajutat la nimic. Spuse încet:

— Foarte bine. Cum doriți, domnisoara directoare.

— Cum doresc eu fără discutietuna domnisoara. Și nu uita, domnisoara, ca avem de-a face cu o vipera care a pus o pocnitoare mirositoare sub noul meu birou.

— Nu a facut așa ceva, domnisoara directoare!

— Bineînțeles ca a facut-obubui ea. Și-ți mai spun ceva. Nu-mi doresc nimic mai mult decât să fi fost legal să folosesc biciul și cureaua ca-n vremurile bune!-as fi înrosit eu fundul Matildei, să nu mai poată să stea pe scaun o luna!

Domnisoara Honey se întoarse și iesi din birou deprimata, dar nu înfrânta. „O să fac ceva pentru copilul asta, își spuse. Nu știu încă ce, dar o să gădesc o cale s-o ajut, până la urma”.

Parintii

Când domnisoara Honey iese din biroul directoarei, cei mai multi copii erau afara în curte. Primul lucru fu să întâlneasca câțiva profesori de la clasele mai mari și să împrumute câteva carti: de algebra, geometrie, franceza, literatura engleza s.a. Apoi o cauta pe Matilda și o chema în clasa.

— N-are rost, îi spuse ea, să stai în clasa să-ți pierzi vremea în timp ce-i învat pe ceilalti tabla înmultirii și cum se scrie „mama”, „tata”, „fata”. Așa ca am să-ți dau câte una din aceste carti de studiat și la sfârșitul orei să vii la mine cu întrebări și am să te ajut. Cum ti se pare?

— Multumesc, domnisoara Honey. Mi se pare foarte bine.

— Sunt sigura ca te vom muta într-o clasa mult mai mare, mai târziu, dar pentru moment domnisoara directoare este de parere să ramâi unde ești.

— Foarte bine, domnisoara Honey, zise Matilda. Va multumesc ca mi-ați adus cartile.

„Ce copil binecrescut, gândi domnisoara Honey. Nu-mi pasa ce-au spus parintii despre ea; pare foarte linistita și draguta. Și nu e deloc cu nasul pe sus din pricina inteligentei. De fapt, nu pare să-și dea seama de asta.”

Când copiii se întoarsera din curte, Matilda se aseza la locul ei și începu să studieze cartea de geometrie. Domnisoara Honey o observa tot timpul și-și dădu seama ca, în curând, Matilda devenise cu totul absorbita de ceea ce citea. Nu ridicase privirea din carte nici macar o dată. Între timp, domnisoara Honey luase alta hotărâre: se decise să mearga ea însasi să vorbeasca cu parintii Matildei cât de curând cu putinta. Nu putea să creada ca parintii erau cu totul nestiutori, referitor la talentele fetitei. Orice s-ar zice, domnul Worwood era un vânzator de masini de succes în meseria lui și asta

presupunea ca era un om inteligent și el. Și, oricum, parintii nu subestima calitatile copiilor lor niciodata. De cele mai multe ori, era invers. Câteodata, era imposibil să faci o mama sau un tata prea mândru să înțeleaga ca odrasla lor este un cap patrat.

Domnisoara Honey era încrezatoare ca n-o să fie nicio dificultate în a-i convinge ca Matilda era un copil cu totul neobisnuit. Problema era să-i opreasca să nu-și piarda capul. În acest moment, sperantele domnisoarei Honey începura să se desfasoare. Începuse să-și pună întrebări dacă va putea sau nu obtine permisiunea lor să-i dea chiar ea lectii particulare Matildei după scoala. Perspectiva de a preda unui copil atât de inteligent ca Matilda îi stimula enorm instinctul ei profesional de învățătoare. Dintr-o dată, decise ca va merge la familia Worwood chiar în seara aceea. Se va duce târziu, între noua și zece, când era sigura ca Matilda era în pat.

Și asta și făcu. Având adresa din dosarul scolii, domnisoara Honey pleca imediat după ora noua, pe jos, de acasă, spre casa familiei Worwood. Găsi casa pe o strada draguta, unde fiecare casa era separata de casa vecina printr-o mica gradina. Era o casa moderna, din caramida, care n-avea cum să fi fost ieftina și care-și avea înscris numele pe o placuta la poarta: „Coltul intim”.

„Moțul tâmpit ar fi fost mai nimerit”, gândi domnisoara Honey, careia îi placea foarte mult să se joace cu cuvintele. Înainta pe alee, suna la usa și, asteptând, auzi zgomotul televizorului. Usa fu deschisa de un barbat cu o figura de sobolan și cu mustata subtire ca de soarece, care purta o haina de sport cu dungi portocalii și rosii.

— Da? zise el, uitându-se la domnisoara Honey. Dacă vinzi tichete de tombola, nu ma intereseaza!

— Nu vând tichete de tombola, zise domnisoara Honey. Și va rog, iertati-ma ca va deranjez sunt învățătoarea Matildei de la scoala, și este foarte important să stau de vorba cu dumneavoastra și cu sotia dumneavoastra.

— A și facut o trazaie, nu-i așa? zise domnul Worwood, blocând usa. De acum este responsabilitatea dumneavoastra.

Dumneavoastra trebuie să va descurcati cu ea.

— Nu a facut niciun fel de traznaie, zise domnisoara Honey. Am venit cu vesti bune despre ea. Chiar extraordinare, domnule Worwood. Credeti ca aş putea sta pentru câteva minute să va vorbesc despre Matilda?

— Tocmai urmaream una din emisiunile noastre la televizor. Ora nu este potrivita. Veniti altcandva.

Domnisoara Honey începu să-şi piarda rabdarea.

— Domnule Worwood, zise ea, dacă dvs. Credeti ca o zapacita de emisiune la televizor este mai importanta decât viitorul fiicei dumneavoastra, atunci n-ar trebui să fiţi parintemai bine, ati opri nenorocitul de televizor şi m-aţi asculta!

Asta îl zgâltâi pe domnul Worwood. Nu era obisnuit să i se vorbeasca în felul acesta. Se uita cu atentie la femeia palida şi fragila care statea, asteptând afara în usa.

— Foarte bine atunciraspuise el repezit. Intrati şi daţi-i drumul!

Domnisoara Honey pasi înauntru.

— Doamna Worwood n-o să fie încântata, zise el şi o conduse în camera de zi, unde o femeie mare cu parul platinat se uita avid la ecranul televizorului.

— Cine este? întreba ea fără să-şi ridice privirea.

— O profesoara de la scoala, raspuse domnul Worwood. Zice ca vrea să stea de vorba cu noi despre Matilda.

Traversa camera spre televizor, opri sunetul, dar lasă imaginea pe ecran.

— Nu, Harry, tipa ea. Willard tocmai îi cere mâna Angeliei.

— Poţi să te uiţi cât vorbim, zise domnul Worwood. Dânsa este profesoara Matildei. Zice ca are nişte vesti să ne dea.

— Ma numesc Jennifer Honey, zise ea. Încântata de cunostinta, doamna Worwood.

Doamna Worwood se uita la ea şi zise:

— Care e problema?

Nimeni n-o invitase să ia loc, dar domnisoara Honey lua totuşi

un scaun și se azea.

— Astazi a fost prima zi de scoala a fiicei dumneavoastra.

— Știm asta, o repezi doamna Worwood, suparata ca nu putea să urmareasca emisiunea. Numai pentru asta v-ați deranjat până aici?

Domnisoara Honey își înfipse privirea în ochii gri și umezi ai celeilalte femei și lasă să se astearna linistea până când deveni inconfortabila pentru doamna Worwood.

— Vreti să va explic de ce am venit? zise ea.

— Dați-i drumul zise doamna Worwood.

— Sunt sigura ca stiti ca nu se asteapta de la copiii de clasa întâi să știe să citeasca, să scrie sau să socoteasca la început când vin la scoala. Copiii de cinci ani nu pot face așa ceva. Dar Matilda poate să facă toate astea. Dacă ar fi să cred ce spune...

— Eu n-as face asta, zise doamna Worwood, a carei voce era încă iritata, fiindca nu putea auzi sunetul de la televizor.

— Deci a mintit când a spus ca nu a învățat-o nimeni să înmulteasca sau să citeasca? Ați învățat-o vreunul din dumneavoastra toate astea?

— S-o învățam ce? zise domnul Worwood.

— să citeasca, zise domnisoara Honey. Poate ați învățat-o. Poate a mintit când a spus ca nu. Poate aveți casa plina de carti. Eu n-am de să știu. Poate ca va place amândurora să cititi.

— Sigur ca noi citim, zise domnul Worwood. Nu fiți caraghioasaeu citesc revista „Autocar” și „Motor” saptamânal din coperta în coperta.

— Copilul a citit deja un numar impresionant de carti, zise domnisoara Honey. Am vrut să vad dacă provine dintr-o familie care apreciaza literatura de buna calitate.

— Eu nu sunt de acord cu cititul de carti, zise domnul Worwood. Nu poți să câștigi o pâine stând în fund și citind povesti. Noi nu tinem carti în casa.

— Înțeleg, zise domnisoara Honey. Am venit să va spun, de fapt, ca Matilda are o inteligenta scilpitoare. Dar cred ca stiti asta.

— Sigur ca știm ca poate să citeasca, zise doamna Wormwood. Își pierde toată ziua în camera ei îngropata într-o tîmpenie de carte.

— Dar nu va intriga ca o fetita de cinci ani citeste romane serioase de scriitori ca Charles Dickens și Hemingway? Nu va face să sariti în sus de bucurie?

— Nu în mod deosebit, zise doamna Worwood. Nu-mi plac fetele cu ciorapi albastri. O fata trebuie să știe să se facă cât mai atractiva ca să-și gaseasca un sot bun mai târziu. Cum arati este mult mai important decât ce-ai citit, domnisoara Honkey.

— Ma numesc Honey, zise domnisoara Honey.

— Uita-te la mine, zise doamna Wormwood. Și uita-te pe urma la dumneata. Eu am ales să arat bine, dumneata ai ales cartile.

Domnisoara Honey privi la femeia searbada și grasuna, cu fata neteda și acoperita de sudoare, din fata ei.

— Ce-ați spus? întreba ea.

— Am spus ca eu am ales să arat bine și dumneata ai ales cartile. Și cine-a ajuns mai bine? Eu, bineînțeles-tau într-o casa frumoasa, cu un om de afaceri de succes, în timp ce dumneata ai o viața de sclava, învățându-i pe copiii neispraviti alfabetul.

— Chiar așa, bombonico, zise domnul Worwood, și-i arunca sotiei o privire atât de lunga și dragastoasa, care până și pe o pisica ar fi facut-o să vomite.

Domnisoara Honey înțelese ca, dacă vroia ca discuțiacu acesti doi oamenisa aibă vreun rezultat, trebuia să nu-și piarda cumpatul.

— Încă nu v-am spus totul, zise ea. Matilda, atât cât pot eu să-mi dau seama, la vârsta ei atât de frageda, este de asemenea un fel de geniu matematic. Poate face socoteli complicate în minte cu viteza fulgerului.

— Și ce mare scofala e asta când poți să-ți cumperi un calculator? zise domnul Worwood.

— O fata nu-și gaseste un barbat, fiindca este desteapta, zise doamna Worwood. Uita-te la steaua asta de cinema, de exemplu, adauga ea, arătând ecranul fără sunet al televizorului, unde o

femeie pieptoasa era sarutata de un actor solid, în lumina lunii. Doar nu crezi ca l-a adus aici spunându-i tabla înmulțirii? Nici pomenealași acum are s-o ia de nevasta; să vezi dacă nu. Și-or să traiasca într-o casa boiereasca cu valet și cameriste.

Domnisoarei Honey cu greu îi venea să creada ceea ce auzea. Auzise ca astfel de parinti existau o gramada și ca plozii lor ajungeau delincventi și netrebnci, dar era un soc să-i cunoasca în carne și oase.

— Problema cu Matilda este, zise ea, încercând din nou, ca este cu mult înaintea celorlalti copii și s-ar putea să fie cazul să ne gândim la un fel de educatie particulara suplimentara. Eu cred cu toată seriozitatea ca Matilda poate fi adusa la standarde universitare în doi-trei ani, cu un plan de educatie bine gândit.

— Universitate? Striga domnul Worwood sarind de pe scaun. Cine vrea să mearga la universitate pentru numele lui Dumnezeu? Tot ce se învata acolo sunt numai obiceiuri proaste!

— Asta nu este adevarat, zise domnisoara Honey. Dacă dumneata ai avea un atac de cord în momentul acesta, eu ar trebui să chem un doctor, iar acel doctor este absolvent de facultate. Nu-i dispretuiti pe cei învatati, domnule Worwood. Dar îmi dau seama acum ca n-o să fiți niciodata de acord cu mine. Iertati-ma ca am dat buzna peste dumneavoastra.

Domnisoara Honey se ridica de pe scaun și iese din camera. Domnul Wormwood o conduse până la usa de la intrare.

— Ati facut bine ca ati venit, domnisoara Hwaks sau Harris...

— Niciuna, nici alta, zise domnisoara Honey, dar n-are importanta!

Și pleca.

Aruncarea cu ciocanul

Cel mai dragut lucru în legatura cu Matilda era ca, dacă o întâlneai din întâmplare fără s-o fi cunoscut dinainte și vorbeai cu ea, te-ai fi gândit la ea ca la un copil obisnuit de cinci ani. Nu afisa aproape niciun fel de inteligenta sclipitoare și nu era deloc încrezuta. „Este o fetita tare linistita și cuminte”, ți-ai fi spus în sinea ta. Și numai dacă, cine știe cum, ai fi început o discutie despre literatura sau matematica ai fi realizat potentialul mintii ei.

Așa ca era simplu pentru Matilda să-și facă prieteni. Toți copiii din clasa o placeau. Știau cu totii ca era „desteapta”, fiindca auzisera raspunsurile date domnisoarei Honey în urma cu o zi la scoala. Și mai stiau ca era lasata să stea cu o carte pe banca fără să trebuiasca să fie atenta la explicatii. Dar erau prea transportati de propriile lor griji și sperante ca să se mai gândeasca la ce făceau altii și de ce.

Printre noii prieteni ai Matildei era o fetita pe care o chema Lavender. Chiar din prima zi începusera să se plimbe împreuna eu timpul pauzei de dimineata și de prânz. Lavender era o fetita neobisnuit de mica pentru vârsta ei, slabuta, cu ochii caprui și cu parul negru, taiat cu un breton pe frunte. Matilda o placea pentru ca era curajoasa și-i placeau aventurile, iar ea o placea pe Matilda exact din aceleasi motive.

Înainte ca prima zi de scoala să se termine, începura să ajunga la urechile copiilor povesti de groaza despre directoare, domnisoara Trunchbull. În a treia zi de scoala, Matilda și Lavender, stând într-un colt al curtii în pauza de dimineata, fura contactate de o fetita de 10 ani în haine zdrentuite și cu nasul înfundat, pe care o chema Hortensia.

— Mucoase noizise Hortensia, uitându-se la ele de la înaltimea ei. Mânca dintr-o punga mare cu cartofi prajiti, scotând din ea cu pumnul. Bine ati venit la scoala de corectieadauga ea scuipând, în

timp ce vorbea, bucatele din gura, ca niște fulgi de zapada.

Cele mici, confruntate cu acest urias, ramasera în liniste cu atentia încordata.

— Ati cunoscut-o pe Trunchbull până acum? întreba Hortensia.

— Am vazut-o la rugaciune, dar n-am cunoscut-o, zise Lavender.

— Va asteapta o surpriza, zise Hortensia. Îi uraste pe cei mici, așa ca o dezgusta toți copiii din clasele mici. Se uita la ei ca la niște larve care n-au iesit încă din ou.

Un alt pumn fu din nou îndesat în gura și, din nou, firmiturile tâsnira afara ca fulgii de zapada când începuse să vorbeasca.

— Dacă treceti de primul an aici, s-ar putea să rezistati până la sfârșit. Dar multi nu rezista. Sunt carati pe targi afara, zbierând. Am vazut multi dintr-astia.

Hortensia se opri să vadă efectul spuselor ei asupra celor doua găgâlici. Nu cine știe ce. Pareau destul de relaxate. Așa ca se hotărî să le „onoreze” cu mai multe informatii.

— Cred ca ati auzit ca Trunchbull are un dulap care să încuie, caruia i se spune „Dulapul de șoc”.

Matilda și Lavender scuturara din cap și continuara să se uite în sus la urias. Fiind foarte mici, pareau să n-aiba încredere în nicio creatura mai mare ca ele, mai ales în fetele mari.

— „Dulapul de șoc” este un dulap înalt și foarte subtire. Baza are numai 30 de centimetri patrati, așa ca nu poți să stai jos sau să te tolanesti în el. Trebuie să stai în picioare. Trei din pereti sunt din ciment cu cioburi de sticla prinse în el, care ies în afara, așa ca nu poți să te rezemi de ei. Trebuie să fii atent tot timpul când ești încuiat acolo. E îngrozitor!

— Dar nu poți să te rezemi de usa? întreba Matilda.

— Nu fi tolocăcăzise Hortensia. Usa are mii de cuie batute în ea din afara, probabil chiar de Trunchbull.

— Tu ai fost vreodata închisa acolo? întreba Lavender.

— În primul trimestru de scoala, am fost acolo de șase ori, zise Hortensia. De doua ori – toată ziua și în alte rânduri – câte doua ore

de fiecare dată. Dar și doua ore e destul de rau. E întuneric bezna și trebuie să stai drept, nemiscat; dacă te misti cât de puțin te zgârie fie cioburile din pereti, fie cuiele din usa.

— De ce ai fost pusa acolo? întreba Matilda. Ce-ai facut?

— Prima dată, am turnat o jumătate de borcan de miere pe scaunul pe care Trunchbull trebuia să se așeze la rugăciune. A fost extraordinar când s-a așezat pe scaun, s-a auzit un zgomot ca de chelfăială, ca atunci când un hipopotam își cufunda piciorul în mărul din lunca râului Limpopo. Dar voi sunteți prea mici și prea proaste ca să fii citit cartea „Chiar așa cum a fost” de Graham Green.

— Ba eu am citit-o, zise Matilda.

— Ești o mincinoasă, zise Hortensia amical. Nu știi să citești încă. Dar n-are importanță. Când directoarea s-a așezat pe miere, zgomotul a fost minunat. Pe urmă, când a sărit în picioare, scaunul se lipise de fundul pantalonilor alora caraghioși pe care-i poarta mereu și a rămas lipit câteva momente, până s-a desprins. Pe urmă, și-a plesnit mâinile pe turul pantalonilor și amândouă mâinile s-au mârșit de miere. S-o fi auzit cum urla!

— Dar cum a aflat ca tu ai făcut asta? întreba Lavender.

— M-a pârât un papă-lapte, Ollie Bogwistle, zise Hortensia. Dar l-am făcut și eu să-și scuie dinții din fața.

— Și Trunchbull te-a închis în „Dulapul de șoc” toată ziua? întreba Matilda cu respirația înțetă.

— Toată ziua, zise Hortensia. Eram complet dilie când am ieșit de acolo. Ma balanganeam ca o apucată.

— Ce altceva ai mai făcut ca să ajungi în „Dulapul de șoc”? întreba Lavender.

— Aa, nu-mi mai aduc aminte de toate, zise Hortensia.

Vorbea cu aerul unui soldat brav, care s-a luptat în așa de multe războaie, încât curajul era un lucru obisnuit.

— A fost mai demult, adăuga ea, aruncând o nouă încărcătură de cartofi în gura. Ah, stai ca-mi aduc aminte de una s-a întâmplat așa: Am ales o oră când știam că Trunchbull preda la a IV-a și-am ridicat

mâna ca vreau să ma duc la buda. Am iesit, m-am dus în camera la Trunchbull și am cautat în viteza prin sertare până am gasit unde-și tinea chilotii de sport.

— Zi mai departe, zise Matilda vrajita. Ce-ai facut mai departe?

— Cerusem prin posta mai-nainte niște praf de scarpinat, zise Hortensia. Costa 50 de pence pachetul și se numeste „Jupuitor de piele”. Pe eticheta scrie ca se face din dintii serpilor veninosi și este garantat să-ți umfle basici în piele de marimea unei nuci. Și am pus praf din asta în fiecare pereche de chiloti din sertar și i-am împaturit pe urma la loc cu grija.

Hortensia se oprise să-și îndese din nou un pumn de cartofi prajiti în gura.

— Și-a mers? întreba Lavender.

— Câteva zile mai târziu, zise Hortensia, în timpul rugaciunii, Trunchbull începu să se scarpine ca o apucata pe dedesubt. „Aha, mi-am zis, începe!” Se schimbaseră deja pentru ora de sport. A fost nemaipomenit să stau să ma uit, știind ca numai eu din toată clasa stiam ce se petrecea la ea în chiloti. Și ma simteam și în siguranta. Știam ca n-are cum să ma prinda. Pe urma, a început să se scarpine din ce în ce mai tare. Probabil credea ea-și facusera cuib niște viespi acolo. Și pe urma, chiar în mijlocul rugaciunilor, a sarit în sus de pe scaun, s-a apucat cu mâinile de fund și a iesit.

Amândoua, și Matilda, și Lavender, erau prinse parcă într-o vraja. Întelesesera în momentul asta ca se aflau în fata unui maestru. O persoana care adusesese arta farselor necurate la cel mai înalt nivel al perfecțiunii; mai mult decât atât, cineva care-și punea chiar și viața în risc ca să-și urmeze vocatia. Se uitau minunându-se la aceasta zeita și, dintr-o dată, acea fornăială pe care o făcea când își tragea nasul nu mai era un lucru neplacut, ci mai degraba un semnal de curaj.

— Dar de data asta cum te-a prins? întreba tinându-și respiratia.

— Nu m-a prins, zise Hortensia, dar tot am stat o zi în „Dulapul de șoc”.

— De ce? întrebarea amândoua într-un glas.

— Trunchbull are obiceiul foarte tâmpit să ghiceasca. Când nu știe care e vinovatul, încearca să ghiceasca. Și ce e mai rau este ca, de cele mai multe ori, nimereste. Eu eram primul suspect, din cauza chestiei cu mierea; deși stiam ca n-are nicio dovada, tot ce-am încercat să spun n-a tinut. Strigam la ea: „Cum aș fi putut să fac așa ceva, domnisoara Trunchbull? Eu nici nu stiam ca va tineți chilotii de sport la scoalahabar n-am ce-i ala «praf de scarpinat». N-am auzit în viața mea de așa ceva!”. Dar mintitul nu m-a ajutat la nimic, cu toată arta pe care am pus-o în asta. Trunchbull m-a luat de ureche, m-a dus în „Dulapul de șoc” și m-a încuiat acolo. Asta a fost a doua oară când am stat acolo o zi întreaga. A fost ca o tortura. Eram toată taiata și întepata când am iesit de-acolo.

— Este ca un razboi, zise Matilda, îngrijorata peste masura.

— să fii sigura ca este un razboi, zise Hortensia. Și accidentele sunt teribile. Noi suntem în cruciada. Suntem o armata fercheșă, dar care lupta practic fără arme. Trunchbull – Printul Întunericului, Șarpele Veninos, Balaurul Înfricosator – are toate armele la comanda ei. E o viața foarte grea. Trebuie să ne sustinem unii pe alții.

— Te poți baza pe noi, zise Lavender, ridicându-se pe vârfuri până la maxima ei înaltime de un metru și doisprezece centimetri, să arate cât mai mare posibil.

— Nu, nu pot, zise Hortensia. Sunteti niște râme, dar nu se știe. S-ar putea să fiți folosite într-o zi într-o actiune, sub acoperire.

— Mai spune-ne ceva despre ea, zise Matilda, te rog.

— N-o să ne sperii, zise Lavender. Suntem noi mici, dar suntem tari!

— Așa, uitati atunci, zise Hortensia. Chiar ieri, Trunchbull l-a prins pe un baiat, Julius Rottwinkle, mâncând bomboane în ora de caligrafie și, pur și simplu, l-a saltat de o mână și l-a zburat pe fereastra clasei. Clasa noastră este la etajul cel mai de sus și l-am vazut pe Julius Rottwinkle zburând deasupra gradinii și aterizând cu o bufnitura pe straturile de salata. Pe urma, Trunchbull s-a întors

spre noi și a zis: „De-acum încolo pe care-l vad mâncând în clasa, îl zbor pe geam!”.

— Și Julius Rottwinkle și-a rupt oasele? întreba Lavender.

— Numai câteva, zise Hortensia. Nu uitati ca Trunchbull a participat la Olimpiada la aruncarea cu ciocanul și este foarte mândra de bratul ei drept.

— Ce-i aia „aruncarea cu ciocanul”? întreba Lavender.

— Ciocanul, zise Hortensia, este de fapt o minge mare, rosiatică, de o anumită dimensiune și greutate, legată cu un cablu, și aruncatorul o învârtă în jurul capului din ce în ce mai repede și pe urma îi da drumul. Trebuie să fie foarte puternic. Trunchbull ar arunca orice în jurul ei, numai să se mentina, mai ales copii.

— Doamne feresteze Levender.

— Odata chiar am auzit-o spunând, continua Hortensia, ca un baiat mare are aceeași greutate cu un ciocan olimpic și este foarte potrivit să-l folosești ca să-ți pastrezi exercitiul.

În acel moment, se petrecu ceva foarte ciudat. Curtea școlii care, până atunci, vuia de chiuiturile și strigatele copiilor care se jucau, dintr-o dată devenise linistită și gravă.

— Pazeasopti Hortensia.

Matilda și Lavender se uitara în jurul lor și vazură silueta uriasă a domnișoarei Trunchbull înaintând prin multimea de baieti și fete, cu pași lungi și amenintatori. Copiii se trageau înapoi din drumul ei în grabă și ea înainta de-a lungul asfaltului, ca Moise prin Marea Moartă când s-au despicat apele să-i facă drum. Era o apariție în cămașa ei maro, încinsă cu cureaua de piele și cu pantalonii verzi. Sub genunchi, mușchii îi ieșeau prin ciorapi.

— Amanta Trippstriga ea. Tu, Amanda Tripp, vino-ncoace!

— Țmeti-va palariilesopti Hortensia.

— Ce face? sopti Lavender.

— Proasta asta de Amanda, zise Hortensia, și-a lasat și mai mult parul să crească în vacanța și maica-sa i l-a împletit în cozi. Ce tâmpenie!

— De ce tâmpenie? întreba Matilda.

— Dacă e ceva ce Trunchbull nu poate să sufere, apoi astea sunt cozile, zise Hortensia.

Matilda și Lavender vazura pantalonii uriasi înaintând spre o fata de vreo zece ani, care purta o pereche de codite blonde atârându-i pe umeri. Fiecare codita avea câte o funda albastra la capat și arata foarte dragut. Fata cu codite statea nemiscata uitându-se la uriasul care înainta și expresia de pe fața ei era cea a unei persoane prinsă pe o suprafata îngusta cu un taur înfuriat în față și care se pregateste s-o atace. Fata era pironita locului, socata de teroare, cu ochii bulbucati, tremurând din tot corpul și crezând cu toată convingerea ca ziua Judecatii de Apoi venise pentru ea.

Domnisoara Trunchbull își ajunsese acum victima și se oprise privind-o de la înaltime.

— să termini cu cozile astea murdare până mâine dimineata când vii la scoala, latra ea. Taie-le și da-le la gunoi, ai înțeles?

Amanda, paralizata de frica, reusi să bâlbâie:

— M-ma-mamei îi plac. Ea mi le împleteste în fiecare dimineata.

— Maica-ta e o găscă! tuna Trunchbull. Îndrepta un deget ca un salam spre capul ei și continua:

— Arati ca un sobolan cu coada iesindu-i din cap!

— M-mama zice ca arat f-foarte bine, zise Amanda tremurând ca piftia.

— Nu ma intereseaza nici cât negru sub unghie ce zice maica-ta, striga Trunchbull și, acestea fiind zise, apuca coditele Amandei în pumnul mâinii drepte, o ridica de la pamânt și începu s-o învârtă cu viteza deasupra capului, în timp ce Amanda urla ca din gura de sarpe. Trunchbull urla și ea:

— Îți dau eu tie codite, sobolane!

— Ca la Olimpiada, murmură Hortensia. Își ia viteza acum, exact cum făcea cu ciocanul. Pariez ca-i dă drumul! Trunchbull se lasă pe spate, contragreutatea fetitei pivotând expert pe vârful picioarelor și rotind-o împrejurul ei. Amanda era acum într-o viteza atât de mare,

ca nu se se mai distingea conturul și, dintr-o dată, cu un guitat, Trunchbull dădu drumul coditelor și Amanda zbura ca o racheta, peste gardul de sârma al curtii scolii, sus spre cer.

— Buna aruncare, domnule, zise cineva de dincolo de gard și Matilda care era hipnotizata de tot ce se-ntâmplase, o văzu pe Amanda Tripp urmând curba gratioasa a unei parabole deasupra câmpului de peste gard. Ateriza pe iarba, sari ca o minge înca de doua-trei ori, și, în cele din urma, se opri.

După aceea, surprinzator, se ridica în picioare. Arata puțin ametita, dar cine altul n-ar fi fost, și, după un minut, o lua la goana spre curtea scolii. Trunchbull statea înca în același loc, frecându-și mâinile:

— Nu-i rau, zise ea, având în vedere ca n-am un antrenament constant. Nu-i rau deloc! și se îndeparta.

— E nebuna, zise Hortensia.

— Dar parintii nu se plâng? întreba Matilda.

— Ai tai s-ar plânga? întreba Hortensia. Eu știu ca ai mei nu s-ar plânga. Îi sperie pe parinti la fel ca pe copii. Tuturor le e o frica de moarte de ea. Ne mai vedem noi pe-aici.

Și cu asta se îndeparta mergând agale.

Bruce Bogtrotter și Prajitura

— Ce nu pot eu să înțeleg, zise Lavender Matildei, este cum poate să-i mearga cu toate astea? Sunt sigura ca elevii se duc acasă și spun parintilor. Sunt sigura ca tatal meu ar face un taraboi grozav, dacă i-as spune ca directoarea m-a luat de par și m-a aruncat peste gard.

— Ba n-ar face, zise Matilda, și o să-ți spun de ce. Pur și simplu n-o să te creada!

— Ba sigur ca m-ar crede.

— Ba nu, zise Matilda, și motivul este evident. Povestea ta ar suna atât de ridicol, încât nu i-ar veni să creada. Și asta este secretul lui Trunchbull.

— Care este? întreba Lavender.

— Niciodata să nu faci ceva cu jumătate de masura, dacă vrei să-ți mearga. Întrece orice limita, mergi cu murdaria până la capat. Fii sigur ca tot ceea ce faci este atât de nebunesc, încât este de necrezut. Niciun parinte n-o să creada povestea asta cu coada nici într-o mie de ani! Ai mei sigur n-ar crede. Ar zice ca sunt o mincinoasa.

— În cazul asta, zise Lavender, mama Amandei n-o să-i taie coditele.

— Nu, n-o să i le taie, zise Matilda. Amanda o să și le taie singura! Ai să vezi dacă nu!

— Chiar crezi ca e nebuna? întreba Lavender.

— Cine?

— Trunchbull.

— Nu, nu cred ca e nebuna, zise Matilda, dar e foarte periculoasa. să fii în scoala asta e ca și cum ai fi într-o cusca cu o cobra. Trebuie să fii foarte iute de picior. Și avură un alt exemplu de cât de periculoasa putea să fie directoarea, chiar a doua zi. În timpul mesei de prânz se anuntase ca toți copiii trebuiau să se ducă în sala

de adunari imediat după masa și să se așeze în liniste.

Când toți cei 250 de copii se aflau așezați în sala de adunari, Trunchbull marsalui pe platforma. Niciunul din ceilalți profesori nu venisera cu ea. Avea o cravată de calărie într-una din mâini și statea în picioare în mijlocul platformei în brăcinarii ei verzi, cu picioarele departate și cravașa în mână, uitându-se la marea de capete cu fetele întoarse spre ea.

— Ce are de gând să facă? șopti Lavender.

— Nu știu, șopti Matilda.

Toată școala aștepta ceea ce avea să se întâmple.

— Bruce Bogtrotter, latra la un moment dat Trunchbull. Unde este Bruce Bogtrotter?

O mână se ridica din mijlocul copiilor care stateau jos.

— Vino-ncoace, striga Trunchbull, și fii curajos!

Un baiat de unsprezece ani care arăta mare și rotund se ridica în picioare și înainta iute cu pași marunți și legănati. Urca pe platforma.

— Stai aici! comanda Trunchbull, arătând cu degetul locul.

Baiatul se așeza lângă ea. Se vedea că-i era frica. Știa foarte bine că nu-l adusese acolo ca să-i dea un premiu. O privea pe directoare cu o îngrijorare crescândă și începuse să se îndeparteze încet-încet de ea cu alunecări de picioare, ca un sobolan care vrea să se îndeparteze pe neobservate de un terier care-l fixează din celălalt colt al camerei. Fata lui grasă și moale devenise gri de groază a ceea ce aștepta să se întâmple. Ciorapii îi cazuseră pe glezne.

— Această gălușcă, bubui directoare, îndreptând cravașa spre el ca o sabie, acest punct negru, acest coș infectat, acest furuncul contagios pe care-l vedeți, nu este nimic altceva decât un netrebnic raufăcător, un animal tolerat printre noi, un mafiot.

— Cine, eu? zise Bruce Bogtrotter arătând sincer nedumerit.

— Un hoț, tipa Trunchbull. Un necinstit! Un pirat! Un bandit! Un agitator!

— Chiar așa? zise baiatul. Vreau să spun... Lăsați-o balta,

doamna directoare!

— Negi, mucos mizerabil? Sustii ca ești nevinovat?

— Nu știu despre ce vorbiti, zise baiatul, mai nedumerit ca până atunci.

— O să-ți spun eu despre ce vorbesc, buba dulce, striga Trunchbull. Ieri dimineata, în timpul pauzei, te-ai strecurat ca un sarte în bucatarie și-ai furat o bucata din prajitura mea personala de pe tava mea de ceai. Tava fusese abia pregatita pentru mine de bucatar! Era gustarea mea de dimineata! Cât despre prajitura, era din stocul meu personal! Nu era pentru voi! să nu-ți treaca nicio clipa prin minte ca eu mănânc din mizeriile alea pe care vi le da vouă! Prajitura era facuta din unt adevarat și frisca proaspata! Și el, banditul și hoțul asta, spargatorul asta, vagabondul care sta în fata voastra, cu ciorapii cazuti pe glezne, mi-a furat-o și a mâncat-o!

— Nu e adevarat, exclama baiatul schimbându-și culoarea la față din gri în alb.

— Nu ma minti pe mine, Bogtrotter! Iatra Trunchbull. Te-a vazut bucatareasa! Mai mult, te-a vazut cum o măncai!

Trunchbull se opri o clipa să stearga o picatuia de spuma de saliva de pe buze. Când vorbi din nou, vocea îi suna dintr-o dată mai moale, mai linistita și mai amenintatoare. Se apleca deasupra baiatului zâmbind:

— Îți place prajitura mea speciala cu ciocolata, Bogtrotter, nu-i așa? E consistenta și delicioasa, nu-i așa, Bogtrotter?

— Foarte buna, murmură baiatul. Îi iesisera cuvintele din gura înainte să le poată opri.

— Ai dreptate, zise Trunchbull. Este într-adevar foarte buna! Așa ca trebuie să felicitai bucatareasa! Când un gentleman gaseste ca masa a fost foarte buna, trimite complimente bucatarului sef! Tu n-ai stiut asta, nu-i așa, Bogtrotter? Dar cei din subclasele umane nu apreciaza bunele maniere.

Baiatul ramase în liniste.

— Bucatare! striga Trunchbull. Vino-ncoace, bucatare! Bogtrotter

doreste să-ți spuna cât de buna a fost prajitura cu ciocolata!

Bucatarul, o femeie înalta și ridată, care arata de parcă sucurile corpului i se uscasera în cuptor cu multa vreme înainte, pași pe platforma purtând un sort alb și murdar. Intrarea îi fusese aranjată dinainte de Trunchbull.

— Acuma, Bogtrotter! bubui Trunchbull. Spune-i bucataresei ce parere ai despre prajitura!

— Foarte buna, bombani baiatul.

Începuse să se vadă ca baiatul se întreba unde avea să ducă toată povestea. Singurul lucru de care era sigur era ca legea interzicea lui Trunchbull să-l loveasca cu cravașa aia pe care acum și-o pleznea peste coapsa. Asta era o usurare, dar nu cine știe ce, fiindca Trunchbull era total imprevizibila. Nimeni nu știa niciodata ce urma să facă în clipa urmatoare.

— Poftim, bucatare! striga Trunchbull. Lui Bogtrotter i-a placut prajitura ta! I-a placut la nebunie prajitura ta!! Nu mai ai să-i mai dai?

— Ba da, mai am, zise bucatareasa, de parcă învățase rolul pe dinafara.

— Atunci du-te și adu-o! Și adu și un cutit s-o tăiem!

Bucatareasa disparu. Dar nu după multa vreme, apărură din nou, opintindu-se sub greutatea unei enorme prajituri cu ciocolata, asezată pe un platou mare de portelan. Prajitura avea cel puțin 40 de centimetri în diametru și o glazura de ciocolata maro închis.

— Pune-o pe masa, zise Trunchbull.

În mijlocul platformei era o masă mica cu un scaun. Bucatareasa plasă cu grija prajitura pe masa.

— Stai jos, Bogtrotter! Stai acolo!

Baiatul se misca cu grija spre masa și se așeza pe scaun. Se uita fix la prajitura enorma.

— Așa, Bogtrotter, zise Trunchbull, și din nou vocea îi deveni moale, rugătoare, chiar blândă. Toată este pentru tine! Fiecare firimitura! Fiindcă ți-a placut atât de mult felia aia ieri, i-am

comandat bucatarului încă una, cât se poate de mare, pentru tine.

- Multumesc, zise baiatul, complet zapacit.
- Multumeste bucatarului, nu mie, zise Trunchbull.
- Multumesc, bucatare, zise baiatul.

Bucatareasa ramase în picioare ca un siret de pantof uscat și scorojit, cu o atitudine implacabilă și dezaprobatoare. Arata de parcă ar fi avut gura plină de zeama de lamâie.

- Hai, Bogtrotter, taie-ti o bucata și încearc-o!
- Ce? Acum? zise baiatul cu teama. Știa ca era ceva la mijloc, dar nu-și dădea seama ce. N-ai putea s-o iau acasă? întrebă el.
- Asta ar fi nepoliticos, zise Trunchbull cu un râșnet bine regizat. Trebuie să-i arăți dragalasei bucatarese, aici de față, cât ești de recunoscător pentru munca ei.

Baiatul nu schita niciun gest.

- Haide, da-i drumul, zise Trunchbull. Taie o felie și gust-o! Nu pierdem toată ziua!

Baiatul lua cutitul și era aproape să taie prajitura când se opri. Se uita la prajitura. Apoi la Trunchbull, la bucatareasa înaltă și ațoasă, cu gura plină de zeama de lamâie. Toți copiii din sala se uitau într-o tensiune generală, așteptând ca să se întâmple ceva. Erau siguri ca trebuia să se întâmple ceva. Trunchbull nu era persoana care să ofere o prajitura întreaga cuiva din bunătate sufletească. Multi ar fi spus ca era plină cu piper sau cu ulei de castor sau cu cine știe ce altceva cu gust rau, care l-ar fi făcut pe baiat imediat să vomite violent. Putea să fie chiar arsenic și atunci ar fi fost mort în zece secunde. Sau poate era o prajitura cu vreo bomba în ea care exploda în momentul în care era tăiată și zbura în aer, cu Bogtrotter cu tot. Nimeni din școală nu se îndoia ca Trunchbull ar putea face toate acestea.

- Nu vreau s-o mănânc, zise baiatul.
- Gusta, baiete! zise Trunchbull. Se supara bucatarul!

Galben la fata, baiatul începu să taie o felie mică din imensa prajitura. Trase felia afara, puse cutitul jos și lua bucata lipicioasă cu

degetele, începând s-o manânce încet.

— E buna, nu-i așa? întreba Trunchbuli.

— Foarte buna, zise baiatul mestecând și înghitind. Termina felia.

— Mai ia una, zise Trunchbuli.

— Ajunge, multumesc, murmură baiatul.

— Am spus să mai iei una, zise Trunchbuli și o nota mai ascutită se putu distinge în vocea ei. Manâncă încă o felie! Fa ce-ți spun!

— Dar nu mai vreau încă o felie, zise baiatul.

Dintr-o dată, Trunchbull exploda.

— Manâncă, striga ea, pleznindu-și coapsa cu cravașa. Dacă-ti spun eu să manânci, să manânci! Ai vrut prajitura! Ai furat prajitura! Acum ai prajitura. Și-ai s-o manânci! N-ai să parasești această platforma și nimeni n-o să parasească această sală, până n-ai să manânci toată prajitura din fata ta! M-am făcut înțeleasă, Bogtrotter? Ai înțeles ce-am spus?

Baiatul se uita la Trunchbull și apoi la imensa prajitura.

— Manâncă! Manâncă! Manâncă! striga directoarea.

Foarte încet, baiatul își tăie o altă felie de prajitura și începu s-o manânce.

Matilda se uita fascinată.

— Crezi că o s-o poată mânca? sopti ea.

— Nu, sopti Lavender înapoi. Este imposibil. O să i se facă rău înainte de jumătate.

Baiatul continua să mânânce. Când termina a doua felie, se uita la Trunchbull ezitând.

— Manâncă! Zise Trunchbull. Hoții lacomi carora le plac prajiturile trebuie să manânce prajituri! Manâncă mai repede, baiete! Mai repede! Nu pierdem toată ziua! Și nu te mai opri cum faci acum! Dacă te mai oprești dată mergi direct în „Dulapul de șoc”, am să închid ușa și-am să arunc cheia în fântâna!

Baiatul tăie a treia felie de prajitura și începu s-o manânce. O termina mai repede decât pe celelalte două și imediat puse mâna pe cutit și tăie a patra felie. Ciudat, parcă începuse să-și între în mână.

Matilda, privindu-l cu atenție, nu observa niciun semn de suferină. Parcă începuse să capete încredere pe măsura ce mânca.

— Se descurca, sopti ea spre Lavender.

— O să i se facă rau în curând, sopti Lavender. O să fie oribil.

Când termina de mâncat jumătate din enorma prajitura, Bruce Bogtrotter făcu o scurtă pauză și aspira adânc de câteva ori. Trunchbull statea cu mâinile în șolduri și se uita la el.

— Continua, striga ea. Mănânc-o toată!

Deodată, baiatul dădu drumul unei râgâieli uriase care rasuna în sala de adunări ca un tunet.

Multi începuseră să râdă.

— Liniste, striga Trunchbull.

Baiatul își taie o altă felie de prajitura și începu s-o mănânce în viteză. Încă nu dădea semne de săturare, ca vrea să renunțe. În niciun caz nu te așteptai să se oprească și să înceapă să plângă: „Eu mai pot, nu mai pot să mănânc! Îmi vine să vomit!” Era încă în cursă, bătăndu-se.

În acest moment, în rândul celor 250 de copii care priveau ca spectatori, interveni o subtilă schimbare. Mai devreme, sesizaseră dezastrul de neevitat și se pregătiseră pentru o scenă neplăcută în cazul în care nenorocitul, umplut până în gât cu prajitura de ciocolată, s-ar fi predat și ar fi cerut mila, după care Trunchbull ar fi îndesat și mai multă prajitura în gura baiatului care suspina. Dar nu era deloc așa. Bruce Bogtrotter mănecase până acum trei sferturi din prajitura și încă mai continua să mănânce în forță. Cineva sesizase că jocul începuse chiar să-i placă. Avusese de urcat un munte și așteptase cu inima ușoară să urce până la capăt sau să moară încercând. Mai interesant era faptul că devenise conștient de spectatorii care-l susțineau în liniste. Pentru că scena care se petrecea era, de fapt, o luptă între el și puternica Trunchbull.

Dintr-o dată, cineva strigă:

— Haide, Bruce, ca poți!

Trunchbull se roti în jur și striga:

— Liniste!

Audienta privea intens. Erau cu totii prinsi în acest concurs. Deabia își puteau tine strigatele de încurajare, dar n-aveau curaj să facă așa ceva.

— Cred ca o să reueasca, sopti Matilda.

— Și eu la fel, sopti Lavender. N-as fi crezut ca exista cineva pe lume care să fie în stare să manânce o prajitura întreaga de marimea asta.

— Nici Trunchbull nu credea, sopti Matilda. Uita-te la ea. Se face tot mai rosie. O să-l omoare dacă reuese.

Baiatul încetinise acum, nu mai era nicio îndoiala, dar se straduia totuși să-și îndese prajitura în gura cu consecventa unui alergator de cursa lunga, care zareste linia de sfârșit și știe ca nu se poate opri până acolo. Când ultima bucată de prajitura disparu, urale se ridicara din audienta și copiii începura să sară din scaune, strigând și aplaudând: „Bine, Bruce! Bravo tie! Ai medalia de aur.”

Trunchbull statea nemiscata pe platforma. Fața îi capatase culoarea lăveii încălze și ochii îi straluceau de furie. Se uita la Bruce Bogtrotter care statea pe scaun ca o rață grasă, umplută la refuz și adormită, incapabilă să se miste sau să vorbească. O sudoare fină i se azea pe frunte, dar avea un rânjel larg de triumf pe față. Dintr-o dată, Trunchbull întinse mâna și apuca farfuria mare de porțelan pe care fusese prajitura. O ridicase cu un gest larg în aer... și-i dădu drumul să se spargă exact în capul lui Bruce Bogtrotter! Cioburile zburară în toate direcțiile. Baiatul era acum plin ca un sac de ciment și n-ai fi putut să-l ranesti nici cu un ciocan de fier. Își scutura capul de câteva ori și continua să rânjească.

— Du-te la dracu'! tipa Trunchbull și plecă de pe platforma însoțită îndeaproape de bucatăreasa.

Lavender

Pe la mijlocul primei saptamâni de scoala a Matildei, domnisoara Honey spuse clasei:

— Am vesti importante pentru voi, așa ca ascultati cu atentie! Și tu, Matilda, lasă cartea și fii atenta o clipa!

Fețe mici și nerabdatoare ridicaseră privirile și ascultau.

— Este obiceiul directoarei, continua domnisoara Honey, să preia fiecare clasa în fiecare saptamâna pentru o ora. Face asta cu toate clasele din scoala și fiecare clasa are o anumită zi și o anumită ora. A noastră este întotdeauna joia, la ora doua, imediat după masa de prânz. Așa ca mâine la ora doua, domnisoara Trunchbull o să preia clasa de la mine, pentru o lectie. O să fiu și eu aici, bineînțeles, dar numai ca spectator. S-a înțeles?

— Da, domnisoara Honey, ciripira copiii.

— Va previn însă, zise domnisoara Honey. Domnisoara directoare este foarte severa cu toate! Vedeti să aveti hainele curate, fețele curate și mâinile curate. Raspundeti numai când sunteti întrebat. Când vi se pune o întrebare, ridicati-va în picioare înainte să raspundeti. Nu o contraziceti! Nu-i raspundeti obraznic! Nu faceti glume! Dacă nu mai ascultati, o să se enerveze și, dacă se enerveaza, e vai de capul vostru!

— Ce să mai vorbim... murmura Lavender.

— Sunt sigura, zise domnisoara Honey, ca o să vă testeze din ce ati învățat saptamâna asta la matematică și anume tabla înmulțirii cu doi. Așa ca va sfatuiesc s-o bagati bine în cap în seara asta! Puneti pe mama sau pe tata să va asculte.

— Și cu ce-o să ne mai testeze? Întrebară.

— Scrierea, zise domnisoara Honey. Încercati să va amintiti tot ce ati învățat să scrieti în astea câteva zile... și înca ceva. O cana cu apa și un pahar trebuie să se afle întotdeauna pe masa când vine

directoarea! Nu începe lectia fără asta. Cine raspunde de asta?

— Eu, zise Lavender imediat.

— Foarte bine, Lavender, zise domnisoara Honey. O să fie treaba ta să te duci la bucatarie, zise domnisoara Honey. Sunt folosite de fiecare clasa.

— N-am să uit, zise Lavender. Promit ca n-am să uit.

Lavender își chinuia deja mintea cu diferitele posibilitati pe care i le deschidea cana cu apa. Își dorea să facă un gest cu adevarat eroic. O admira pe fetita mai mare, Hortensia, pentru lucrurile îndraznete pe care le facuse în scoala. O admira și pe Matilda, care-i povestise, sub jurământul ca pastreaza secretul, istoria cu papagalul pe care-l adusese acasă și cu vopseaua de par pentru tatăl ei. Era rândul ei acum să devina eroina, numai să-i vina în minte o idee buna.

În dupa-amiaza aceea, în drum spre casa, începu să întoarca în minte toate posibilitatile, până când, în cele din urma, apărură lumina în minte, o scânteie dintr-o idee stralucita, pe care începu să elaboreze. Admitând desigur ca inamicul în aceasta situatie nu era Napoleon, deși nu gaseai pe nimeni la Crunchem Hall care să admita ca directoarea era mai puțin de temut ca faimosul om de arme francez.

— Va fi nevoie de multa pricepere, își spuse Lavender, și totul realizat în mare secret, dacă voia să scape cu viața din acest act eroic.

În fundul curții casei ei se afla o balta noroioasa în care traia o colonie de salamandre. Acest gen de salamandre, deși o vietuitoare comuna în baltile Angliei, nu era des vazut de oameni, pentru ca este un animal foarte timid și traieste mai mult ascuns în mlaștină. Având un aspect unsuros și alunecos, aceste creaturi sunt și incredibil de urâte, semănând cu un pui de crocodil, numai ca au capul mult mai scurt. De altfel, sunt cât se poate de pașnice, dar nu arata asta. Au lungimea de aproximativ 7 centimetri și sunt gelatinoase, de culoare gri-verzui pe spate și portocalii pe burta. Sunt de fapt animale amfibii, care pot trai atât pe uscat cât și în apa.

În seara aceea Lavender se duse în fundul grădinii, hotărâta să prinda o salamandra. Salamandrele se misca foarte rapid și, de aceea, sunt foarte greu de prins. Lavender se lungi lângă balta și aștepta cu răbdare o vreme îndelungată, până când observa câteva misunând în mâl și, folosindu-și bereta de școală ca o plasă, prinse una cu ea. Își pregătise penarul, în care asezase cu grijă apa din balta, să primească mica creatură dar curând își dădu seama că nu era deloc ușor să-o pună din mână pe penar. Se misca în toate direcțiile și se ondula ca un vierme, și, în plus, penarul nu era suficient de lung. Când în fine reuși să-o bage acolo, trebui să aibă mare grijă să nu-i prinda coada când închise penarul. Un baietel din vecini îi spusese că, dacă tai coada unei salamandre, coada rămâne vie și din ea crește o altă salamandă de zece ori mai mare. Și asta putea să crească la fel de mare ca un aligator. Lavender nu crezuse asta, dar acum nu era pregătită să riste nimic. În cele din urmă, reușise să închidă bine penarul și salamandra era a ei! Pe urmă, după ce se mai gândi un timp se hotărî să deschidă doar puțin penarul ca să poată respira.

A doua zi, își lua arma secretă în ghiozdan. Fierbea de nerăbdare. De-abia aștepta să-i spună Matildei planul ei de batalie. De fapt, ar fi vrut să-l spună întregii clase, dar în cele din urmă se hotărî să nu spună nimănui. Era mai bine așa, pentru că nimeni, chiar supus celei mai severe torturi, nu putea să spună cine era vinovatul.

Veni vremea prânzului. Astăzi erau cârnați cu fasole, ce-i placea ei cel mai mult, dar nu putu să mănânce.

— Te simți bine astăzi, Lavender? întrebă domnișoara Honey din capul mesei.

— Am mâncat atât de mult la micul dejun, că nu mai pot să mânc nimic, răspunse Lavender.

Imediat după masă, dădu buzna la bucatărie și lua una din faimoasele cani de apă ale directoarei. Era o cană mare și burtoasă făcută din lut și vopsită în albastru. Lavender o umplu pe jumătate cu apă și o duse în clasă împreună cu un pahar, așezându-le pe

masa profesorului. Clasa era încă goală. Iute ca fulgerul, Lavender scoase penarul din ghiozdan și deschise puțin capacul. Salamandra statea nemiscată. Cu grijă, duse penarul deasupra canii, trase capacul de tot și lasă salamandra să cadă înăuntru. Se auzi un „pleosc”, când lovi apa, goni cu viteză în jur o vreme, după care se așeza liniștită pe fund. Ca să-o facă să se simtă cât mai în mediul ei, Lavender lua alge și le puse și pe ele în cană. Treaba fusese făcută. Totul era gata. Lavender își așeza din nou creioanele în penarul încă ud și-l așeza pe pupitru în locul destinat penarului. Apoi plecă afară în curte și se alătură celorlalți copii pentru restul pauzei.

Testul saptamânal

La ora doua fix, clasa se forma din nou împreuna cu domnisoara Honey, care observa ca paharul și cana se aflau pe masa și se retrase în spatele clasei ramânând în picioare. Toată lumea astepta. Dintr-o dată, silueta uriasa a directoarei în camasa încinsa cu cureaua de piele peste pantalonii verzi, intra marsaluind în clasa.

— Buna ziua, copii! latra ea.

— Buna ziua, domnisoara Trunchbull, ciripira copiii.

Directoarea statea în picioare în fata clasei, cu picioarele departate și mâinile în solduri, uitându-se la baietii și fetitele care stateau emotionati în banci.

— O priveliste nu prea frumoasa, zise ea. Expresia de pe fata ei arata un extrem dezgust, ca și cum s-ar fi uitat la ceva ce facuse un câine în mijlocul podelei.

— Ce mai buchet de negi scârbosi!

Toată lumea avu înțelepciunea să nu scoata un zgomot.

— Ma face să vomit numai gândul ca trebuie să suport în scoala o gramada de gunoi ca voi pentru urmatorii șase ani! O să trebuiasca să exmatriculez cât mai multi din voi ca să nu-mi pierd mintile!

Se opri și respira cu zgomot de câteva ori. Făcea un zgomot ciudat. Același zgomot pe care-l auzi când ești într-un grajd de cai și li se da de mâncare.

— Presupun, continua ea, ca mamele și tatii vostri va spun ca sunteti minunati. Ei bine, sunt aici să va spun exact contrariul si-ati face bine să ma credeti pe mine. Ridicati-va în picioare! Toată lumea!

Se sculara cu totii repede în picioare.

— Țineti-va mâinile întinse în fata voastra! Și, când trec prin dreptul vostru, întoarceți-le, ca să vad dacă sunt curate pe ambele parti!

Trunchbull își începu marsul lent de-a lungul rândurilor de banci, inspectând mâinile. Totul decursese bine până ajunsese în dreptul unui baietel din rândul al doilea.

— Cum te cheama? latra ea.

— Nigel, raspunse baiatul.

— Nigel și mai cum?

— Nigel Hicks, raspunse baiatul.

— Nigel Hicks și mai cum? bubui Trunchbull. Vocea tuna atât de tare, încât aproape ca-l zbură pe baiat pe fereastră.

— Atât, zise Nigel. Numai doar dacă vrei și numele de la mijloc.

Era un baietel curajos. După câte se vedea, încerca să nu se sperie de namila care trona deasupra lui.

— Nu vreau numele de la mijloc, zgaibă – bubui namila. Cum ma cheama pe mine?

— Domnisoara Trunchbull, zise Nigel.

— Atunci spune așa când mi te adresezi! Acum, hai încă o dată! Cum te cheama?

— Nigel Hicks, domnisoara Trunchbull, zise Nigel.

— Așa mai merge, zise Trunchbull. Mâinile tale sunt mizerabile, Nigel! Când te-ai spalat ultima oară pe mâini?

— Mmm... să ma gândesc, zise Nigel. E greu să-mi amintesc exact! Ori ieri, ori alaltaieri!

Tot corpul lui Trunchbull păru să se umfle, ca și când cineva îl umfla cu pompa de bicicletă.

— Știam! urla ea. Mi-am dat seama imediat cum te-am vazut ca nu ești altceva decât o mica spurcaciune! Ce face tatal tău!? Desfunda canale?

— Este medic, zise Nigel. Și încă unul foarte bun! Ca suntem oricum acoperiti de microbi, așa că niște mizerie în plus nu face rau nimanui.

— Bine ca nu e doctorul meu – zise Trunchbull. Și de ce, pot să te întreb, este o boaba de fasole pe camasa ta?

— Am avut la prânz, domnisoara Trunchbull.

— Și tu, în mod obisnuit, îți pui mâncarea de la prânz pe camasa, Nigel? Așa te-a învățat faimosul doctor de taica-tau?

— Mâncarea de fasole se manâncă greu, domnisoara Trunchbull. Îmi cade mereu din furculita.

— Ești degustator! tuna Trunchbull. Ești o fabrica de microbi umblatoare! Nu vreau să te mai vad astazi! Du-te să stai la colt într-un picior cu fata la perete!

— Dar, domnisoara Trunchbull...

— Nu te târgui cu mine, baiete, dacă nu vrei să te pun să stai în cap! Fa ce ti s-a spus!

Nigel se duse la colt.

— Ramâi unde ești și-am să-ți testez cunostintele la scriere, să vadă dacă ai învățat ceva saptamâna asta. Și nu te întoarce când vorbești cu mine! Ține-ti mutra la perete! Așa! Acum spune-mi pe litere cuvântul

— Ce cuvânt? întreba Nigel. Ce faci cu creionul sau opusul de la „gresit”?

Era un baiat foarte inteligent și mama lui lucrase mult cu el acasă, la citit și la scris.

— Cel cu creionul, prostovane!

Nigel spuse literele în ordinea corecta, ceea ce o surprinsese pe Trunchbull. Credea ca termenul este greu pentru el, un cuvânt pe care nu-l învățase până atunci, și faptul ca baiatul reusise o iritase. Apoi se auzi vocea lui Nigel, înca balanganindu-se într-un picior cu fata la perete:

— Domnisoara Honey ne-a învățat cum se scrie un cuvânt nou, foarte lung, ieri.

— Și ce cuvânt a fost? întreba Trunchbull aproape în soapta.

Cu cât era mai slaba vocea ei, cu atât era mai mare pericolul, dar Nigel nu știa asta.

— Dificultate, zise Nigel. Toată lumea știe acum să scrie „dificultate”.

— Ce prostie, zise Trunchbull. Nu trebuie să știi să scrii cuvinte

din astea până la vârsta de 8-9 ani. Și nu-mi spune mie ca toată lumea din clasa asta știe să scrie cuvântul asta! Nu minti, Nigel!

— Întrebați pe cineva, zise Nigel, încercându-și foarte tare norocul. Întrebați pe oricine!

Ochii sclipitori și periculosti ai lui Trunchbull se rotira deasupra clasei.

— Tu, zise ea, aratând cu degetul spre o fata mica și cam natafleata pe care o chema Prudence.

Și, surprinzător, Prudence spuse corect cuvântul pe litere și fără nicio ezitare.

Trunchbull fu de data asta destul de dezorientata.

— Probabil ca domnisoara Honey a pierdut toată ora ca să va învețe un singur cuvânt.

— Nu, n-a pierdut-o, zise Nigel. Domnisoara Honey ne-a învățat asta în trei minute în așa fel ca să nu uităm niciodată. Ne învăța multe cuvinte așa, în trei minute.

— Și care este metoda asta magica, domnisoara Honey? întreba domnisoara directoare.

— Va arat eu, suiera curajosul Nigel din nou venind în ajutorul domnisoarei Honey. Pot să stau în doua picioare și să mă întorc cât va arat, va rog!?!

— Nu, i-o reteza Trunchbull. Stai și arata-mi!

— Bine, zise Nigel clatinându-se în nestire într-un picior. Domnisoara Honey ne învăța câte un cântecel despre fiecare cuvânt, îl cântam cu toții și învățam cum se scrie imediat. Vreți să auziți cântecul despre „dificultate”?

— Trebuie să fie fascinant, zise Trunchbull coborând vocea cu sarcasm.

— E așa, zise Nigel: D-na B, d-na I, d-na FI, D-na CUL, d-na TA, d-na TE. Așa se scrie „dificultate”.

— Ce extraordinar de ridicol! sforai Trunchbull. De ce sunt toate aceste femei maritate? Și oricum nu trebuie să predai poezie când predai scrierea. Nu mai face asta în viitor, domnisoara Honey!

— Dar copiii învăta foarte bine așa să scrie cuvintele grele, murmura domnisoara Honey.

— Nu te tocmi cu mine. Domnisoara Honey! zise directoarea. Fa ce ti se cere! Acum am să va testez la tabla înmulțirii, să vad dacă domnisoara Honey v-a învățat ceva la disciplina asta!

Trunchbull se întoarse la locul ei în fata clasei și misca privirea ei diabolica încet de-a lungul rândurilor micilor elevi.

— Tu, latra ea, aratând cu degetul la Rupert, un baietel din primul rând. Cât fac 2×7 ?

— Șaisprezece, zise Rupert, cu un fel de abandonare prosteasca.

Trunchbull începu să avanseze cu pasi mari spre el, așa cum face un tigru când se îndreapta cu salturi mari spre un pui de caprioara. Rupert dintr-o dată realiza pericolul și făcu o alta încercare:

— Optsprezece! striga el. $2 \times 7 = 18$, nu 16.

— Vierme ignorant, bubui Trunchbull. Buruiiana fără minte! Cap sec de sobolan! Ai clei în cap în loc de creier.

Se oprise acum exact în spatele lui Rupert și, dintr-o dată, întinse o palma de marimea unei rachete de tenis și-l apuca pe Rupert de par. Acesta avea o claie de păr auriu. Mamei lui îi placea mult parul lui și avea mare grija de el, lasându-i-l să creasca puțin mai lung. Trunchbull avea o ură pe părul lung la baieti, așa cum avea pe codite la fete și acum era pe punctul de a și-o arăta. Strânse cu putere în mâna ei uriașă șuvițele aurii ale lui Rupert, și, ridicând-o, îl ridica pe Rupert deasupra scaunului și-l tinu așa atârnat. Eupert zbiera. Se sucea și se rasucea în aer, dând din picioare și zbierând ca un porc înjunghiat, în timp ce Trunchbull tuna:

— $2 \times 7 = 14$, $2 \times 7 = 14$! Nu te las până nu spui și tu!

Din spatele clasei domnisoara Honey striga:

— Domnisoara Trunchbull! Va rog! Lasați-l jos, îl doare! O să-i rupeti parul!

— Așa o să se întâmple dacă nu se opreste din zvârcoleala! Astâmpara-te, vierme!

Era un spectacol neobisnuit să vezi uriasa directoare tinând un

copil suspendat în aer și baiatul balanganindu-se și rasucindu-se ca un obiect la capatul unei sfori, cu capul strâns lângă umeri.

— Spune, tuna Trunchbull. Spune $2 \times 7 = 14$! Hai, spune... ca dacă nu, am să încep să te scutur, de sigur o să rămâi fără par, de-am să am suficient să umplu o canapea! Dă-i drumul și zi: $2 \times 7 = 14$ și-ți dau drumul!

— $2 \times 7 = 14$, suspina Rupert.

Trunchbull, tinându-se într-adevar de cuvânt, îi dădu literalmente drumul. Era o distanta destul de mare de la pamânt, așa ca plana întâi, lovi apoi podeaua și sari de la pamânt ca o minge de fotbal.

— Scoala-te și nu mai miorlai! latra Trunchbull. Rupert se scula și se duse înapoi la locul lui, masându-și capul cu amândoua mâinile.

Trunchbull se întoarse în fata clasei. Copiii stateau ca hipnotizati. Niciunul dintre ei nu mai vazuse ceva asemanator vreodata. Era un spectacol. Mai frumos ca la teatru, dar cu o diferenta. În camera aceea se afla o bomba umana imensa, care putea să explodeze și să-l facă pe careva praf în câteva momente. Ochiul copiilor erau pironiti la directoare.

— Nu-mi plac copiii mici, zicea ea. Copiii mici n-ar trebui lasati la vedere. Ar trebui pastrati în cutii ca agrafele și nasturii. Nu pot să înțeleg în ruptul capului ce le trebuie atâta să creasca. Cred c-o fac special!

Un alt baietel extrem de curajos din primul rând vorbi:

— Dar sigur ca și dumneavoastra ati fost un copil ca noi cândva, nu-i așa, domnisoara Trunchbull?

— N-am fost niciodata copil mic, i-o reteza ea. Am fost mare toată viața mea și nu pot să înțeleg de ce nu sunt toți la fel.

— Dar trebuie să fi fost și dumneavoastra un bebelus la început, zise baiatul.

— Eu, un bebelus?! striga Trunchbull. Cum îndraznesti să sugerezi așa ceva? Ce obraznicie! Ce insolenta infernala! Cum te cheama, baiete? Și ridica-te-n picioare când vorbesti cu mine!

Baiatul se ridica.

— Ma numesc Eric Ink, domnisoara Trunchbull, zise el.

— Eric și mai cum?

— Ink*, zise baiatul.

— Nu te prosti! Nu exista un nume ca asta!

— Uitati-va în cartea de telefon! O să gasiti numele tatalui meu la Ink.

— Foarte bine, zise Trunchbull. Te-o chema pe tine Ink, dar să-ți spun ceva: nu ești invizibil, dar o să te sterg de pe fata pamântului dacă mai faci pe desteptul cu mine! Spune-mi cum se scrie cuvântul „ce”.

— „C”, „i”, „e”, zise Eric raspunzând mult prea repede.

Urma o tacere ca de gheata.

— Îți mai dau o sansa, zise Trunchbull fără să se miste.

— A, da, știu, zise Eric. Are un „i”. „C”, „e”. Din doi pasi largi, Trunchbull fu în spatele bancii lui Eric și ramase acolo ca un stâlp de telegraf lângă baiatul neajutorat. Eric arunca o privire în spate, peste umar la monstru.

— Am spus bine, nu? murmură el cu teama.

— Ai spus aiurea! Iatra Trunchbull. De mi-ai sarit în ochi de la început ca un furuncul molipsit care întotdeauna este aiurea! Stai jos aiurea! Arati aiurea. Vorbesti aiurea! Tot ești aiurea! Îți dau încă o sansa să spui bine. Spune pe litere „ce”.

Eric ezita. Pe urma, zise foarte încet:

— **Nu este, C». „*, „» nu este >”**

dP urprl! de urechirprl! ^ «P^i 1UÎ EriG’

Trunchbull îl lua tare cu o mana de fiecare ureche, apucându-le între degetul mare și aratator.

— Au! plânse Eric. Au! Ma doare!

— N-am început înca, zise Trunchbull.

Ca Rupert înaintea lui, Eric urla să sparga geamurile. Din spatele clasei, domnisoara Honey se vaicarea:

— Domnisoara Trunchbull! Nu! Va rog, lasați-l! O să-i rupeti

urechile!

— Nu se rup ele, striga Trunchbull. Știu din lunga mea experienta, domnisoara Honey, ca urechile baietilor sunt lipite bine de cap.

— Lasați-l, domnisoara Trunchbull, va rog! să nu se i întâmple ceva! să nu-i faceti vreun rau! Îl puteti face praf!

— Urechile nu se rup, striga Trunchbull. Se întind minunat, așa cum se întind astea acum, dar nu se rup!

Eric urla mai tare ca până acum și pedala tare din picioare.

Matilda nu vazuse niciun baiat, de fapt pe nimeni până atunci, atârând de urechi în aer. Ca și domnisoara Honey, era convinsa ca se puteau rupe în orice moment sub greutatea pe care o tineau.

Trunchbull urla:

— Cuvântul „ce”, se scrie „c”, „e”. Spune și tu acum, neg scârbos!

Eric nu ezita. Învatase uitându-se la Rupert cu câteva minute mai devreme: cu cât spuneai mai repede, cu atât ti se dădea drumul mai repede.

— „C”, „e”, guita el.

Înca tinându-l de urechi, Trunchbull îl lasă pe scaunul din spatele pupitrului. Apoi marsalui înapoi în fata clasei stergându-și mâinile, ca o persoană care umblase cu ceva murdar.

— Așa trebuie să-i faci să învete, domnisoara Honey, zise ea. Învata de la mine, nu ajunge să le spui; trebuie să le bagi în cap cu forta! Nu e nimic mai bun ca păruiala și urecheala, ca să-i încurajezi să învete. Îi fac să se concentreze minunat!

— Puteti să le faceti vreun rau, de să nu-și mai revina niciodata la normal! izbucni domnisoara Honey.

— Le-am facut, sunt sigura ca le-am facut, zise Trunchbull rânjind. Urechile lui Eric s-au întins considerabil în ultimele doua minute! Sunt mult mai lungi acum! Dar nu-i nimic rau în asta, domnisoara Honey. O să-i dea o alura interesanta tot restul vietii.

— Dar, domnisoara Trunchbull...

— O, taca-ti gura, domnisoara Honey! Ești la fel de slaba ca ei!

Dacă nu faci față aici, n-ai decât să te duci la o scoala de vara, particulara, pentru zgaibe cu bani! Când vei fi predat atât cât am predat eu, o să-ți dai seama ca nu faci nimic dacă te porti frumos cu copiii. Citeste „Nicholas Nickleby”, domnisoara, de domnul Dickens. Citeste despre Wookford Squeers, admirabilul director al scolii **Dollieboys Hall**. El știa cum să se descurce cu brute de-astea mici! Știa să foloseasca bățul! Le făcea fundurile atât de fierbinti, de puteai să prăjesti oua pe ele! Asta carte! Dar presupun ca niciunul dintre imbecilii astia n-o să învete niciodata să citeasca!

— Ea am citit-o, zise Matilda încet. Trunchbull se întoarce și se uita cu atentie la fetita cu păr negru și ochii caprui din rândul al doilea.

— Ce-ai spus? întreba ea cu asprime.

— Am spus ca am citit-o, domnisoara Trunchbull, zise Matilda.

— Ce-ai citit?

— „Nicholas Nickleby”, domnisoara Trunchbull.

— Minti, domnisoara, striga Trunchbull uitându-se la Matilda. Ma îndoiesc ca exista vreun copil în toată scoala, care să fi citit cartea asta, și tu, un crevete care n-a iesit încă din ou, în clasa cea mai mica, să-mi spui mie o minciuna gogonata ca asta! De ce ma minti? Mă iei de fraiera? Ma iei tu pe mine de fraiera, domnisoara?

— Nu... zise Matilda și ezita. I-ar fi placut să zică „Da, exact asta fac”, dar asta ar fi însemnat sinucidere curata. Nuuu... făcu ea din nou, încă ezitând, încă neputând să zică răspicat „Nu”.

Trunchbull sesiza ca fata se gândea și asta nu-i placu.

— Ridica-te în picioare când vorbești cu mine, zise ea cu furie. Cum te cheama?

Matilda se ridica în picioare și zise:

— Ma numesc Matilda Worwood, domnisoara Trunchbull.

— Worwood, da? În cazul asta, trebuie să fii fiica celui care are atelierul „Worwood Motors”.

— Da, domnisoara Trunchbull.

— Este un ticalos! urla Trunchbull. Acum o saptamâna mi-a vândut o masina de mâna a doua și zicea ca e aproape noua. La

început am crezut ca e un tip de treaba. Dar azi dimineata când conducea masina prin sat, motorul mi-a cazut cu totul în strada! Era plin de rumegus! Taica-tu este un hoț și-un bandit! O să fac cârnati din pielea lui, ai să vezi dacă nu!

— Este priceput în ceea ce face, zise Matilda.

— Priceput, pe dracu' – striga Trunchbull. Domnisoara Honey îmi spunea ca tu ai fi desteapta. Ei bine, Mâțișoara, mie nu-mi plac oamenii destepti! Toți sunt niște ticalosi! În mod sigur și tu ești o ticaloasa! Înainte să-mi dau seama de ce-i poate pielea, taica-tu mi-a povestit câteva din proastele obiceiuri pe care le ai acasă! Ai face bine să nu încerci nimic din toate astea la scoala! O să te urmaresc de-acum înainte! Stai jos și tine-ti gura!

Primul miracol

Matilda se asea în banca. Trunchbull se asea și ea la catedra. Era pentru prima dată când se asezase de la începutul orei. Întinse mâna și apuca cana cu apa. Ținând cana de toarta fără să o ridice înca, zise:

— N-am putut niciodată să înțeleg de ce copiii mici sunt așa de scârbosi. Îmi otrăvesc viața, ca niște insecte. Trebuie să scapi de ei cât de repede poți. De muste scapi dând cu spray sau punând hârtie de prins muste. M-am gândit de multe ori ca ar trebui să se inventeze un spray pentru copii. Ce nemaipomenit ar fi să pot să intru în clasa cu o pompă uriașă de spray și să pulverizez din ea. Sau și mai bine să am niște fâsii lungi de hârtie cu lipici. aș agata-o în jurul scolii, v-ați lipi de ea și acolo v-ar fi sfârșitul. N-ar fi o idee buna, domnisoara Honey?

— Dacă asta este o gluma, domnisoara Trunchbull, nu-mi vine să râd, zise domnisoara Honey din fundul clasei.

— Nu-ți vine să râzi, nu? zise Trunchbull. Dar asta nu este o gluma, domnisoara Honey! Idealul meu de scoala este una care să nu aibă copii deloc! O să fac eu odata o scoala din asta și cred ca o să aibă mare succes.

„Femeia asta e nebuna, își zise domnisoara Honey. E plecata cu sorcova! De ea ar trebui să scapam!”

Trunchbull ridica acum cana mare de porțelan albastru și turna putina apa în pahar. Și dintr-o dată, odata cu apa, cazu în pahar și salamandra lunga și alunecoasa! Pleosc! Trunchbull lasă să-i scape un tipat și sari de pe scaun, de parcă ar fi explodat sub el o pocnitoare. Toți copiii vazura acum creatura lunga și alunecoasa cu burta galbena ca de sopârla, sucindu-se și învârtindu-se-n pahar și începura și ei să se raseasca și să sară în sus.

— Ce-i aia? Ce scârboasa e! E un sarpe! E un pui de crocodil! E un aligator!

— Fiți atentă, domnisoara Trunchbull, precis ca mușcă! făcu Lavender.

Trunchbull, aceasta femeie uriașă, statea acolo în picioare tremurând ca o piftie. Era nervoasă și la gândul ca o facuse ceva să sara și să se vaicareasca așa, fiindcă era, de fapt, foarte mândra de barbatia ei. Fixa privirea la creatura care se învârtea în pahar. Nu mai vazuse până atunci o salamandra. Științele naturii nu fusesera niciodată materia ei preferată și n-avea nicio idee de ce-ar putea fi aceasta aratăre. În mod sigur arăta foarte neplăcut. Se așeza încet la catedra. Arăta în acest moment și mai înspăimântător ca până atunci. Din ochii negri îi sareau scântei de ură și de furie.

— Matilda! striga ea. Scoala-te-n picioare!

— Cine, eu? zise Matilda. Dar ce-am făcut?

— Scoala-te-n picioare, gândac puturos!

— Dar n-am făcut nimic, domnisoara Trunchbull. Pe cuvânt ca nu! N-am văzut în viața mea așa ceva!

— Scoala-te imediat, rămă murdară!

Cu greu Matilda se ridica în picioare. Statea în rândul al doilea. Lavender era în spatele ei și se simtea vinovată că-și bagase prietena la apă. Dar nu-i venea deloc să se predea.

— Ești o brută nemernică, respingătoare și răutăcioasă! striga Trunchbull. Nu meriți să fii în școala asta! Ar trebui să stai după gratii, acolo ți-e locul! Am să te dau afară din școală cu un scandal îngrozitor! Am să pun poliția să te alerge pe coridoare și să te dea afară pe ușă cu croșele de hochei! Am să pun să fii dusă acasă cu escorta înarmată! Și pe urmă am să aranjez în așa fel, să fii trimisă la școala de corecție pentru fete pentru cel puțin 40 de ani!

Trunchbull era într-o așa criză, că fata i se colorase de parcă-ar fi fost fiartă, iar colturile gurii facuse gramajoare de spumă. Dar nu numai ea se pierduse cu firea. Matilda începuse și ea să vadă roșu în fata ochilor. Nu i-ar fi pasat nici cât negru sub unghie să fie acuzată de ceva ce facuse. Ar fi fost drept. Dar era pentru ea o experiență cu totul nouă să fie acuzată de ceva ce nu facuse. Ea n-avea nimic de-a-

face cu creatura scârboasă din pahar. „Sub nicio formă, gândi Matilda, n-o s-o las pe scorpia asta de Trunchbull să pună asta pe seama mea!”

— N-am făcut eu asta, striga Matilda.

— Ba da, tu ai făcut-o, mugi Trunchbull. Nimeni altcineva nu s-ar fi gândit la așa ceva! Taica-tu m-a avertizat bine!

Părea să-și fi pierdut cu totul controlul de sine. Urla în continuare ca o maniaca.

— Ai terminat cu școala asta, domnișoara! Ai terminat-o cu toate școlile! Am să mă ocup eu personal să fii închisă într-un loc, în care nici macar corbii n-o să-și lase gainatul pe tine! N-o să mai vezi niciodată lumina zilei!

— V-am spus că n-am făcut eu asta, urla Matilda. N-am văzut în viața mea o creatură ca asta.

— Ai pus un... un... un crocodil în paharul cu apă, urla Trunchbull. Nu există pe lume un lucru mai grav de făcut unei directoare! Acum stai jos și să nu-ți mai aud gura! Jos! Stai jos imediat!

— Dar să vă spun... zise Matilda refuzând să se așeze.

— Eu îți spun să taci din gura, racni aceasta. Dacă nu stai jos în momentul asta, am să-ți trag câteva cu cureaua, cu capatul cu catarama!

Încet Matilda se așeza. Ce porcărie! Ce nedreptate! Cum s-o exmatriculeze pentru ceva ce nu făcuse! Matilda se simtea din ce în ce mai furioasă... și mai furioasă... atât de furioasă, încât simtea că o să explodeze înăuntrul ei dintr-o clipă în alta. Salamandra se răsucea încă în paharul înalt de apă, nu se simtea deloc bine acolo. Paharul era prea îngust Matilda se uita la Trunchbull. O ura. Se uita apoi la paharul cu salamandra în el. Își dorea să se repeadă, să ia paharul și să-i toarne conținutul cu salamandra cu tot în cap. Se îngrozea să se gândească ce i-ar face Trunchbull dacă ar fi făcut asta.

Trunchbull stătea la catedra și se holba cu fascinație și oroare la salamandra care se răsucea în pahar. Ochii Matildei erau fixați la

pahar. Și încet, încet, Matilda începu să simta ceva ciudat. Ceva parcă în ochi. Un val de electricitate care se concentra parcă înăuntrul lor. Se aduna un fel de energie, un fel de putere, care se contura adânc în ochii ei.

Dar era și o alta senzație, complet diferită, dar pe care n-o putea înțelege. Erau parcă niște sclipiri ca de fulger. Și într-adevar, mici unde ca niște sclipiri de fulger pareau să-i iasă din ochi și ochii-i clocoteau de parcă o energie imensă se acumulase acolo. Era o senzație nemaipomenită! Nu-și miscase ochii de pe pahar și acum energia se concentrase în două puncte mici, devenind tot mai puternică. Simtea parcă milioane de arme invizibile cu mâini pe ele, care trageau afara prin ochii ei în paharul la care se uita.

— Varsa-l! sopti Matilda. Varsa-l!

Văzu paharul clatinându-se. De fapt se înclina vreo doi centimetri, după care revenise la loc. Continua să împinga cu milioane de arme și mâini invizibile, simtind energia iesindu-i din ochi prin niște puncte negre din centrul pupilei.

— Varsa-l! sopti din nou. Varsa-l!

Din nou paharul se clatina. Încerca și mai mult dorindu-și ca ochii ei să arunce afara și mai multa energie. Încet, foarte, foarte încet – se vedea clar ce se întâmpla – paharul începu să se încline înapoi, mai mult și mai mult, până ramase în echilibru într-un punct. Ramase așa câteva clipe și se varsa cu un clinchet pe catedra. Apa și salamandra ajunseră dintr-o stropitura pe bustul enorm al domnisoarei Trunchbull. Directoarea dădu din nou drumul unui tipat care făcu să zornaie toate geamurile din clădire pentru a doua oară în ultimele cinci minute și din nou sari ca o racheta de pe scaun. Salamandra se agăță cu disperare, cu picioarele ei ca niște cleștișori, de camasa de bumbac care acoperea pieptul urias. Trunchbull se uita în jos și începu să urle și mai tare, după care, cu o mișcare a mâinii o mătură, trimițând-o zburând în clasă. Ateriza pe podea în dreptul bancii lui Lavender, care se apleca iute, o culese și baga înapoi în penar. „O salamandra, gândi ea, este oricând

folositoare s-o ai la îndemâna”.

Trunchbull, cu fata aratând mai mult ca niciodata ca un jambon fiert, statea în fata clasei tremurând de furie. Bustul ei urias se misca înauntru și în afara. Apa din pahar desenase pe bluza un petic închis de culoare care o udase probabil până la piele.

— Cine a facut asta? urla ea. Haide, scoala-te-n picioare! Iesi în fata! N-o să-mi scapi de data asta! Cine a împins paharul?

Nu raspunse nimeni. Clasa ramase în liniste ca un cavou.

— Matilda, urlă ea. Tu ai facut-o! Știi ca tu ai fost!

Matilda, din rândul al doilea, ramase nemiscata și nu scoase un sunet. Un ciudat sentiment de liniste și de încredere o cuprinse și, dintr-o dată, își dădu seama ca nu-i mai era frica de nimeni pe lume. Cu energia din ochii ei putuse să verse paharul pe oribila directoare și cine putea să facă asta era în stare de orice.

— Vorbește, cameleon închegat, urla Trunchbull. Recunoaste ca tu ai fost!

Matilda se uita drept în ochii scăpărători al acestei femei uriașe și raspunse cu un calm desavârsit:

— Nu m-am miscat din banca, domnisoara Trunchbull, de când a început ora. Nu pot să va spun nimic mai mult.

Dintr-o dată, toată clasa începu să se revolte împotriva directoarei.

— Nu s-a miscat, strigau ei. Nimeni nu s-a miscat! Probabil ca dumneavoastra l-ați rasturnat.

— În mod sigur nu l-am rasturnat eu, mugi Trunchbull. Cum îndrazniti să sugerati așa ceva orbeste, domnisoara Honey! Dumneata trebuie să fi vazut totul! Cine mi-a rasturnat paharul?

— Niciunul dintre copii, domnisoara Trunchbull, raspunse ea. Pot să va spun cu siguranta ca niciunul din copii nu s-a miscat din bancă, exceptându-l pe Nigel, care a ramas nemiscat în coltul lui.

Domnisoara Trunchbull se uita la domnisoara Honey. Domnisoara Honey îi întoarse privirea fără ezitare.

— Va spun adevarul, domnisoara directoare, zise ea. Probabil ca

l-ați rasturnat fără să va dați seama. Se întâmpla foarte des...

— Sunt satula pâna-n gât de banda dumitale de mici netrebnici. Nu-mi mai pierd nicio clipa din timpul meu pretios aici!

Și cu asta își începuseră marșul spre usa și trânti usa în urma ei.

În linistea împietrită care urma, domnișoara Honey pasi în fata clasei și se așeză la catedra.

— Pfiuu, făcu ea. Cred că am învățat destul pentru astăzi, nu-i așa? Sunteți liberi! Va puteți duce în curte să-i așteptați pe părinți să vă ia acasă.

Al doilea miracol

Matilda nu se alatura celorlalti copii în graba lor să iasă din clasa. După ce toți ceilalti iesira, ea ramase în banca singura și gânditoare. Simtea ca trebuie să spuna cuiva ce se întâmplase cu paharul. Nu putea să pastreze secretul acesta imens în ea. Avea nevoie doar de o persoana adulta, înțeleapta și înlegatoare care să o ajute să priceapa cum de fusese posibil așa ceva. Nici mama, nici tatal ei n-ar fi fost de niciun folos. Dacă ar fi crezut povestea ei, dar se îndoia de asta, în mod sigur n-ar fi realizat cât de surprinzător fusese ceea ce se petrecuse în clasa în dupa-amiaza aceea. Într-o fractiune de secunda, Matilda hotărî ca persoana careia i-ar fi placut să se confeseze era domnisoara Honey. Matilda și domnisoara Honey erau acum singurele ramase în clasa.

Domnisoara Honey care statea la catedra și frunzarea niște hârtii, ridica privirea și zise:

- Matilda, tu nu te duci cu ceilalti afara?
- Va rog, zise Matilda, pot să vorbesc cu dumneavoastra pentru o clipa?
- Sigur, ce te supara!
- Mi s-a întâmplat ceva foarte ciudat, domnisoara Honey.

Domnisoara Honey intra instantaneu în alerta. De când avusese cele doua dezastruoase întâlniri în legatura cu Matilda, una cu directoarea, cealalta cu îngrozitorii domnul și doamna Worwood, se gândise mult la acest copil, întrebându-se cum putea să-l ajute. Matilda se afla acum în fata ei cu o imagine de curiozitate și exaltare pe figura, întrebând-o dacă pot avea o discutie. Domnisoara Honey n-o văzuse niciodata până atunci în așa o stare. Avea ochii largiti și o privire ciudata.

- Da, Matilda, spune-mi ce ti s-a întâmplat așa de ciudat.
- N-o să ma exmatriculeze domnisoara Trunchbull, nu-i așa?

Fiindca n-am pus eu creatura aceea în paharul cu apa. Va jur ca n-am pus-o eu!

— Știu, zise domnisoara Honey.

— O să ma exmatriculeze?

— Nu cred, zise domnisoara Honey. Domnisoara Trunchbull s-a enervat mai tare ca de obicei, asta-i tot.

— Bine, zise Matilda. Dar nu despre asta vroiam să va vorbesc.

— Dar despre ce vroiai să vorbim, Matilda?

— Voiam să va spun despre paharul cu apa cu creatura în el, zise Matilda. L-ați vazut rasturnându-se peste domnisoara Trunchbull, nu-i așa?

— L-am vazut, bineînțeles.

— Domnisoara Honey, eu nu l-am atins. Nu m-am apropiat de el.

— Știu ca nu. M-ai auzit spunându-i directoarei ca nu este posibil să fi fost tu.

— Da, dar eu am fost, domnisoara Honey, zise Matilda. Despre asta vreau de fapt să va vorbesc.

Domnisoara Honey făcu o pauza și o privi atent pe Matilda.

— Nu cred ca înțeleg, zise ea.

— Am fost atât de revoltata ca am fost acuzata pe nedrept, încât am făcut să se întâmple asta.

— Ai facut să se întâmple ce, Matilda?

— Am facut paharul să se rastoarne.

— Tot nu înțeleg ce vrei să spui, zise cu blândete domnisoara Honey.

— Cu ochii, zise Matilda. M-am uitat atent la el, dorindu-mi să se rastoarne. Și pe urma ochii mi s-au încălzit și simteam ceva în ei, pe urma un fel de energie ciudata a iesit din ei și a rasturnat paharul.

Domnisoara Honey continua să se uite la Matilda prin ramele de oțel ale ochelarilor și Matilda se uita la domnisoara Honey la fel de nemiscata.

— Tot nu înțeleg. Vrei să spui ca ai facut să se rastoarne paharul dorindu-ți lucrul asta!

— Da, zise Matilda. Cu ochii.

Domnisoara Honey ramase în tacere pentru un moment. Nu credea ca Matilda voia să spuna o minciuna. Mai degraba credea ca imaginatia ei înfierbântata i-o luase pe dinainte.

— Vrei să spui ca stateai unde stai acum și i-ai comandat paharului să se rastoarne și s-a rasturnat?

— Cam așa, domnisoara Honey, da.

— Dacă ai facut asta înseamna ca s-a petrecut cel mai mare miracol care a existat vreodata de la Iisus încoace.

— Da, domnisoară Honey.

„Este extraordinar, gândi domnisoara Honey, cum pot avea copiii evadari din astea în lumea imaginatiei lor”. Se hotărî să pună cu cât mai multa blândete capat acestei conversatii.

— Poți să faci asta înca o dată? întreaba ea cu bunatate în glas.

— Nu știu, zise Matilda. S-ar putea.

Domnisoara Honey muta paharul gol spre mijlocul mesei, usor.

— să pun apa în el? întreaba ea.

— Nu cred ca are vreo importanta, zise Matilda.

— Foarte bine atunci. Haide, rastoarna-l!

— S-ar putea să dureze.

— Nu te grabi, zise domnisoara Honey.

Matilda, stând în rândul al doilea, cam la trei metri departare de domnisoara Honey, își puse coatele pe banca, își prinse fata în palme și, de data asta, comanda chiar de la început: „Rastoarna-te! Rastoarna-te!”. Dar buzele nu i se miscara și nu făcu niciun zgomot. Strigase aceste cuvinte în gând. Își concentra toată mintea, tot creierul, toată vointa în priviri și din nou, dar mult mai repede ca prima dată, simți electricitatea adunându-i-se în ochi. Energia începu să clocoteasca, fierbinteala începu să-i cuprinda ochii și, în cele din urma, acele milioane de fire invizibile cu mâini pe ele începura să traga paharul. Fără să scoata un sunet, striga tot în gând paharului să se rastoarne. Îl văzu întâi clătinându-se, apoi miscându-se pe loc, după care se rasturna și cazu cu un clinchet pe

catedra la nu mai mult de treizeci de centimetri departare de bratele îndoite ale domnisoarei Honey.

Bărbia domnisoarei Honey cazu în jos, deschizându-i gura, iar ochii i se măriră atât de mult încât îi puteai vedea partea alba de jur-impjur. Nu scotea niciun cuvânt. Nu putea. Șocul de a vedea cu ochii ei petrecându-se un miracol o prostise. Se holba la pahar tinându-se departe de el ca și cum ar fi fost un obiect periculos. Pe urma ridica încet capul să se uite spre Matilda. Văzu fetița alba la față ca o coala de hârtie și tremurând din toate madularele, cu ochii atintiti înaintea fără să vadă nimic. Fața îi era transfigurata cu ochii rotunzi și stralucitori și statea fără să scoata o vorba, înfrumusetata parcă de linistea misterioasa. Domnisoara Honey astepta, tremurând și ea un pic, privind la fetita care intra încet în starea normala. Și, dintr-o dată, fața Matildei își schimba brusc imaginea cu una de o liniste și un calm îngeresc.

— Sunt bine, zise ea și zâmbi. Ma simt bine, domnisoara Honey, nu va alarmati.

— Erai așa departe, sopti domnisoara Honey înca foarte socata.

— Da, eram. Zburam dincolo de stele cu aripi de argint. A fost minunat!

Domnisoara Honey se uita înca la copil într-o absoluta minunare, de parcă ar fi fost Nasterea sau Începutul lumii sau Prima Dimineata.

— A mers mai repede de data asta, zise Matilda.

— Nu este posibil! suspina domnisoara Honey. Nu pot să cred!

Închise ochii și-i lasă închisi o vreme și când, în sfârșit, îi deschise, păru ca era din nou stăpână pe ea.

— Ți-ar plăcea să vii cu mine să luam ceaiul împreuna în cabana mea? întreba ea.

— Mi-ar plăcea grozav, zise Matilda.

— Bine. Adună-ți lucrurile și ne întâlnim afară peste câteva minute.

— N-am să spun la nimeni despre... despre ce am facut. Doriti să

spuneti, domnisoara Honey?

— Nici nu ma gândesc, zise domnisoara Honey.

Cabana domnisoarei Honey

Domnisoara Honey o întâlnește pe Matilda în afara școlii și mersera împreună în tăcere de-a lungul strazii principale a satului. Trecura pe lângă magazinul de fructe cu vitrinele pline cu mere și portocale și pe lângă măcelăria cu bucăți de carne proaspătă și cu pui golași agățați în vitrină, pe lângă mica bancă și pe lângă magazinul de aparate electrice și ajunsera de cealaltă parte a satului, pe un drum îngust de țară, unde nu se mai vedeau trecători, iar mașinile erau foarte rare.

Și acum, fiindcă erau singure, Matilda deveni dintr-o dată vioaie de parcă i s-ar fi rupt o valvă undeva înăuntrul ei și o mare cantitate de energie ar fi fost brusc eliberată. Pășea pe lângă domnisoara Honey ținându-l din când în când și degetele îi zburau în toate partile în timp ce cuvintele îi ieșeau din gura ca focurile de artificii. Făcea cam așa: „Domnisoara Honey una, domnisoara Honey alta, și domnisoara Honey pe cuvântul meu că simt că pot să mișc orice pe lumea asta, nu doar un pahar cu apă și lucruri mici ca asta... Simt că pot să întorc mese și scaune chiar cu oameni pe ele, simt că pot să-i rastorn și pe ei și chiar și lucruri și mai mari, mult mai mari ca mesele și scaunele... Trebuie, numai să stau puțin și să-mi fac putere în ochi și pe urmă pot să împing puterea afară spre orice, atâta timp cât mă concentrez suficient de tare... Trebuie să mă concentrez foarte tare, foarte, foarte tare, domnisoara Honey, și pe urmă încep să simt cum se formează ceva înăuntrul ochilor, dar nu mă deranjează cătuși de puțin, domnisoara Honey...”

— Linisteste-te, copile, linisteste-te, zise domnisoara Honey. Hai să nu ne ambalam așa de tare la începutul treburilor.

— Dar dumneavoastră credeți că e interesant, nu-i așa, domnisoara Honey?

— De interesant, este interesant, zise domnisoara Honey. Mai

mult decât atât. Dar trebuie să actionam cu mare grija de acum înainte, Matilda.

— Trebuie să actionam cu grija?

— Da, pentru ca ne jucam cu forte misterioase despre care nu știm nimic. Nu cred ca este ceva rau. Poate să fie bine. Poate ca sunt niște forte divine. Dar fie ca sunt, fie ca nu, trebuie să avem grija cum le folosim. '

Erau niște cuvinte înțelepte din partea unei persoane înțelepte, dar Matilda era prea agitata ca să-și dea seama de asta:

— Nu-mi dau seama de ce trebuie să fim așa de grijulii, zise ea topaind.

— Încercam să-ți explic ca avem de-a face cu necunoscutul. Este ceva inexplicabil. Cuvântul cel mai potrivit este „fenomen”. Este un fenomen.

— Eu sunt un fenomen? întreba Matilda.

— Este foarte posibil să fii, zise domnisoara Honey. Dar mi-ar plăcea să nu te gândești la tine ca la ceva iese din comun deocamdata. Ce cred ca putem face este să explorăm acest fenomen mai mult, numai noi amândouă, dar cu mare grija de data asta.

— Vreti să mai fac, domnisoara Honey?

— Cam asta aș vrea, zise domnisoara Honey cu retinere.

— Foarte bine, zise Matilda.

— Eu probabil ca sunt și mai răvășită decât tine de ce-ai facut și încerc să găsesc o explicație rezonabilă.

— Ca de exemplu? întreba Matilda.

— Ca de exemplu, dacă asta are legătura cu faptul ca tu ești extraordinar de precoce.

— Chiar sunt într-adevar? întreba Matilda.

— Bineînțeles ca ești. Trebuie să-ți dai seama de asta. Felul cum poți să citești, să lucrezi la matematica...

— Probabil ca aveți dreptate, zise Matilda. Domnisoara Honey se mira de lipsa de apreciere a propriei valori la Matilda și a conștiinței de sine.

— Nu pot să nu ma întreb, zise ea, dacă aceasta capacitate de a misca lucrurile din loc pe care ți-ai descoperit-o are de-a face cu puterea creierului tău.

— Vreti să spuneti ca nu mai e loc la mine în cap de atâta creier și ceva trebuie împins afara?

— Nu este asta exact ceea ce vreau să spun, zise domnisoara Honey zâmbind. Dar orice-ar fi, repet, trebuie să actionam cu mare grija de acum încolo. Nu pot să uit felul ciudat în care ti s-a luminat fata după ce ai rasturnat paharul ultima dată. Erai parcă transportata în alta lume.

— Vreti să spuneti ca făcând asta poate să mi se întâmple ceva rau? Asta vreti să spuneti, domnisoara Honey?

— Te simteai ciudat, nu-i așa?

— Ma simteam minunat, zise Matilda. Pentru o clipa am zburat dincolo de stele cu aripi de argint. V-am spus asta. Și va mai spun ceva: a doua oară a fost mai usor ca prima dată. Mult mai usor. Cred ca este la fel ca și cu orice altceva. Cu cât exersezi mai mult, cu atât e mai usor.

Domnisoara Honey mergea încet, astfel încât Matilda să se poată tine după ea fără să alerge. Era foarte liniste pe drumul îngust de tara, acum când satul ramasese în urma. Era una din acele minunate dupa-amieze de toamna aurie. Lângă drum cresteau tufe de mure și alte fructe salbatice care erau mâncate de pasarele iarna, care acum începeau să se coaca capatând o culoare rosiatica. Din loc în loc cresteau copaci înalti: stejari, fagi și un castan dulce.

Domnisoara Honey, vrând să schimbe subiectul pentru o clipa, îi spuse cum se numeste fiecare copac și o învăta cum să-i recunoasca după forma frunzelor și după modelul de pe scoarta. Matilda asculta cu atentie și depozita totul în minte. În cele din urma, ajunsera la o gaura dintr-un gard viu pe partea stânga a drumului, unde se afla o poarta cu cinci bare metalice.

— Pe aici, zise domnisoara Honey deschizând-o și conducând-o pe Matilda inauntru, după care închise poarta la loc. Mergeau acum

pe o poteca îngusta, care nu era altceva decât urma unor roti de caruta. De o parte și de alta cresteau tufe de alun și se puteau vedea buchete de alune maronii în îmbracamintea lor verde.

— Veveritele or să le culeaga de acum și or să le depoziteze cu grija pentru lunile triste care urmeaza.

— Dar dumneavoastra aici locuiti? întreba Matilda.

— Da, raspunse domnisoara Honey și nu mai dădu alta explicatie.

Matilda nu se întrebase niciodata unde putea locui domnisoara Honey. Se gândise la ea numai ca la o profesoara, o profesoara care apare de cine știe unde, preda la scoala, și pe urma disparea iar.

„Se întreaba oare vreunii dintre copii unde se duc profesorii nostri când se termina scoala? gândi Matilda. S-o întreba careva daca-i asteapta și pe ei cineva acasă, vreo mama, vreo sora sau vreun soț?

— Locuiti singura, domnisoara Honey? întreba ea.

— Da, chiar foarte singura.

Mergeau pe urmele de roti în noroiul uscat de soare și pășeau cu atentie ca să nu-și scrânteasca gleznela. Erau câteva pasarele în ramuri și în rest – pustiu.

— Este o casuta taraneasca, zise domnisoara Honey, nu astepta prea mult. Aproape am ajuns.

Ajunsera la o portita mica, pe jumătate îngropata în gardul viu în partea dreapta și aproape ascunsa de ramurile de alun care cadeau peste ea. Domnisoara se opri cu o mână pe poarta și zise:

— Aici este. Aici locuiesc.

Matilda văzu o poteca prafuita care ducea la o casuta mica din caramida rosie. Era atât de mica, încât semana mai mult cu o casa de păpuși decât cu un lăcaș omenesc. Caramizile din care era construita erau fărâmițate și de culoare palid rosiatică. Avea un acoperis cenusiu de tigla ca un cos de fum și doua ferestre mici în fata. Fiecare fereastră nu era mai mare decât un ziar de format mic. Nu avea etaj. De o parte și de alta a potecii cresteau buruieni,

ramuri tepoase de mure și smocuri lungi de iarba maronie. Un stejar urias umplea casuta. Crengile lui massive se întindeau, învelind-o și acoperind-o, ascunzând-o parcă de restul lumii. Domnisoara Honey cu o mâna încă pe poarta pe care n-o deschisese încă, zise:

— Un poet pe nume Dylan Thomas a scris niște versuri la care ma gândesc de fiecare dată când pășesc pe aceasta carare. Matilda aștepta și domnisoara Honey încet, cu o voce minunata, începu să recite:

Niciodata, vreodata, copila ratacitoare,
Prin povestile spuse la gura sobei și vrajite în somn,
Nu te speria și nu crede ca lupul în blana alba de oaie
O să sara din viziuna-i urlând și râzând,
Prin frunzele catifelate din roua vremii,
Să-ți manânce inima în casuta din padure cu trandafiri.

Urma un moment de liniste și Matilda, care nu auzise până atunci o poezie romantica atât de frumoasa recitata cu voce tare, fu profund miscata:

— Este ca o muzica, sopti ea.

— Chiar este muzica, zise domnisoara Honey.

Apoi, ca și cum s-ar fi rusinat ca lasase să se vadă o așa secreta parte a sufletului ei, împinse repede poarta și păși înauntru. Matilda o urma. Eraparcă puțin speriaata de acest loc. Părea atât de ireal, atât de nesigur, de fantastic și de nepământesc. Era ca o ilustratie din cărțile de povesti ale fratilor Grimm sau ale lui Hans Christian Andersen. Părea casa unde traiau padurarul, Hansel și Gretel, casa unde traia bunicuta Scufitei Roșii sau casa celor sapte pitici.

— Vino, draga mea, o chema domnisoara Honey și Matilda o urma pe poteca.

Usa de la intrare era acoperita de vopsea verde scorjita și nu avea gaura cheii. Domnisoara Honey, pur și simplu, apasa pe clanta și intra înauntru. Deși nu era o femeie înalta trebui să se aplece ca să între. Matilda o urma și ajunse într-o încăpere care semana cu un tunel lung și întunecos.

— Vino cu mine în bucatarie să ma ajuti să fac ceaiul, zise domnisoara Honey și o conduse pe Matilda prin tunel în bucatarie, dacă puteai să-i spui așa. Nu era mai mare decât un dulap de haine și avea o fereastră mica în peretele din spate cu o chiuveta dedesubt, dar fără robinete deasupra chiuvetei. Pe un alt perete era o etajera pentru pregătit mâncarea și un dulap deasupra ei. Pe etajera era un primus (=o lampa de camping care se umple cu parafina și se aprinde deasupra, pompând, ca să creeze presiune pentru flacăra), o craticioara și o sticlă cu lapte pe jumătate plină.

— Poți să-mi aduci puțină apă până aprind primusul! zise domnisoara Honey. Fântâna este afara în spate. Ia galeata. Uite-o. O să găsești o frânghie în fântâna. Leaga galeata cu un capăt și las-o jos, dar ai grijă să nu cazi înauntru!

Matilda, răvășită și mai tare ca până acum, lua galeata și se duse în fundul grădinii. Fântâna avea un mic acoperis de lemn deasupra, o manivelă simplă și o frânghie atârând în jos în groapa întunecată. Matilda trase afara sfoara și o lega de mânerul găleții. Apoi îi dădu drumul înauntru până auzi zgomotul apei și frânghia i se îndoi în mână. O trase din nou uitându-se înauntru. Era apă în galeata.

— E de ajuns? întreaba ea când ajunse în casă.

— Da, zise domnisoara Honey. Presupun că n-ai mai făcut așa ceva niciodată.

— Nu, zise Matilda. Mi-a plăcut. Dar cum puteți să faceți baie?

— Nu fac baie, zise domnisoara Honey. Ma spal stând în picioare. Aduc o galeată plină cu apă, o încălzesc pe lampa asta și ma spal cu ea peste tot.

— Chiar așa faceți? întreba Matilda.

— Bineînțeles, zise domnisoara Honey. Toți oamenii săraci din țara asta așa se spalau până nu demult. Și n-aveau săracii nici primus. Încalzeau apa pe foc făcut în pământ.

— Sunteți saracă, domnisoara Honey?

— Da, zise ea. Foarte. Dar asta este un primus bun, nu?

Primusul vâjâia cu o flacara mare albastruie și deja apa din craticioara începuse să fiarba. Domnisoara Honey scoase un ceainic din dulap și puse câteva frunze de ceai în el. Scoase și o pâine mica și neagra. Taie pâinea în felii subtiri și scoase dintr-un container de plastic niște margarina pe care o întinse de pâine. „Margarina, gândi Matilda. Chiar ca trebuie să fie foarte saraca”. Domnisoara Honey lua o tava și pe ea puse doua cani, ceainicul, jumătate de sticla de lapte și o farfurie cu doua felii de pâine.

— N-am niciun pic de zahar, zise ea. Nu folosesc zahar.

— N-are nimic, zise Matilda, care cu înțelepciunea ei parea să fi înțeles delicatetea situatiei și se ferea să facă vreun comentariu care să o facă să se simta jenata.

— Vino să bem ceaiul în camera de zi, zise domnisoara Honey, luând tava și conducând-o pe Matilda afara din bucatarie, de-a lungul coridorului mic și întunecos, în camera din față. Matilda o urma, dar, chiar în usa a ceea ce se chema „camera de zi”, se opri și se uita în jur într-o uimire absoluta. Camera era mica, patrata și pustie ca o celula de închisoare. Lumina palida a zilei venea printr-o fereastră mica în peretele din fata, care n-avea perdele. Singurele obiecte din camera erau doua cutii de lemn întoarse cu fundul în sus care serveau drept scaune și o a treia cutie între ele care serveau drept masa. Asta era tot. Nu erau tablouri pe pereti, nici covor pe jos, numai niște scânduri grosolane și nelustruite, cu spatii între ele, unde se adunase praful. Plafonul era atât de jos încât cu o saritura Matilda putea să-l atingă cu vârful degetelor. Peretii erau albi, dar nu era vopsea. Matilda freca palma de unul dintre ei și un praf ca de creta se lua pe piele. Era var, acel material ieftin care se foloseste la grajdurile vacilor și la cotețele de gaini.

Matilda era descumpanita. Acesta era locul unde locuia delicata ei profesoara? Aici venea ea acasă după o zi întreaga de munca? Dar de ce? Trebuia să fie ceva foarte ciudat sub toate astea, în mod sigur.

Domnisoara Honey aseza tava pe una din cutiile întoarse.

— Așază-te, draga mea, zise ea, stai jos și să bem o ceasca

fierbinte de ceai. Servește-te cu pâine. Amândoua feliile sunt pentru tine. Nu mănânc niciodată când ajung acasă. Mănânc bine la școală la prânz și-mi ajunge până a doua zi dimineața.

Matilda se așeza cu grijă pe cutia întoarsă și mai mult de politete lua o felie de pâine cu margarina și începu să mănânce. Acasă ar fi avut pâine prajită cu gem de capsuni și probabil o feliuță de chec. Dar parcă totuși acum avea mai mult farmec. Era un mister ascuns în casa asta, un mare mister, n-avea niciun dubiu și de-abia aștepta să vadă care era.

Domnisoara Honey turna ceaiul și adăuga puțin lapte în ambele cani. Nu părea deloc incomodată de faptul că stătea pe niște cutii întoarse sau că bea ceai dintr-o cană pe care o ținea cu mâna pe unul din genunchi.

— M-am gândit foarte mult la ceea ce ai făcut cu paharul. Ai fost înzestrată cu o putere excepțională. Ești conștientă de asta, nu?

— Da, domnisoara Honey, sunt, zise Matilda mestecându-și felia de pâine cu margarina.

— După câte știu, niciun om vreodată în istoria omenirii, n-a reușit să facă un obiect să se miste fără să-l atingă sau să sufle sau fără să folosească un ajutor din afara.

Matilda încuviință fără să zică nimic.

— Lucrul cel mai fascinant, zise ea, ar fi să găsim care este limita acestor puteri ale tale. O, tu zici că poți să misti orice, dar eu am dubii cu asta.

— Mi-ar plăcea să încerc cu ceva imens de mare, zise Matilda.

— Trebuie întotdeauna să te afli aproape de ceea ce misti?

— Nu știu, zise Matilda, dar mi-ar plăcea să descopăr.

Povestea domnisoarei Honey

— Nu trebuie să ne grabim cu asta, zise domnisoara Honey. Hai să mai bem o ceasca cu ceai. Și, te rog, manâncă și cealalta felie de pâine, trebuie să-ți fie foame.

Matilda lua și cealalta felie de pâine și începu s-o manânce încet. Margarina nu era rea. Se întreba dacă și-ar fi dat seama ca nu era unt, dacă n-ar fi stiut dinainte.

— Domnisoara Honey, zise ea dintr-o dată, va platesc atât de prost la scoala?

Domnisoara Honey îi arunca o privire ascutita.

— Nu prea rau, zise ea. Sunt platita la fel cu ceilalti.

— Dar trebuie să fie extrem de puțin dacă sunteți atât de saraca, zise Matilda. Toți profesorii traiesc așa, fără mobila, fără aragaz și fără baie?

— Nu, nu traiesc așa, zise domnisoara Honey puțin încordata. Eu sunt o exceptie.

— Probabil ca va place să trairi foarte simplu, zise Matilda explorând mai departe. Este mult mai usor să faci curatenie dacă n-ai mobila de lustruit sau acele mici ornamente caraghioase care trebuie curatate de praf tot mereu. Și dacă n-aveti frigider nu trebuie nici să va duceti la magazin să cumparati tot felul de lucruri ca oua, maioneza și înghetata, ca să-l umpleți. Nu va mai pierdeti timpul făcând cumparaturi.

În acest moment, văzu ca fața domnisoarei Honey devenise încordata și stranie. Întreg corpul îi devenise rigid. Umerii i se ridicasera, buzele îi erau apasate strânse una de alta și stătea strângându-și cana de ceai cu amândoua mâinile. Se uita parcă în interiorul ei ca să caute raspuns la aceste întrebări nu tocmai inocente. Urma o tacere lunga și neplacuta. În numai treizeci de secunde atmosfera se schimbase complet și acum vibra de

ciudatenie și de secrete.

— Îmi pare rau ca am întrebat toate astea, zise Matilda. De fapt, nu este deloc treaba mea.

La asta domnisoara Honey începu să-și revina. Scutura din umeri și aseza din nou cana pe tava.

— De ce să nu fi întrebat? zise ea. Oricum ai fi întrebat până la urma. Ești prea inteligenta ca să nu-ți pui întrebări. Poate de asta te-am și invitat aici, în definitiv. De fapt, ești primul musafir pe care-l am de când m-am mutat aici de doi ani de zile.

Matilda nu zise nimic. Simțea tensiunea crescând, mai mult și mai mult.

— Ești mult mai înțeleapta decât vârsta pe care o ai, draga mea, continua ea, și asta ma nedumerește. Deși arăți ca un copil, nu ești de fapt copil deloc, pentru ca mintea ta, în rezonanță cu puterile tale, pare să fie foarte matură. Așa ca, presupun ca ești un copil adult, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Matilda ramase mai departe în tăcere. Aștepta ce avea să urmeze.

— Până acum, continua ea, n-am gasit pe nimeni cu care să pot vorbi despre problemele mele. Nu puteam să-mi dezvalui umilinta și, oricum, îmi lipsea curajul. Tot curajul mi-a fost închis în mine când eram copil. Dar acum, dintr-o dată, am dorința disperată de a ma destainui cuiva. Știu ca ești numai o fetița mică, dar este ceva magic înăuntrul tău undeva. Am văzut asta cu ochii mei.

Matilda intra în alertă. Vocea pe care o auzea ascundea un strigăt de ajutor. Asta trebuia să fie. Precis ca asta era.

Vocea continua:

— să mai bem un ceai. Cred ca mai este puțin. Matilda încuviința din cap. Domnisoara Honey turna din nou ceai în ambele cani și adauga puțin lapte. Din nou își prinse cana cu amândouă mâinile și începu să soarba încet. Urma o liniste îndelungată, după care zise:

— Pot să-ți spun o poveste?

— Bineînțeles, spuse Matilda.

— Am 23 de ani, zise domnisoara Honey, și când m-am născut

tatal meu era doctor în acest sat. Aveam o casa veche și frumoasa, destul de mare, de caramida rosie. Este ascunsa de padure după dealuri. Nu cred c-o știi.

Matilda nu raspunse.

— Acolo m-am nascut și, pe urma, s-a întâmplat prima tragedie: mama a murit când aveam doi ani. Tatal meu era foarte ocupat ca doctor, așa ca a trebuit să gaseasca pe cineva să aibă grija de casa și de mine. Așa ca a chemat-o pe sora mamei mele care nu era casatorita, matusa mea, să vina să stea cu noi. A fost de acord și a venit.

Matilda asculta cu atentie.

— Câți ani avea matusa dumneavoastra când a venit? întreba ea.

— Nu prea în vârstă. Vreo 30 de ani, aş zice. Dar am urât-o chiar din prima clipa. Îmi era tare greu, căci matusa mea nu era o femeie blândă. Tatal meu n-avea cum să știe bine asta, fiindca n-o cunoscuse bine înainte și, când se întâlneau, ea se purta altfel decât firea ei, ca să-i facă impresie buna.

Domnisoara Honey făcu o pauza și sorbi din ceai.

— Nu pot să-mi explic deloc de ce-ți spun toate acestea, zise ea, deloc în apele ei.

— Continuati, zise Matilda. Va rog!

— Ei bine, zise ea, pe urma se întâmpla a doua tragedie. Când aveam 5 ani, tatal meu a murit pe neasteptate: azi era acolo și mâine nu mai era. Așa ca am ramas să traiesc numai cu matusa mea, care a devenit tutorele meu legal. Avea toată puterea unui parinte asupra mea. Și, într-un fel sau altul, ea a devenit proprietarul casei.

— Dar cum a murit tatal dumneavoastra? întreba Matilda.

— Este foarte interesant ca întrebi asta, zise ea. Eu nu mi-am pus întrebarea pe vremea aceea, dar am aflat mai târziu ca exista o mare parte de mister în moartea lui.

— Nu și-au dat seama de ce a muri? întreba Matilda.

— Nu, nu chiar așa, zise domnisoara Honey meditănd. Vezi tu, nimeni n-ar fi crezut ca el ar fi putut să facă asta. Era un barbat

foarte sanatos la minte și înțelept.

— Ce să facă? întreba Matilda.

— să se sinucida.

Matilda ramase împietrita.

— S-a sincucis? suspina Matilda.

— Așa a parut, zise domnisoara Honey. Dar cine știe?

Se strecura și întoarse capul să priveasca pe fereastra.

— Cred ca știu, zise Matilda. Credeti ca matusa l-a omorât și a facut să pară că s-a sinucis.

— Nu cred nimic, zise domnisoara Honey. Nimeni nu poate gândi sau crede astfel de lucruri fără dovezi.

Mica odaie ramase în liniste. Matilda observa ca mâinile care strângeau cana, acum tremurau usor.

— Dar ce s-a întâmplat mai departe? întreba ea. Ce s-a întâmplat când ati ramas singura cu matusa? A fost buna cu dumneavoastra?

— Buna? zise domnisoara Honey. A fost un diavol. Imediat ce tata nu i-a mai stat în cale, a devenit o teroare! Viața mea a devenit un cosmar.

— Dar ce va făcea? întreba Matilda.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, zise domnisoara Honey. Este prea socant. Spre sfârșit începusem să fiu atât de speriața de ea, ca începeam să tremur numai când intra în camera. Trebuie să înțelegi ca nu am avut niciodata o fire puternica, așa ca tine. Eram timida și dadeam mereu înapoi.

— Dar n-aveati nicio alta ruda? întreba Matilda. Alte matusi sau unchi sau bunici care să vina să va vadă?

— Pe nimeni, după câte știu, zise domnisoara Honey. Toți murisera sau plecasera în Australia. Și așa este și astazi.

— Deci ati crescut singura cu matusa, zise Matilda. Ba precis ca ati mers la scoala.

— Sigur, zise domnisoara Honey. Am fost la aceeași scoala la care mergi și tu acum. Dar stateam acasă atunci.

Domnisoara Honey se opri și-și fixa privirea în fundul crinii.

— Ce încerc să-ți spun este, continua ea, ca de-a lungul anilor am devenit atât de dominată și de calcată în picioare de acest monstru de matusa, încât, când îmi spunea să fac ceva, orice m-ar fi pus să fac, ma supuneam fără să crâcnesc. Se poate întâmpla așa ceva, să știi. Pe la 10 ani devenisem sclava ei. Făceam toată treaba în casa, îi făceam patul, spalam și calcam pentru ea, gateam. Învatasem să le fac pe toate.

— Dar ati fi putut să va plângeți cuiva, nu?

— Cui? zise domnisoara Honey. Și, oricum, eram prea terorizată de frica ca să mă plâng. Ți-am spus, eram sclava ei.

— Va batea?

— să nu intram în detalii, zise domnisoara Honey.

— Absolut îngrozitor, zise Matilda. Plângeati tot timpul?

— Numai când eram sigură, zise domnisoara Honey. Nu-mi dădea voie să plâng cu ea de fata. Traiam într-o frică continuă.

— Ce s-a întâmplat când ati terminat școala? întreba Matilda.

— Am fost inteligentă ca elevă. aș fi putut să merg la universitate. Dar nici nu s-a pus vreodată problema.

— De ce? întreba Matilda.

— Pentru că avea nevoie de mine să fac treaba acasă.

— Și cum ati devenit profesoară? întreba Matilda.

— Exista un colegiu care pregătește profesori la Reading, zise domnisoara Honey. Este la numai 40 de minute de mers cu autobuzul de aici. Mi-a dat voie să mă duc acolo, cu condiția să vin acasă în fiecare după-amiază, să spal și să calc, să fac curat și să pregătesc cina.

— Câți ani aveți atunci? întreba Matilda.

— Când am plecat la colegiu aveam 18 ani, zise domnisoara Honey.

— Puteți să vă faceți bagajul și să plecați de acasă, zise Matilda.

— Nu înainte să am un serviciu, zise domnisoara Honey. Și nu uita, eram la vârsta respectivă atât de dominată de matusa mea, încât n-as fi îndrăznit. Nu-ți poți imagina cum este să fii complet

sub controlul unei personalitati puternice. Te transformi într-o peltea. Asta este. Asta este povestea trista a vietii mele. Acum ți-am spus destul.

— Va rog, nu va opriti, zise Matilda. Nu mi-ați terminat-o. Cum ati reusit să plecati și cum ati ajuns să traiti în casuta asta ciudata?

— Ah, asta a fost ce-a fost... zise domnisoara Honey. Am fost foarte mândra de mine.

— Povestiți-mi, zise Matilda.

— Ei bine, zise domnisoara Honey, când în sfârșit mi-am gasit serviciu, matusa mi-a spus ca-i datorez bani multi. Am întrebat-o de ce. Mi-a raspuns „Pentru ca ți-am dat de mâncare toți anii astia, ți-am cumparat îmbracaminte și încaltaminte.” Mi-a spus ca se adunasera mii și ca trebuie să-i platesc, dându-i salariu pe urmatorii zece ani. „O să-ți dau o lira pe saptamâna bani de buzunar”, a zis. A mers până acolo, încât a aranjat cu scoala ca salariul meu să mearga direct la banca ei. M-a facut să semnez o hârtie.

— Nu trebuia să faceti asta, zise Matilda. Salariul era sansa dumneavoastra de libertate.

— Știu, știu, zise domnisoara Honey. Dar până atunci fusesem sclava ei toată viața și n-am avut curajul să spun „nu”. Eram înca terorizata de ea. Putea înca să-mi facă rau.

— Și cum ati reusit să scapati? întreba Matilda.

— Ah, zise domnisoara Honey, zâmbind pentru prima dată. Asta a fost acum doi ani. A fost cel mai triumf al meu.

— Va rog, spuneți-mi, zise Matilda.

— Obisnuiam să ma scol foarte devreme și să ies afara să ma plimb în timp ce matusa mea înca mai dormea. Și, într-o zi, am gasit casuta asta ciudata. Era goala. Am aflat a cui era. Era a unui taran. M-am dus la el. Țaranii și ei se trezesc foarte devreme. Mulgea vacile. L-am întrebat dacă pot s-o închiriez. „Nu poți să traiesti acolo, a zis. N-are conditii, n-are apa curenta, n-are nimic.” „Dar vreau să ma mut acolo, am zis. Sunt romantica și m-am îndragostit de ea. Va rog să mi-o închiriat!” „Nu ești sanatoasa la minte, mi-a

zis. Dar dacă vrei, n-ai decât! Chiria este 10 pence pe săptămâna.” „Uite chiria pe o luna înainte, i-am zis și i-am dat 40 de pence. Va multumesc foarte mult!”

— Extraordinar! zise Matilda. Și dintr-o dată ati avut o casa a dumneavoastra! Dar cum de-ați avut curajul să-i spuneti matusii?

— Asta a fost greu, zise domnisoara Honey. Dar m-am forțat pe mine însami s-o fac. Într-o seara, după ce i-am pregătit cina, m-am dus sus și mi-am împachetat câteva lucruri care-mi aparțineau într-o cutie de carton, am coborât și i-am spus ca plec. „Mi-am închiriat o casa”, i-am spus. A explodat! „Ai închiriat o casa! a urlat. Cum poți să-ți închiriezi o casa când ai numai o lira pe săptămâna? „,, Am închiriat o casa”, i-am răspuns. „Și cum o să faci ca să ai bani de mâncare?” „Ma descurc”, i-am răspuns și am ieseit pe usa.

— Oh, foarte bine, zise Matilda. Așa ca sunteți libera!

— Sunt libera, zise domnisoara Honey. Nu pot să-ți spun ce fericita am fost!

— Dar chiar v-ați descurcat să traiti numai cu o lira pe săptămâna timp de doi ani? întreba Matilda.

— Bineînțeles, zise domnisoara Honey. Platesc 10 pence la chirie și de rest cumpar parafina pentru primus și pentru lampa, lapte, ceai, pâine și margarina. Nu-mi trebuie altceva. Ți-am spus ca manânc foarte bine la scoala la prânz.

Matilda o privea fix. Ce lucru curajos facuse! Dintr-o data, devenise eroina în fata Matildei.

— Dar nu este îngrozitor de frig iarna? întreba ea.

— Am lampa cu parafina, zise domnisoara Honey. Nu-ți poți închipui ce placut pot să ma simt aici iarna cu ea.

— Aveți pat, domnisoara Honey?

— Nu tocmai, zise ea zâmbind din nou. Dar se spune ca este foarte sanatos să dormi pe o suprafata tare.

În acel moment, Matilda văzu toată situatia cu o absoluta claritate. Domnisoara Honey avea nevoie de ajutor, nu putea să reziste așa la infinit.

— V-ar fi mult mai bine, domnisoara Honeyj dacă v-ați lasă slujba și ati trai din ajutor de somaj.

— N-as face asta niciodata. Îmi place meseria mea.

— Și matusa asta groaznica, zise Matilda, presupun ca traieste în casa aceea veche și frumoasa.

— Sigur, zise domnisoara Honey. Are numai vreo 50 de ani și mai are multi înainte.

— Și credeti ca tatal dumneavoastra chiar a avut în minte să-i lase ei casa pentru totdeauna?

— Sunt sigura ca nu, zise domnisoara Honey. Parintii dau, de obicei, casa tutorelui pentru o anumită perioada de timp, dar întotdeauna revine copilului, devenind proprietatea acestuia la maturitate.

— Atunci este cu siguranta proprietatea dumneavoastra?

— Testamentul tatalui meu nu a fost gasit niciodata, zise domnisoara Honey. S-ar parea ca l-a distrus cineva.

— Nu-i greu de ghicit cine, zise Matilda.

— Da, zise domnisoara Honey.

— Dar dacă nu exista testament, domnisoara Honey, atunci în mod sigur casa va revine dumneavoastra, fiindca sunteti ruda cea mai apropiata.

— Da, dar matusa mea a produs o bucată de hârtie – chipurile – scrisa de tatal meu, în care se spune ca lasă casa cumnatei lui în schimbul grijii de a ma creste. Sunt sigura ca este plagiatura, dar nu poate nimeni dovedi asta.

— Dar n-ați fi putut să încercati? întreba Matilda. N-ați fi putut să va angajati un avocat bun care să încerce?

— N-am bani pentru așa ceva, zise domnisoara Honey. Și nu uita ca matusa asta a mea este o persoana foarte respectata în societate. Are foarte multe relatii.

— Cine este? întreba Matilda.

Domnisoara Honey ezita un moment. Apoi spuse cu o voce slaba:

— Domnisoara Trunchbull.

Numele

— Domnisoara Trunchbull! striga Matilda sarind cu un picior ridicat în aer. Vreti să spuneti ca ea este matusa dumneavoastra? Ea v-a crescut?

— Da, zise domnisoara Honey.

— Nu-i de mirare ca erati terorizata! striga Matilda. Ieri am vazut luând o fetita de codite și aruncând-o peste gardul scolii.

— Asta nu-i nimic, zise domnisoara Honey. După ce tatal meu a murit, când aveam numai cinci ani și jumătate, ma lasă să fac baie singura. Și dacă venea la mine și vedea ca nu m-am spalat bine ma бага cu capul la fund și ma tinea acolo. Dar nu ma face să încep cu povesti din astea, fiindca astea n-o să ne ajute deloc.

— Da, așa este, zise Matilda.

— Dar am venit aici să vorbim despre tine, zise ea, și tot ce-am facut până acum a fost să vorbim numai despre mine. Ma simt îngrozitor. De fapt, sunt mult mai interesata să vad ce poți tu să faci cu ochii tai nemaipomeniti.

— Pot să mut lucruri, zise Matilda. Știu ca pot. Pot să le rastorn.

— Ce-ai spune tu, zise domnisoara Honey, dacă am face niște experiente, cu foarte multa prudenta, ca să vedem cât de mult poți să împingi lucrurile.

În mod surprinzator, Matilda raspunse:

— Dacă nu va suparati, domnisoara Honey, aș prefera să nu mai fac nimic acum. Vreau să ma duc aga să și să ma gândesc la tot ce-am auzit în după amiaza aceasta.

Domnisoara Honey se ridica imediat în picioare.

— Sigur, zise ea. Te-am tinut prea mult. Mama ta trebuie să fie îngrijorata.

— Nu este niciodata îngrijorata, zise Matilda zâmbind. Dar aș vrea să plec acasă acum, va rog, dacă nu va suparati.

— Hai să mergem atunci, zise domnisoara Honey. Îmi pare rau ca ți-am servit o gustare atât de saracacioasa.

— Deloc, zise Matilda, mi-a placut.

Mersera împreuna tot drumul până la casa Matildei, în totala tacere. Domnisoara Honey își daud seama ca asta era dorinta Matildei. Copilul parea atât de absorbit de gânduri. Încât nu vedea pe unde pasea. Când ajunsera în dreptul portii casei Matildei domnisoara Honey zise:

— Ar fi mai bine să uiți ce-am vorbit în dupa-amiaza asta.

— Nu pot să va promit asta, dar va promit ca n-am să vorbesc cu nimeni despre asta, nici macar cu dumneavoastra.

— Este foarte înțelept să faci asta, zise domnisoara Honey.

— Dar nu va promit ca n-o să ma gândesc la asta domnisoara Honey. M-am gândit în continuu tot drumul și cred ca am un crâmpei de idee.

— Nu, zise domnisoara Honey. Te rog, uita tot!

— aș vrea să va întreb numai trei lucruri înainte de a nu mai discuta subiectul, zise Matilda. Va rog, o să-mi raspundeti, domnisoara Honey?

Domnisoara Honey zâmbi. „Este extraordinar, își spuse, cum acest năpârstoc de fetiță ia imediat în grija ei toate problemele mele, și cu o așa autoritate”.

— Ei, asta depinde de ce ma întrebi, zise ea.

— În primul rând, zise Matilda, cum îi spunea domnisoara Trunchbull tatalui dumneavoastra când locuiau împreuna?

— Sunt sigura ca-i spunea Magnus, zise domnisoara Honey. Țsta era prenumele lui.

— Și cum îi spunea tatal dumneavoastra domnisoarei Trunchbull?

— O chema Agatha, zise domnisoara Honey. Așa îi spunea.

— Și ultima, zise Matilda, cum va spunea tatal dumneavoastra și domnisoara Trunchbull acasă?

— Îmi spuneau Jenny, zise domnisoara Honey.

Matilda pusese fiecare întrebare cu grija.

— Lasati-ma să vad dacă am retinut bine, zise ea. Acasă la dumneavoastra, tatal dumneavoastra era Magnus, domnisoara Trunchbull era Agatha și dumneavoastra erati Jenny. E corect?

— Da, zise domnisoara Honey.

— Multumesc, zise Matilda. N-o să mai aduc vorba despre asta.

Domnisoara Honey se întreba ce putea să fie în mintea acestui copil.

— să nu faci vreo prostie, zise ea.

Matilda râse și plecă, alergând pe poteca care ducea la usa casei strigând pe când se îndepărta:

— La revedere, domnisoara Honey! Va multumesc mult pentru ceai!

Exercitiul

Matilda găsi casa pustie ca de obicei. Tatal ei nu se întorsese încă de la lucru, mama nu se întorsese de la bingo, iar fratele putea fi oriunde. Merse direct în camera de zi și deschise un sertar unde știa ca tatal ei pastra o cutie de tigari de foi. Lua una, o duse la ea în dormitor și încuie usa. „Acum exercitiul, își spuse ea. O să fie greu, dar sunt hotărâtă să reusesc.”

Planul de cum avea s-o ajute pe domnisoara Honey începuse să se contureze frumos în mintea ei. Avea acum aproape toate detaliile, dar în cele din urma totul depindea de puterea ei de a face un anumit lucru cu ochii. Știa ca n-o să poată de la început, dar se simtea în stare după mult efort și exercitiu să reușească. Țigara de foi era esențială. Era mai groasă decât i-ar fi trebuit, dar greutatea era exact cea care-i trebuia. Era bună pentru exercitiu. În camera Matildei era o masă mică de toaletă pe care se afla o perie de par, un pieptene și două cărți de la bibliotecă. Matilda le dădu pe toate la o parte și puse țigara în mijlocul masei de toaletă. Pe urmă, se duse să se așeze la capatul patului. Se așeza, începu să se concentreze și, foarte repede de data asta, simți electricitatea, începând să i se formeze în cap și să se strângă în spatele ochilor. Ochii i se încălziră și milioane de mâini mici și invizibile începura să împuste afara scântei mici înspre țigara.

— Misca! sopți ea și, spre marea ei surpriză, aproape instantaneu, țigara cu bandă de hârtie roșie cu auriu la mijloc se rasuci de-a lungul mesei de toaletă și căzu pe covor.

Matildei îi plăcuse grozav să facă asta. Fusesse nemaipomenit! Simțise parcă scântei umblându-i prin cap și apoi sarindu-i afara din ochi. Avusese un sentiment de putere, aproape nepamântesc. Și de repede mersese de data asta! Și ce ușor! Se îndreptă spre locul unde căzuse țigara, o ridică și o puse înapoi pe masă. „Acum, partea

mai dificila”, gândi ea. Dacă avea puterea să împingă, atunci, în mod sigur, avea puterea să și ridice!? Era neaparat necesar să poată să și ridice. „Trebuie să pot s-o ridic în aer și s-o tin acolo. Nu e un lucru atât de greu, o tigara.” Se așeza din nou pe marginea patului și încerca iarasi. Era ușor acum să-și strângă puterea în spatele ochilor. Era ca și cum ar fi apăsât pe un tragaci acolo în creier. „Ridica-te – șopti ea. Ridica-te! Ridica-te!” La început tigara începu să se rostogolească. Dar, când Matilda începu să se concentreze cât putea de tare, un capăt al țigării începu încet să se ridice vreo trei centimetri de la suprafața mesei. Cu un efort colosal, reuși s-o țină așa zece secunde după care cazu înapoi pe masa.

— Pfiu, sufla ea. O să meargă! O să meargă! O ora întreaga continua să exerseze și, în cele din urmă, reuși numai cu puterea ochilor să ridice toată tigara de pe masa la 30 de centimetri înălțime și s-o țină acolo aproximativ un minut.

După asta, Matilda se simți dintr-o dată atât de obosită, încât cazu pe pat și adormi imediat. Și așa o găsiră părinții ceva mai târziu.

— Ce se întâmplă cu tine? o întreba mama trezind-o din somn. Ești bolnavă?

— Aoleu, zise Matilda, trezindu-se și uitându-se în jur. Nu. Ma simt bine. Am fost puțin obosită, atâta tot.

De atunci, în fiecare zi după școală, Matilda se încuia în camera ei și exersa cu tigara. Nu după multă vreme începu să meargă toată treaba minunat. Șase zile mai târziu, următoarea miercuri seara, nu numai că putea să ridice tigara sus în aer, dar putea s-o și miste în jur cum vroia. Era minunat. „Pot, striga ea. Pot să ridic tigara în aer cu puterea din ochi, s-o împing sau s-o trag în aer cum vreau!” Ce avea de făcut acum era să și pună în aplicare marele plan.

Al treilea miracol

A doua zi era joi și joia, așa cum stiau toți copiii din clasa domnisoarei Honey, era ziua când directoarea ținea prima ora de după masa de prânz.

Dimineata devreme, domnisoara Honey le spuse:

— Câtorva dintre voi nu le-a prea plăcut când domnisoara directoare a ținut lecția ultima dată, așa ca hai să încercăm astăzi să avem cât se poate de multa grija și să fim cât se poate de atenți. Cum îți sunt urechile, Eric, după ultima întâlnire cu domnisoara Trunchbull?

— Mi le-a întins, zise Eric. Mama spune că e sigură că sunt mai mari decât erau înainte.

— Rupert, zise domnisoara Honey, mă bucur că nu ți-a cazut parul după ce-ai patit joia trecută.

— Ce m-a mai durut după aia... zise Rupert.

— Și tu, Nigel, zise domnisoara Honey, încearcă – te rog – să nu mai faci pe deșteptul cu domnisoara directoare astăzi. Ai fost destul de obraznic săptămâna trecută.

— Nu pot să-o sufar, zise Nigel.

— Încearcă să nu arăți, zise domnisoara Honey. N-ai nimic de câștigat. Este o femeie foarte puternică. Are mușchii ca niște funii de oțel.

— Ce bine-ar fi să fiu om mare, zise Nigel. aș lăsa-o la pământ.

— Ma îndoiesc, zise domnisoara Honey. Nimeni n-a învins-o până acum.

— Iarăși o să pună întrebări? Întreba o fetiță maruntică.

— În mod sigur, tabla înmulțirii cu 3. Asta se presupune că ați învățat în ultima săptămână. Faceți în așa fel încât să nu vă prinda cu ceva neștiut.

Pauza de prânz veni și trecu. După prânz, clasa se întâlnește din

nou. Domnisoara Honey statea la o margine de clasa și toți copiii stateau în liniste în banci, așteptând cu încordare. Și, dintr-o dată, ca un urias care venea parcă pentru Judecata de Apoi, Trunchbull intra în clasa în pantalonii ei verzi și cu camasa de bumbac. Se duse direct la cana cu apa, o ridica de toarta și se uita înauntru.

— Ma bucur să constat, zise ea, ca nu am niciun fel de târătoare în apa mea de baut de data asta. Dacă ar fi fost, atunci ceva exceptional de neplacut i s-ar fi întâmplat fiecarui membru al acestei clase. Și asta te include și pe dumneata, domnisoara Honey.

Clasa ramase în liniste, dar foarte încordata. Știa acum câte ceva despre aceasta tigroaica și nimeni nu vroia să riste nimic.

— Foarte bine, bubui Trunchbull. Hai să vedem cât de bine stiti tabla înmulțirii cu trei. Sau, altfel spus, hai să vedem cât de prost v-a învățat domnisoara Honey tabla înmulțirii cu trei.

Trunchbull statea în fata clasei cu picioarele departate și mâinile pe solduri, încruntându-se amenintător la domnisoara Honey care statea nemiscata de o parte a clasei. Matilda, stând și ea nemiscata în banca ei din rândul al doilea, observa totul cu mare atentie.

— Tu, striga Trunchbull, îndreptând un deget ca un făcăleț spre un baietel pe care-l chema Wilfred. Wilfred statea pe partea dreapta în rândul din fata.

— Ridica-te-n picioare, striga ea.

Wilfred se ridica în picioare.

— Spune tabla înmulțirii cu trei înapoi, latra Trunchbull.

— Înapoi? zise Wilfred. Dar n-am învățat-o înapoi.

— Poftim, striga Trunchbull triumfând. Nu v-a învățat nimic! Doimisoara Honey, de ce nu i-ai învățat absolut nimic în ultima săptămâna?

— Nu este adevarat, domnisoara directoare, zise domnisoara Honey. Toți știu tabla înmulțirii cu trei. Dar nu înțeleg de ce ar fi trebuit să-i învăț s-o spuna și invers. Nu vad ce importanta poate să aibă să o știe și invers. Cursul normal al lucrurilor este mereu înainte; îndrăznesc să va întreb dacă dumneavoastra, domnisoara

Trunchbull, puteti să spuneti pe litere înapoi un cuvânt simplu ca, de exemplu, „gresit” instantaneu. Ma îndoiesc ca puteti.

— Nu fii impertinenta cu mine, domnisoara Honey! i-o reteza Trunchbull și se întoarce spre nefericitul Wilfred. Foarte bine, baiete! zise în continuare. Raspunde-mi la întrebarea asta: Am sapte mere, sapte portocale și sapte banane. Câte bucati de fructe am cu toate la un loc? Repede! Dă-i drumul! Raspunde!

— Asta este adunare, se plânse Wilfred. Asta nu este tabla înmulțirii cu trei.

— Prost facut gramada, striga Trunchbull. Tu, buboi infectat! Tu, ciuperca mâncata de purici! Asta este tabla înmulțirii cu trei! Ai trei gramezi separate de fructe și fiecare are sapte bucati. $3 \times 7 = 21$! Tu nu poți să vezi asta cu creierul tău împutit ca o balta statuta! Îți mai dau o sansa: Am opt nuci de cocos, opt nuci și opt capete de nuci seci ca al tău. Câte nuci am cu toate la un loc? Hai, raspunde repede!

Bietul Wilfred era complet pierdut.

— Stati puțin, plânse el. Va rog să stati puțin! Trebuie să adunam opt nuci de cocos, opt nuci... începu să adune pe degete.

— Furuncul plesnit! urla Trunchbull. Vierme mâncat de molii! Nu este adunare! Este înnmultire! Raspunsul este 3×8 ! Sau poate 8×3 ? Raspunde repede la asta, cânat deformat, și fa bine și nu ma lasă să aștept!

De acum, Wilfred era mult prea speriat și ravasit ca să mai poată macar să vorbeasca. Din doua alunecari, Trunchbull fu lângă el și, cu o uimitoare figura de gimnastica sau mai degraba o figura de judo sau karate, lovi spatelul picioarelor lui Wilfred cu unul din picioarele ei, în așa fel încât Wilfred sari de la pamânt și făcu un salt în aer. Dar la jumătatea saltului îl prinse de gamba și-l lasă să se balangane cu capul în jos ca un pui atârnat în vitrina unui magazin de carne.

— 8×3 , striga Trunchbull balanganindu-l pe Wilfred lateral, tinându-l de gamba. 8×3 este la fel ca 3×8 și 3×8 fac 24! Repeta asta!

În acel moment, Nigel, din celalalt capat al camerei, sari în

picioare și începu să arate cu degetul spre tabla, strigând exaltat:

— Creta! Creta! Uitati-va la creta! Se misca singura!

Atât de isteric și atât de ascutit fusese strigatul lui Nigel, încât toți din clasa, inclusiv Trunchbull, se uitara la tabla. Și acolo toți putura să vadă o bucata de creta noua care se misca pe suprafata neagra-gri a tablei.

— Scrie ceva! tipa ascutit Nigel. Creta scrie ceva!

Și era adevarat... A-ga-tha...

— Ce naiba e asta? striga Trunchbull.

Era impresionata să-și vadă numele mic scris pe tabla cu o mână invizibila. Îi dădu drumul lui Wilfred la podea, după care începu să strige în gol:

— Cine face asta? Cine scrie?

Creta continua să scrie: Agatha, sunt Magnus. Sunt Magnus.

Cu totii putura să audă suspinul care iese din gâtul lui Trunchbull.

— Nu! striga ea. Nu poate fi Magnus! Nu se poate! Nu poate fi Magnus!

— Sunt Magnus. Fa bine și crede.

Domnisoara Honey de la marginea clasei îi arunca o privire scurta Matildei. Fetita statea dreapta la pupitru, cu capul drept în aer, cu gura strânsa și cu ochii sclipindu-i ca doua stele.

— Agatha, da-i lui Jenny a mea casa înapoi.

Pentru un motiv oarecare toată clasa acum o privea pe Trunchbull. Fata femeii capatase culoarea alba ca zapada și gura i se deschidea și i se închidea ca a unui peste scos din apa scotând o serie de suspine.

— Da-i lui Jenny a mea salariile. Da-i lui Jenny a mea casa. Pleaca. Dacă nu, o să vin să-ți fac de petrecanie. O să-ți fac de petrecanie cum mi-ai facut tu mie. Te urmaresc, Agatha!

Creta se opri din scris. Se mai misca câteva clipe, după care cazu pe jos cu un clinchet și se sparse în doua. Wilfred, care ajunsese acum la el în banca, striga:

— Domnisoara Trunchbull a cazut! Domnisoara Trunchbull e pe jos!

Asta fusese vestea cea mai senzationala și toți copiii sarira din banci să se uite mai bine. Silueta uriasa a lui Trunchbull era într-adevar acolo, întinsa cât era de mare pe spate la podea, fără cunostinta. Domnisoara Honey alerga și îngenunche lângă uriasul întins la pamânt.

— A lesinat! striga ea. E rece! Duceti-va careva și aduceți-o pe asistenta!

Trei copii iesira alergând din clasa. Nigel, gata întotdeauna să acționeze, sari și lua cana cu apa.

— Total meu zise ca apa e cea mai buna ca să trezesti pe cineva din lesin.

Și cu asta, turna întreg continutul canii în capul lui Trunchbull. Nimeni, nici macar domnisoara Honey nu protesta.

Cât despre Matilda, ea ramase mai departe nemiscata la locul ei. Se simtea în mod curios foarte usoara. Se simtea de parcă ar fi atins ceva ce nu apartine acestei lumi: al noualea cer sau cea mai înalta stea. Simtise într-un mod minunat energia strângându-i-se în spatele ochilor, cuprinzându-i ca un lichid cald, ochii devenindu-i fierbinti, mai fierbinti decât îi fusesera vreodata. Apoi scânteile îi iesira din orbite și, în cele din urma, creta se ridicase singura și începuse să scrie. Se simtea de parcă nu facuse nimic. Totul fusese atât de usor...

Asistenta medicala a scolii urmata de cinci profesori, trei femei și doi barbati, intrara grabiti în clasa.

— În sfârșit, cineva a pus-o la pamânt, zise unul din barbati râzând. Felicitari, domnisoara Honey!

— Cine a aruncat cu apa pe ea? întreba asistenta.

— Eu, striga Nigel cu mândrie.

— Bravo tie! zise un alt profesor. să mai aducem?

— Oprite-va, zise asistenta. Trebuie s-o caram la infirmerie.

Fu nevoie de toți cei cinci profesori și de asistenta ca imensa

femeie să fie ridicată și arată afară.

— Cred că ar fi mai bine să vă duceți cu toții afară în curte și să vă jucați până la lecția următoare, zise domnișoara Honey clasei.

Pe urmă, se întoarse la tablă și șterse cu grijă tot ce fusese scris.

Copiii se strânseseră în fața ușii ca să iasă. Matilda se duse și ea, dar trecând pe lângă domnișoara Honey se opri. Ochii ei stralucitori îi întâlni pe cei ai domnișoarei Honey care, alergând spre Matilda, o îmbrățișă și o sărută.

Casa cea noua

Mai târziu, în aceeași zi se raspândi vestea ca domnisoara directoare își revenise și plecase de la școala cu fata alba și buzele strânse. În dimineata următoare, nu veni la școală. La prânz, domnul Trilby, profesorul cu funcția cea mai înaltă după domnisoara Trunchbull, îi telefona s-o întrebe cum se simte, dar nu raspunse nimeni. După ore, domnul Trilby decise să investigheze mai departe, așa ca se duse acasă la domnisoara Trunchbull, care locuia într-o casă mică și frumoasă din cărămidă roșie. Casa se afla la marginea satului, ascunsă după pădure printre dealuri; era construită în stil georgian și era cunoscută sub numele de „Casa Rosie”.

Suna la ușă. Ciocani tare. Nu raspunse nimeni. Striga tare: „E cineva acasă?” Nu raspunse nimeni. Încerca ușă și, spre marea lui surpriză, o găsi deschisă. Intra. Era liniște și nu era nimeni acasă. Toată mobilă era la locul ei. Domnul Trilby se duse mai sus în dormitorul principal. Acolo la fel, totul pară normal până când începu să deschidă sertarele și uși de la dulap. Nu erau haine, nici lenjerie, nici pantofi. Toate dispăruseră.

— A zburat, își zise domnul Trilby și se duse să informeze administrația școlii că directoarea pare să fi dispărut.

A doua zi dimineata, domnisoara Honey primi înregistrat prin poșta de la firma de avocați din localitate o scrisoare prin care era informată că testamentul tatălui ei, doctorul Honey, a apărut în mod misterios. Documentul dezvăluia că, de la moartea tatălui ei, domnisoara Honey fusese de fapt proprietarul de drept al casei de la marginea satului cunoscută sub numele de „Casa Rosie”, care până recent fusese ocupată de domnisoara Agatha Trunchbull. Testamentul preciza, de asemenea, că toate economiile tatălui ei, care încă se mai aflau neatinse în bancă, fuseseră de asemenea luate

ei. În scrisoare, avocatul mai adauga ca domnisoara Honey era rugata să treacă pe la biroul firmei cât de curând posibil ca să i se transfere proprietatea și banii pe numele ei. Domnisoara Honey se conforma și în doua săptămâni se muta în Casa Rosie, locul în care se nascuse, unde din fericire toată mobila și toate tablourile se aflau intacte la locul lor. De atunci, Matilda deveni un oaspete bine primit în Casa Rosie, în fiecare după-amiază, după școală, și o prietenie strânsă începu să se înfiripeze între profesoara și fetita.

La școală se petrecuseră de asemenea schimbări mari. Imediat ce devenise clar ca domnisoara Trunchbull disparuse, domnul Trilby fu numit director. Foarte curând, Matilda fu mutată în clasa cea mai mare, unde domnisoara Plimsoll descoperi imediat ca Matilda era stralucitoare la minte, exact așa cum o descriesese domnisoara Honey.

Într-o seară, câteva săptămâni mai târziu, Matilda servea ceaiul cu domnisoara Honey ca de obicei în bucatăria din Casa Rosie, când Matilda dintr-o dată spusese:

- Mi s-a întâmplat ceva ciudat, domnisoara Honey.
- Spune-mi, despre ce e vorba? întreba domnisoara Honey.
- Azi dimineața, zise Matilda, am încercat să mă joc și să împing ceva cu privirea și n-am reușit. Nu s-a miscat deloc. N-am simțit nici macar căldura aceea în spatele ochilor. Mi-am pierdut complet puterea.

Domnisoara Honey unse cu grija o felie de pâine cu unt și puse pe ea puțin gem de capsuni.

- Ma așteptam să se întâmple așa, zise ea.
- Da? De ce? întreba Matilda.
- N-am de unde să știu sigur, dar uite ce cred: când erai la mine în clasă n-aveai nimic de făcut, nimic care să-ți pună probleme. Mintea ta atât de capabilă era frustrată. Clocotea în gol la tine în cap. Era o energie imensă închisă acolo care n-avea pe ce să fie consumată și, într-un fel sau altul, ai găsit o cale să o scoti de acolo prin ochi și să faci obiectele să se miste. Dar acum lucrurile s-au

schimbat. Ești acum în clasa cea mai mare, cu copii de doua ori mai mari ca tine și toată energia mintii tale este folosita în clasa. Creierul tău este solicitat pentru prima dată, ceea ce este minunat. Este numai o explicatie a mea; poate fi naiva, dar are un sens, cumva.

— Ma bucur ca s-a întâmplat așa, zise Matilda. N-as fi vrut să traiesc toată viața ca un magician.

— Ai facut destul, zise domnisoara Honey. Încă am momente când, cu greu, îmi vine să cred ca ai facut toate astea pentru mine.

Matilda, cocotata pe un scaun înalt la masa de la bucatarie, își mânca pâinea cu unt și dulceata încet. Îi placeau foarte mult aceste dupa-amieze cu domnisoara Honey. Se simteau foarte confortabil una în prezenta celeilalte și își vorbeau mai mult sau mai puțin de la egal la egal.

— Știati, zise Matilda, ca inima unui soarece bate cu 650 de batai pe minut?

— Nu stiam, zise domnisoara Honey și zâmbi. Ce fascinant! Unde ai citit asta?

— Într-o carte de la biblioteca, zise Matilda. Și asta înseamna ca bate atât de repede, ca nu poți auzi bataile separat. Trebuie să sune ca un bâzâit.

— Probabil, zise domnisoara Honey.

— Cât de repede credeti ca bate inima unui arici? întreba Matilda.

— Spune-mi tu, zise domnisoara Honey zâmbind din nou.

— Nu așa repede ca a unui soarece, zise Matilda. 300 de batai pe minnt. Dar chiar și așa, nu te-ai fi gândit ca poate să bată atât de repede într-o fiinta care se misca atât de încet, nu-i așa, domnisoara Honey?

— Sigur nu, zise domnisoara Honey. Mai spune-mi încă unul.

— Calul, zise Matilda. Este foarte lent la cal. Numai 40 de batai pe minut.

„Copilul asta, își zise domnisoara Honey, pare să fie interesat de orice. Când ești cu ea e imposibil să te plictisesti.” Cele doua

ramasera în bucatarie de vorba vreo ora. Pe la șase, Matilda spuse „noapte buna” și se îndrepta spre casa parintilor ei, care se afla la o distanta de 6 minute de mers pe jos. Când ajunse, văzu un Mercedes mare negru parcat în fata casei ei, dar nu îi dădu prea multa atentie. Deseori gasea masini ciudate parcate în fata casei ei, dar când intra în casa fu confuntata cu o scena de haos.

Tatal și mama ei se aflau amândoi în hol, îndesând cu furie diferite obiecte în valize.

— Ce se întâmpla? Ce faceti, taticule?

— Plecam, zise domnul Worwood fără să ridice privirea. Plecam la aeroport în jumatate de ora, așa ca du-te și fa-ti bagajele. Fratele tău este deja sus, gata de plecare. Haide! Misca-te, domnisoara!

— Plecam? zise Matilda. Unde?

— În Spania, zise tatal. Este o clima mai buna decât în tara asta nenorocita.

— În Spania!? plânse Matilda. Nu vreau să merg în Spania! Îmi place aici! Îmi place scoala mea!

— Fa ce ti se spune și nu te mai rățoi la mine! i-o reteza tatal. Am destule probleme și fără să-mi faci tu!

— Dar, taticule... începu Matilda.

— Taca-ti gura, striga tatal. Plecam în 30 de minute. N-am de gând să pierd avionul asta!

— Dar pentru câta vreme, taticule? plânse Matilda. Când ne întoarcem?

— Nu ne mai întoarcem, zise tatal. Acum cara-te. Sunt grăbit!

Matilda se întoarce cu spatele și iese prin usa deschisa. Când ajunse în strada începu să alerge. Se îndrepta direct spre casa domnisoarei Honey și ajunse acolo în mai puțin de 4 minute. Zbura pe aleea de la intrare și o văzu pe domnisoara Honey în mijlocul unui rond de trandafiri, facând ceva cu o foarfeca. Domnisoara Honey, care auzi zgomotul pasilor Matildei alergând pe alee, se ridica, se întoarce și iese din rondul de trandafiri.

— Vai de mine! zise ea. Ce s-a întâmplat?

Matilda se opri în fata ei, gâfâind de oboseala, cu fata ei mica rosie de efort.

— Pleaca! striga ea. Au înnebunit cu totii! Își fac bagajele să plece în Spania într-o jumătate de ora!

— Cine? întreba domnisoara Honey în soapta.

— Mamica, taticul și fratele meu, Mike. Zic ca trebuie să ma duc și eu cu ei!

— În vacanta? întreba domnisoara Honey.

— De tot! striga Matilda. Taticu' a spus ca nu ne mai întoarcem niciodata!

Urma o scurta liniste, după care domnisoara Honey zise:

— Nu ma surprinde.

— Vreti să spuneti ca stiati ca pleaca? întreba Matilda. De ce nu mi-ați spus?

— Nu, draga mea, zise domnisoara Honey. Nu stiam ca pleaca. Dar nu m-a surprins vestea.

— De ce? plânse Matilda. Va rog, spuneți-mi de ce!

Înca gâfâia de efort și de suparare.

— Din cauza ca tatal tău, zise domnisoara Honey, este într-o banda de escroci. Toată lumea din sat știe lucrul asta. Ceea ce cred eu este ca primește masini furate din toată tara. Cred ca e urmarit.

Matilda se uita la domnisoara Honey cu gura cascata.

— Se aduceau masini furate în atelierul tatalui tău, unde el le schimba numerele, culoarea și altele ca să nu mai poată fi identificate. Acum poate ca cineva l-a dat de gol, îl urmareste politia și el face ceea ce fac toți în situatia lui: pleaca în Spania unde nu-l pot prinde. Probabil că-și trimitea banii acolo de multa vreme.

Stateau pe gazonul din fata frumoasei casute din caramida rosie cu tigle vechi, decolorate și cosuri înalte, și domnisoara Honey înca mai tineea în mâna o pereche de foarfeci de gradina. Era o seara aurie și calda și o cotofana se auzea cântând undeva prin apropiere.

— Nu vreau să ma duc cu ei, striga Matilda. Nu vreau să ma duc cu ei!

— Mi-e teama ca n-ai de ales, zise domnisoara Honey.
— Vreau să stau aici cu dumneavoastra, zise ea dintr-o dată. Va rog, lasati-ma să stau cu dumneavoastra!

— Mi-as dori să pot, zise domnisoara Honey, dar mi-e teama ca nu este posibil. Nu poți să-ți parasesi parintii, numai pentru ca așa vrei tu. Au dreptul să te ia și pe tine cu ei.

— Dar dacă sunt de acord? zise Matilda precipitat. Dacă spun „da”, pot să vin să locuiesc cu dumneavoastra? Ma primiti să stau cu dumneavoastra dacă ei sunt de acord?

— Da, ar fi nemaipomenit, zise domnisoara Honey, încet.

— Cred ca s-ar putea să ma lase! De fapt, nu le pasa de mine nici cât negru sub unghie.

— Stai mai încet, zise domnisoara Honey.

— Trebuie să ne grabim, striga Matilda. Pleaca în orice moment! Haideti cu mine! zise Matilda strângând cu putere mâna domnisoarei Honey. Va rog, veniti cu mine să le cerem voie! Dar trebuie să ne grabim! Trebuie să fugim!

În clipa urmatoare, alergau pe alee amândoua și apoi afara pe strada. Matilda era înainte, tragând-o pe domnisoara Honey de mâna după ea, într-o goana nebuna de-a lungul drumului de tara și prin sat, spre casa unde locuiau parintii Matildei. Mercedesul mare și negru era încă în fata casei; portbagajul și usile erau acum deschise. Domnul și doamna Worwood, dar și fratele Matildei misunau în jurul masinii ca niște furnici îngrămadind bagajele, când Matilda și domnisoara Honey aparura în goana mare.

— Mamico și taticule! exploda Matilda tragându-și sufletul. Nu vreau să merg cu voi, vreau să stau aici cu domnisoara Honey și dânsa zice ca pot, dar numai cu permisiunea voastra. Va rog să fiți de accord. Va rog, ziceti „da”! Hai, spune „da”, taticule! Hai, spune „da”, mamico!

Tatal se întoarse și o privi pe domnisoara Honey.

— Sunteti profesoara care a venit la noi într-o seara, nu?

După care continua să aranjeze valizele în portbagaj.

— Asta o să trebuiască s-o punem pe bancheta din spate, zise mama. Nu mai încape în portbagaj.

— aş fi foarte fericita să am grija de Matilda, zise domnisoara Honey. Am să am grija de ea cu multa dragoste, domnule Worwood şi eu am să platesc pentru întreţinerea ei. N-o să va coste nimic Dar n-a fost ideea mea. A fost a Matildei. Şi n-am să fiu de acord să rămâna fără consimţământul dumneavoastra.

— Haide, Harry, zise doamna Worwood împingând o valiza pe bancheta din spate. Hai s-o lasam să rămâna, dacă asta vrea. O să fie unul mai puţin de îngrijit!

— Ma grabesc, zise tatal. Am de prins avionul. Dacă vrea să rămâna, să rămâna. Nu ma opun.

Matilda sari în bratele domnisoarei Honey, o îmbratîsa şi domnisoara Honey o îmbratîsa la rîndul ei. Tatal, mama şi fratele Matildei urcara în masina şi masina pleca cu un scîrtîit ascutit de roti. Fratele îi făcu cu mîna pe fereastra din spate, dar ceilalti nici macar nu se uitara înapoi. Domnisoara Honey încă o mai tinea îmbratîsata pe Matilda şi niciuna nu scoasera un cuvînt uitîndu-se la masina mare şi neagra disparînd la capatul drumului după colţ, pentru totdeauna.